

新阿鼻地獄遊記

主著仙師：濟公活佛
筆：邱原章 扶覽

ท่องนรกอเวจีใหม่

นำเที่ยวโดย พุทธะจิ้ง

และ ชิวเอวี่ยนจ้ง

หนังสือธรรมะแจกฟรี ไม่สงวนลิขสิทธิ์

寶德雜誌社發行

懿教寶德大道院 · 無極五方證道院

社址：台中縣豐原市豐勢路二段 480 巷 2 弄 53 號

電話：(04) 25229605 · 25229606 傳真：(04) 25229600

贈
閱
功
德
無
量

消除淫亂業障咒

คาถาสลายกรรมประพาศติผิดในกามซึ่งเป็นอุปสรรคขัดขวางกุศลจิต

爹欣謝巴 悉吉艾巴 南巴 嫩巴拉 洽擦洛
เตีย ซิน เซีย ปา สี จี ใต้ ปา หนัน ปา เนิน ปา ลา เซีย ซา ลัว

常念 南無月光佛

หมั่นท่อง นา โม เอวี่ย กวง ผอ บ่อยๆ

สารบัญ

ประกาศเทวราชโองการ	7
คำนำ หนัสนว่าเชิงดี	9
คำนำ พระอมิตาภะพุทธเจ้า	10
คำนำ หนัสนไห่กวนซื่ออินผุซ่า	11
คำนำ พระพุทธะเดินดินจี้กง	12
ตอนที่ 1	
ข้ามทะเลกรรมเข้าพบพระโพธิสัตว์	13
ตอนที่ 2	
ไปสละทิพย์ชำระจิต คุยเรื่องทะเลกรรม	17
ตอนที่ 3	
อธิบายเรื่องทางสามแพร่ง เยี่ยมเยี่ยมวิญญูณาณทารก	21
ตอนที่ 4	
อธิบายเรื่องโรคกรรม ท่องเที่ยวดวงหมาดๆ	29
ตอนที่ 5	
วิเคราะห์เรื่องเกิดตาย ทัศนารองฟังพระสูตร	36

ตอนที่ 6	
คุยเรื่องวิญญานออกจากร่าง เทียวสะพานโน้เหอเฉียว	43
ตอนที่ 7	
ตัวอย่างคำพิพากษาคดีประพฤติผิดในกามและคดียาเสพติด	54
ตอนที่ 8	
พระสงฆ์และนักพรตที่ชู้ดริตทรัพย์ บาปมหันต์	62
ตอนที่ 9	
ขุนนางข้าราชการที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตต้องทุกข์ทรมานนานเป็นกัป	68
ตอนที่ 10	
วางแผนฆาตกรรมสุขสมบัติ จมปรักอเวจี	76
ตอนที่ 11	
เป็นโจรครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกข์ทรมานแสนสาหัส	84
ตอนที่ 12	
ข่มขืนผู้หญิง ทุกข์หมื่นกัป	92
ตอนที่ 13	
ข่มขืนลูกสะใภ้ ฐุไซร้าง	99
ตอนที่ 14	
ร่วมเพศกับคนในสายเลือดเดียวกัน กรรมสนองถูกลงทัณฑ์ในอเวจี	107

ตอนที่ 15	
ร่วมเพศกับอาสะไก้ ถล่มลงสู่ความทุกข์	113
ตอนที่ 16	
ใช้ศาสนาหลอหลวงกาม เหตุให้ตกอเวจี	121
ตอนที่ 17	
ล่อลวงกามเด็กสาว ชั่วร้ายที่สุด	129
ตอนที่ 18	
บังคับให้คนเป็นโสเภณี ลงโทษด้วยเสาร้อน	137
ตอนที่ 19	
มโนกรรมไม่บริสุทธิ์ เกิดความวิบัติ	143
ตอนที่ 20	
จริยธรรมและมโนธรรม สองคำนี้มีกันหรือไม่	149
ตอนที่ 21	
ข่มขืนในศาลเจ้า ถูกลงทัณฑ์ไม่ได้พัก	157
ตอนที่ 22	
เป็นขุนนางที่เห็นแก่ตัว ตกอเวจี	165
ตอนที่ 23	
ทำลายชาติสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน เป็นบาปหนัก	171

ตอนที่ 24	
ไปดูสภาพของคนที่ไม่มีความจริงรักภักดีในนรกอเวจี	177
ตอนที่ 25	
มั่วสุรานารีทำให้ประเทศชาติเสียหาย เหตุแห่งอเวจี	183
ตอนที่ 26	
นรกอเวจี ที่คุมขังจักรพรรดิ	190
ตอนที่ 27	
นำกรรมติดตัวออกจากอบาย มีหนทาง	198
ตอนที่ 28	
สวดท่องพุทธานามของพระศรีอารียเมตไตรย สามารถได้ไปเกิด	208
ตอนที่ 29	
อยู่ท่ามกลางระหว่างลอยกับจม ขึ้นไปเจอค้อน ลงมาเจอไฟ	217
ตอนที่ 30	
นักโทษที่ไร้ความกตัญญูจะส่งสารไปทำไม	224
ตอนที่ 31	
นรกอเวจีลงโทษคนที่ไม่กตัญญู	231
ตอนที่ 32	
พระศรีอารียเมตไตรยคล้อยตามเหตุปัจจัยจุดช่วย “ซังใจัว”	236

ตอนที่ 33	
เหล่าพุทธะช่วยหนุนส่งพระศรีอาริยมัตไตรยเก็บงานสมบุรณ์	244
ตอนที่ 34	
เลื่อมใสศรัทธาสวดท่องพุทธานาม พ้นจากคุกนรก	252
ตอนที่ 35	
“ฝ่าหลัวเทียนจุน” เรียกเข้าพบและให้กำลังใจ	259
ตอนที่ 36	
ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้หนังสือมาขจัดกรรม	266
บทส่งท้าย เจาเทียนกงเทียนซังเซิ่งหมู่	273
บทส่งท้าย เป่ยเทียนอวิ๋หมอด้าซือเจี๋ยง	275
ภาคผนวก	278

วันที่ 4 เดือน 9 ปีอุ๋อิน ค.ศ.1998

(ตรงกับปีจิงฮว่าหมินกั้วที่ 87 เดือนตุลาคม วันที่ 23)

องค์ประธานสำนักธรรมก่งเหิงถึง ประทับทิพย์ญาณ

คืนนี้ฉันรับเทวราชโองการเง็กเซียนฮ่องเต้ประพันธ์หนังสือ ให้เทพประจำสำนักธรรมออกไปรับเทวราชโองการ 10 ลี่เป็องหน้า ให้เทพหลักเมืองออกไปรับเทวราชโองการ 5 ลี่เป็องหน้า เทพและคนที่เหลือเรียงตามลำดับชั้น รอรับพระบาท

ไท่ไปเขียนเวียงเป็นตัวแทนพระองค์ ลงประทับทิพย์ญาณ

อันนรกปราศจากคลื่น เรียกว่า อเวจี

วิญญานบาปผีมี ก่อกรรมไว้ ถอนใจ ให้โศกศัลย์

เต๋ยวก็ร้อน เต๋ยวก็หนาว เขาน้ำแข็ง ไฟโลกันตร์

ไม่มีหวัง ไม่มีวัน ยากฝัน จะออกมา

วันนี้เราได้อัญเชิญเทวราชโองการของเง็กเซียนฮ่องเต้มาประกาศ เทพ-คนหมอบกราบ รับเทวราชโองการ

เง็กเซียนฮ่องเต้มีรับสั่งว่า “เราอยู่บนสวรรค์ ตลอดเวลาเราคิดถึงแต่อาณาประชาราษฎร์ เมื่อตรวจสอบดูพบว่าสำนักก่งเหิง เมืองเฟิงเอวี่ยน

เกาะใต้หวั่น แดนชมพูทวีป ได้จัดตั้งอาณาจักรธรรมประทับทรงสอนสั่ง
ประพันธ์หนังสือโน้มนำใจคนปลุกเตือนชาวโลกอย่างแพร่หลาย สร้าง
ความดีความชอบไว้มากมาย พู่กันทรงมือเอกในสำนักก็มีปณิธานยอม
ถวายตัวประกาศธรรมแทนฟ้า เทพและคนมีปณิธานเดียวกัน เราดีใจยิ่ง
นัก จึงประกาศเทวราชโองการให้ปีอื่น^๑ตั้งแต่เดือน 9 เป็นต้นไป เชิญ
พุทธะจีงเป็นผู้นำพาชีวิตเชิงไปท่องเที่ยวนรกอเวจี นำความทุกข์ยากของ
เหล่าวิญญูณบาปในนรกอเวจีที่ต้องรับโทษตลอดเวลาอย่างไม่มีหยุดพัก
ประพันธ์ออกมาเป็นหนังสือธรรมมะ ใช้หนังสือนี้เดือนเวไนยให้เกิดความ
ระมัดระวัง แต่ทว่าในอดีตที่ผ่านมา เคยมีการประพันธ์หนังสือ“ท่องนรก
อเวจี”ออกมาเผยแพร่แล้ว เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของหนังสือใหม่จึง
ประกาศให้ใช้ชื่อหนังสือว่า“ท่องนรกอเวจีใหม่” ทุกวันศุกร์ให้มีการประทับ
ทรงประพันธ์หนังสือเพื่อให้หนังสือเสร็จภายในหนึ่งปี หวังว่าเทพและคน
จะปฏิบัติตามคำสั่ง วันที่หนังสือเสร็จเป็นเล่มจะประทานบุญกุศลตามคุณ
งามความชอบ”

ทั้งนี้ขอให้เป็นตามบัญชาอย่าได้ผิดพลาด เทพ-คน หมอบกราบสำนักคุณ

ปีอื่น^๑เดือน 9 วันที่ 4 (ค.ศ. 1998)

หนังสือว่าเชิงตี ๑ ประทับทิพย์ญาณประธานค่านำ

ค่านำ

มองดูกระแสของโลกโลกีย์ ใจคนเสื่อมทรามเห็นแก่ผลประโยชน์
ของตัวเอง หลงลืมศีลธรรมจริยธรรม ผู้ใหญ่ไม่เป็นผู้ใหญ่ เด็กไม่เป็นเด็ก
ลำดับวัยวุฒิของผู้อาวุโสกับผู้น้อยสูญสิ้นไป แยกไม่ออกว่าใครเป็นพ่อ
ใครเป็นลูก จึงทำให้แต่ละคนต่างทำตามความปรารถนาของตัวเองโดยไม่
คำนึงถึงหลักทำนองคลองธรรม ทำให้เกิดการต่อสู้เช่นฆ่ากันระหว่างพ่อ
กับลูกเกิดเป็นโศกนาฏกรรมในสังคมอยู่ไม่ขาด บ้างก็ใส่ร้ายป้ายสีกัน
ต่าง ๆ นานาในบรรดาญาติพี่น้องและมิตรสหาย ทำลายซึ่งเกียรติศักดิ์ศรี
คุณธรรม เช่นฆ่ากันถึงตาย ดังนั้นอาณาจักรธรรมนี้จึงได้รับเทวราชโอง
การให้ประพันธ์หนังสือ“ท่องนรกอเวจีใหม่” เพื่อจะได้แปรเปลี่ยนจิตใจของ
ปวงประชา

หนังสือว่าเชิงตี ๑ ประธานค่านำ ณ สำนักธรรมก่งเหิงถั่ง เมืองเฟิงเอวี่ยน
เกาะไต้หวัน

ปีขุอินเดือน 9 วันที่ 4 (ค.ศ. 1998)

พระอมิตาภะพุทธเจ้าแห่งแดนสุขาวดีพุทธเกษตร เสด็จประทับทิพย์ญาณ

คำนำ

สาธุ ! พุทธบุตรทั้งหลาย ช่วงนี้สบายดีหรือไม่ ! ทอดถอนใจกับ กระแสนิยมของคนในสังคม ใจคนไม่ติงามเหมือนเก่า มีบางคนเพียงเพื่อ ผลประโยชน์ของตัวเอง ทำให้ประชาชนต่างได้รับความลำบากยากแค้น ถึงแม้จะมีปากแต่ก็แก้ต่างให้ตัวเองไม่ได้ ถึงแม้จะได้รับความอวยุติธรรม แต่ก็ยื่นร้องขอความเป็นธรรมไม่ได้ ดังนั้นเมื่อความอาฆาตแค้นเหล่านี้ รวมตัวกันกลายเป็นพลังมาขัดขวาง ถึงตอนนั้นต่อให้เป็น “ต้าหลัวจิน เซียน” ก็ยากที่จะหนีพ้นจากความอาฆาตแค้นพัวพันนี้ได้ บัดนี้พุทธะจึง รัับเทวราชโองการนำพาชีวเชิงแห่งสำนักธรรมก่งเหิงถึงไปเที่ยวชมนรก อเวจี หวังว่าจะอาศัยโอกาสในการไปเที่ยวชมนรกอเวจีนี้ เปิดเผยความ ทุกขเวทนาของแดนทศตัญญุมิ และเปิดความสว่างทางปัญญากล่อมเกล้า จิตใจผู้คนให้เป็นคนดี ให้คนเสเพล ออกตัณญู สามารถกลับตัวได้

พระอมิตาภะพุทธะประทานคำนำ ณ สำนักธรรมก่งเหิงถึง เมืองเฟิงเอวี่ยน เกาะไต้หวัน

ปีขู้ฉินเดือน 9 วันที่ 4 (ค.ศ. 1998)

หน้ให้กวนชื่ออินผู้ซ่า เสด็จประทับทิพย์ญาณ

คำนำ

ในช่วงยุคท่ายปลายธรรมเป็นช่วงที่ศีลธรรมจรรยาตกต่ำเสื่อมทราม คุณสมบัติของความเป็นคนตกต่ำลง ความจริงแล้วไม่มีค่าควรแก่การเกิดเป็นคนบนโลกด้วยซ้ำ ขณะนี้กระแสนิยมของคนในสังคมทุกๆที่ล้วนเต็มไปด้วยการใช้กำลัง อำนาจปาเถื่อน กับดักหลุมพราง ช่มชืดกระทำซ้ำเรา เช่นฆ่าชีวิต เรื่องต่างๆเหล่านี้ ทำให้จิตใจคนเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง กลางวันยากที่จะใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นไปได้อย่างปกติสุข กลางคืนก็ยากที่จะหลับตานอน กลัวแต่ว่าเมื่อเภทภัยหายนะมาถึงตัว ถึงเวลานั้นจะป้องกันก็ไม่สามารถป้องกันได้ พ้าเบื้องบนค้ำนึ่งถึงปัญหานี้ จึงมีเทวราชโองการให้สำนักธรรมก่งเหิงถึงประพันธ์หนังสือ“ท่องนรกอเวจีใหม่”ทุกสัปดาห์เพื่อเตือนชาวโลก หวังว่าการประพันธ์หนังสือเล่มนี้ เทพและคนจะปฏิบัติตามคำสั่ง ใช้หนังสือนี้โน้มน้าจิตใจของคนที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก ค้ำจุนโลกไม่ให้ตกอยู่ในสภาพที่ตกต่ำเสื่อมทราม

หน้ให้กวนชื่ออินผู้ซ่า ประทานคำนำ ณ สำนักก่งเหิงถึง เมืองเฟิงเอวี่ยน เกาะไต้หวัน

ปีอุ๋อินเดือน 9 วันที่ 4 (ค.ศ. 1998)

พุทธะเดินดินจี้กง ประทับทิพย์ญาณ

คำนำ

หลังจากนี้ทุกๆสัปดาห์ เราจะนำพาชีวิตเชิงไปท่องเที่ยววรกอเวจี นรกขุมนี้ช่างน่าสังเวช การทรมานนักโทษในนรกขุมต่างๆยังห่างไกลนัก ไม่อาจเทียบชั้นกับนรกอเวจีได้ เราจะพาไปเยี่ยมชมยังสถานที่จริง บรรยายสภาพเหตุการณ์จริงตามความเป็นจริง ไม่มีเนื้อหาที่ไร้อารยะ เป็นสำเนาที่ถอดแบบออกมาเหมือนกับต้นฉบับถ่ายทอดสู่โลกมนุษย์อย่างไม่มีข้อบกพร่อง เพื่อปลุกคนหลงให้รู้ตื่น ระวังบาป บำเพ็ญบุญ จึงไม่ผิดต่อพระโองการฟ้าที่ประทานความเมตตา

พุทธะจี้กง ประทานคำนำ ณ สำนักก่งเหิงถั่ง เมืองเฟิงเอวี่ยน เกาะไต้หวัน

ปีฉัฐฉินเดือน 9 วันที่ 4 (ค.ศ. 1998)

ตอนที่ 1 ข้ามทะเลกรรมเข้าพบพระโพธิสัตว์

พุทธรู้จักง ประทับทิพย์ญาณ

นรกไซ้ไร ไรซึ่ง ประตู เข้าออกแล

ปณิธานแน่วแน่ มหากรุณา โลกเลื่อมใส

ที่เก่าเคยเยือนไซ้ไร ความในใจ ก็ไม่ใหม่

ไม่ศรัทธา หาเชื่อไม่ ในใจไร ซึ่งกุศล

พุทธรู้จักง : เอาละ! ประทานยันต์เผาให้เต็ม วิญญาณจงออกจาก
ร่าง

ชีวเชิง : ท่านคือพระอาจารย์จักงไซ้หรือไม?

พุทธรู้จักง : ถูกต้องเราคือสงฆ์แต่มาจักง

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ ท่านสวมจีวรขาดๆ ถือพัดขาดๆ ใส่
รองเท้าฟาง ช่างมีความสุขจริงๆ

พุทธรู้จักง : แน่นอน กายสังขารไม่ถูกผูกมัด มีอิสระเสรี จึงมี
ความสุขเช่นนี้ ศิษย์อยากจะได้ลองมีความสุขแบบนี้บ้างไหมล่ะ?

ชีวเชิง : ไม่ครับ! แต่งตัวแบบนี้อยู่ในสภาพความเป็นจริงของสังคม
มันเป็นอะไรที่แปลกประหลาดมาก

พุทธรู้จักง : ที่พูดมามันก็ถูกนะ

ชีวเซิง : (โดยที่ไม่ทันรู้ตัวก็มาถึงสถานที่ที่ไม่รู้จัก) พระอาจารย์ครับ !
ท่านลองมองดูทะเลที่อยู่เบื้องหน้านั้นสิครับ ที่นี่คือที่ไหนกันครับ?

พุทธะจีกง : ที่นี่คือทะเลกรรม

ชีวเซิง : แต่ในทะเลกรรมแห่งนี้มีผู้คนมากมายกำลังโศกเศร้าคร่ำ
ครวญ เดียวก็จมเดียวก็ลอย ผลู่ๆไหลๆอยู่ในนั้น นี่เป็นเพราะเหตุใดกัน
ครับ?

พุทธะจีกง : นั่นเพราะผู้ที่ตกสู่ทะเลกรรมจะเจ็บปวดทรมาน
เหมือนกับถูกเข็มแหลมทิ่มแทง ดังนั้นจึงโศกเศร้าคร่ำครวญแบบนั้น

ชีวเซิง : ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา! สถานที่แสดงธรรมของพระกษิติครรภโพิธิสต์ว์
อยู่ข้างหน้านี้แล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ

พุทธะจีกง : เบื้องหน้ามีเจ้าหน้าที่มาคอยต้อนรับอยู่สองท่าน ศิษย์
เราเจ้าลองเข้าไปสอบถามดูสิ

ชีวเซิง : ศิษย์รับทราบแล้วครับ ไม่ทราบว่าท่านทั้งสองคือเจ้าหน้าที่
ที่จะพาพวกเราไปพบพระกษิติครรภโพิธิสต์ว์ใช่หรือเปล่าครับ?

เจ้าหน้าที่ : ถูกต้องแล้ว! พวกเราได้รับบัญชามาจากพระโพิธิสต์ว์

พุทธะจีกง : งั้นก็ดีละ! รีบกวณท่านทั้งสองนำทางด้วย

ชีวเชิง : (เข้ามาภายในตำหนัก) พระอาจารย์ครับ! ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าเรา ในมือถือคทาบรรพชิต บนเศียรสวมมาลาห้าทิศ ใช้พระกษิติครรภโพธิสัตว์ใหม่ครับ?

พุทธะจีง : ใช่แล้ว

พระโพธิสัตว์ : ผู้ที่สหายธรรมจีงพามา คือชีวเชิงผู้กันทรงมือเอก ที่ได้รับเทวราชโองการให้ประพันธ์หนังสือ“ท่องนรกอเวจีใหม่”ใช่หรือไม่?

พุทธะจีง : ใช่แล้ว ศิษย์เรา! เจ้ารีบเข้าไปคารวะพระโพธิสัตว์เร็ว

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ : ชิวเชิงเชิญลุกขึ้นเถอะ นี่เป็นครั้งแรกที่หนังสือได้ตอบทางการทูตละเอียดเรื่องการต้อนรับ หวังว่าอย่าได้ถือโทษตำหนิ

ชีวเชิง : ผู้น้อยมิกล้าครับ!

พระโพธิสัตว์ : อาจารย์กับศิษย์ ทั้งสองท่าน ทำไมไม่เข้ามานั่งซักประเดี้ยวล่ะ เพิ่งจะชงชาเสร็จพอดี อาจารย์-ศิษย์เชิญดื่มชา

พุทธะจีง : ขอขอบคุณสหายธรรม

ชีวเชิง : ชานี้เทียบกับชาที่อยู่บนโลกมนุษย์แล้วเป็นชาที่หอมกรุ่นมาก พระโพธิสัตว์ครับ! เมื่อดื่มชานี้หมด กลับไปบนโลกมนุษย์แล้วจะนอนไม่หลับไหมครับเนี่ย?

พระโพธิสัตว์ : เมธีโปรดวางใจ ไม่เป็นเช่นนั้นหรอก

ชีวเชิง : ฉันผู้น้อยก็ไม่ปฏิเสธที่จะดื่ม สงสัยว่าถ้วยนี้จะเล็กเกินไป

พระโพธิสัตว์ : จริงหรือเปล่า? ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยววันหลังจะเปลี่ยนเป็นถ้วยใหญ่ให้ วันนี้เมธิเพ็งจะเริ่มต้นมาเยี่ยมชมเป็นครั้งแรก ต้องการให้ช่วยเหลืออะไรบ้างหรือไม่?

ชีวเชิง : พระโพธิสัตว์ครับ! ครั้งนี้ผู้น้อยติดตามพระอาจารย์จิ้งมาเที่ยวชมนรกอเวจี ได้ยินเขาเล่าลือกันว่านรกอเวจีมืดมิดและอันตรายมาก เป็นไปได้หรือไม่ที่จะขอยืมศัสตราเวทของท่านไว้ใช้ป้องกันตัวสักชิ้น?

พระโพธิสัตว์ : ศัสตราเวทของที่นี่ ที่เราสามารถให้ยืมได้มีเพียง“มีดทองคำพันปี”เพียงเล่มเดียวเท่านั้น

ชีวเชิง : มีไว้ก็ดีกว่าไม่มีอะไรเลย (ยื่นมือออกไปรับมีด) ผู้น้อยกราบขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

พุทธะจิ้ง : ศิษย์เรา! เจ้าจะเอามีดไปทำอะไร?

ชีวเชิง : นรกอเวจีอันตรายและน่ากลัว เตรียมการเอาไว้ป้องกันตัวสักหน่อยจะดีกว่า

พุทธะจิ้ง : ลูกศิษย์! ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว วิญญาณเจ้าจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

พุทธะจิ้ง : เอาละ! อาจารย์ก็กลับละ

ตอนที่ 2 ไปสระทิพย์ชำระจิต คุยเรื่องทะเลกรรม

พุทธรู้จักง ประทับทิพย์ญาณ

น้ำเย็นสระทิพย์ชำระจิต อย่าได้ลั้งเลใจ

ทะเลสาบน้ำใส กระจ่างในความแบบยล

แช่กายหายใสโครก ล้างความคิดอกุศล

ราศีไม่เปื้อนปน นฤมลตั้งมังกร

พุทธรู้จักง : เราจะนำพาวิญญาณของชีวเชิงไปท่องเที่ยว เอาล่ะ!
ศิษย์เรา เจ้าจงสงบจิตลง ประทานยันต์เผาให้เต็ม วิญญาณเจ้าจงออก
จากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธรู้จักง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! คือนี่จะพาศิษย์ไปที่ไหนครับ?

พุทธรู้จักง : ไป“สระชำระจิต” เจ้านั่งบนบัลลังก์บัวให้ดีๆ

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! เบื้องหน้าไม้ไกลน้กมีบึงใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง
ในบึงมีชายหญิงหลายคนกำลังเล่นน้ำอยู่ ไม่ทราบว่าคุณเขาเป็นคน
ประเภทไหนครับ?

พุทธรักษา : พวกเขา ก็คือ ผู้ที่ เพิ่ง จะ สำเร็จ เป็น เชียน ใหม่ ที่ มา ชำระ
ล้าง มลทิน ใน สระ ชำระ จิต แห่ง นี้ ถึง สระ ชำระ จิต แล้ว ศิษย์ เรา ! เจ้า รีบ ลง
ไป ใน สระ ทิพย์ เกออะ

ชีวเชิง : (เดินตรงเข้าไปในสระทิพย์ แต่ไม่ทันไรก็หันหลังกลับมา)
พระอาจารย์ครับ! น้ำลึกอย่างนี้จะทำให้คนจมน้ำได้นะครับ

พุทธรักษา : ไม่ต้องกลัว ไปชำระล้างมลทินออกให้สะอาดเถอะ!

ชีวเชิง : (เดินเข้าไปในสระทิพย์ ผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่งก็กลับขึ้น
ฝั่ง) น้ำในสระเย็นชื่นใจ รู้สึกเบาหวิวไปทั้งตัว ความกมลคลุมต่างๆที่มีอยู่
ทั้งหมดก็ค่อยๆละลายหายไป

พุทธรักษา : ศิษย์เรา! หลังจากนั้นไปเจ้าจะต้องยังมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยว
แน่วแน่เพื่อให้มหาธรรมปกโปรดกล่อมเกล้าเวไนยไปทั่วหล้า

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! ทำไมไม่เห็นแต่คนที่เล่นน้ำในสระ แต่กลับ
ไม่เห็นมีเจ้าหน้าที่ที่คอยเฝ้าสระล่ะครับ?

พุทธรักษา : เขาอาจจะกำลังงานยุ่งอยู่ก็ได้

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! ขอยืมน้ำเต้าที่อยู่ในมือของท่านให้ศิษย์
ดื่มน้ำได้ไหมครับ?

พุทธรักษา : ไม่มีปัญหา

ชีวเชิง : ในน้ำเต้านี้ใส่อะไรไว้บ้างครับ?

พุทธะจี๋กั : ในนั้นมียาทิพย์

ชีวเชิง : ที่แท้ก็เป็นยาทิพย์ แล้วมียาแก้เจ็บคอไหมครับ?

พุทธะจี๋กั : ย่อมต้องมีแน่ หยิบออกมาสิ

ชีวเชิง : ยาเม็ดเล็กๆนี่จะพอใช้หรือครับ? ให้ศิษย์เอาเก็บไว้ใช้บ้าง
ได้ไหม?

พุทธะจี๋กั : ได้ เอาเก็บไว้สิ

ชีวเชิง : (รับยามาถุงหนึ่ง แต่ดูๆแล้วทั่วทั้งตัวก็ไม่มีที่ไหนที่จะ
สามารถใส่เก็บยาได้) พระอาจารย์ครับ ! ศิษย์ขอพูดตรงๆแบบไม่อ้อม
ค้อม พระอาจารย์ช่วยสอนวิธีเก็บ เปลี่ยนสภาพ เคลื่อนย้าย หรือขยาย
ใหญ่ให้ศิษย์ซักวิธีหนึ่งสิครับ จะได้พกติดตัวได้สะดวก

พุทธะจี๋กั : ได้ รวบรวมสมาธิแล้วตั้งใจฟังนะ

ชีวเชิง : งั้นศิษย์ขอลองดูหน่อยซิว่าผลััพท์ที่ออกมาจะเป็นอย่างไร?
สะดวกดีแท้ สามารถย่อเก็บได้เหมือนเม็ดดงาเล็กๆ แล้วยังสามารถทำให้
ขยายใหญ่ขึ้นได้หลายเท่า ขอขอบคุณพระอาจารย์มากครับที่ถ่ายทอดวิชา
อาคม

พุทธะจี๋กั : จำได้แล้วหรือยัง?

ชีวเชิง : ศิษย์จำได้แล้วครับ จริงสิ เมื่อคราวก่อนพวกเราผ่านทะเล
กรรม ไม่ทราบว่าเป็นเหตุใดจึงมีคนอยู่ในทะเลกรรมครับ?

พุทธรະจี๋ก : ทุกๆคนที่เพ็งจะตายภายใน **49** วัน ถ้าหากญาติพี่น้องที่อยู่บนโลกมนุษย์ไม่ได้สร้างบุญกุศลอุทิศให้กับผู้ตาย ผู้ตายก็จะไม่สามารถอาศัยพลังบุญของญาติๆรวมทั้งพลังบุญของตัวเองให้หลุดพ้นออกจากอบายภูมิได้ หลังจาก **49** วันผ่านพ้นไป ผู้ตายก็จะตกสู่ทะเลกรรมออกมาไม่ได้ ในทะเลกรรมมีสัตว์ร้ายอยู่รายรอบ จ้องที่จะเขมือบวิญญูณบาปเหล่านั้นอยู่ตลอดเวลา บนฝั่งก็มีพวกยักษ์ถือหอกง่ามขู่บังคับวิญญูณบาปที่ต้องการขึ้นฝั่งเหล่านั้นให้เข้าไปหาสัตว์ร้าย คนชั่วทุกคนจะต้องเข้าสู่ทะเลกรรมแห่งนี้ก่อน เอาละ! คีนนี้ดีกแล้ว พวกเรากลับกันเถอะ! ถึงสำนักก่งเหิงถั่งแล้ว

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

พุทธรະจี๋ก : วิญญูณจงกลับเข้าร่าง เอาละ! อาจารย์กลับละ

ตอนที่ 3 อธิบายเรื่องทางสามแพ่ง เยี่ยมเยียนวิญญาณทารก

พุทธะจิ้ง ประทับทิพย์ญาณ

มีดสลัวทางสามแพ่ง เด็กกำพร้าจะไปไหน

ปากทางนั้นไปไหนได้ เดินเปล่าเปลี่ยวช่างมืดมน

ทารกน้อยแสนอาลัย ทอดถอนใจริมฝั่งชล

เดือนชายหญิงทั่วทุกคน รักถนอมลูกในครรภ์

พุทธะจิ้ง : ปากทางสามแพ่งก็คือสถานที่ที่วิญญาณต้องเดินผ่าน
ทุกๆคนจะต้องผ่านเส้นทางนี้ สำหรับผู้บำเพ็ญธรรมจะได้พักอยู่ที่
ห้องรับแขก ณ ปากทางสามแพ่งเพื่อรอเรียกตัว ส่วนคนชั่วก็เดินตรงลงสู่
ยมโลกตามแรงกรรมของแต่ละคน ไม่สามารถต่อต้านขัดขืนหรือแก้ต่างให้
ตัวเองได้ ที่ทางสามแพ่งนี้ยังมีริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งมักจะพบเห็นวิญญาณ
เด็กทารกโศกเศร้าอาลัยอยู่ที่นั่นบ่อยๆ เป็นเพราะว่าพ่อแม่ไม่รัก จึงต้อง
มาร้องไห้เสียใจอยู่ที่ริมแม่น้ำ เออละ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม
(พุทธะจิ้งโบกพัดใบลานเพียงครั้งเดียว วิญญาณของชีวเชิงก็ออกจาก
ร่างแล้ว)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจิ้ง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบนบัลลังก์บัวให้ตี๋

ชีวเชิง : ครับ! (ระหว่างทางเห็นแต่ความมืดมิดไม่มีแสงสว่างเลย
แม้แต่บ่อย จนกระทั่งผ่านไปช่วงหนึ่งจึงมีแสงสว่าง) พระอาจารย์ครับ!
เบื้องหน้ามีลักษณะเป็นทางสามแพร่ง ที่นี่คือที่ไหนกันครับ?

พุทธะจีกง : ที่นี่ก็คือปากทางสามแพร่งอันโด่งดังของนรกภูมิ

ชีวเชิง : ทางสามแพร่งนี้มีความพิเศษอย่างไรครับ?

พุทธะจีกง : ความพิเศษของทางสามแพร่งอยู่ที่แยกหนึ่งไปสวรรค์
แยกหนึ่งไปยมโลก ส่วนอีกแยกหนึ่งกลับสู่โลกมนุษย์

ชีวเชิง : คนแบบไหนจึงสามารถเดินบนเส้นทางที่จะไปสวรรค์ได้
ครับ?

พุทธะจีกง : คนที่สมัยตอนมีชีวิตอยู่ไม่ได้สร้างบาปกรรม บางคน
ถึงแม้ว่าจะไม่ได้สร้างบุญกุศลแต่ก็ไม่ได้ทำกรรมชั่ว ไม่ได้ทำลายชีวิตของ
ตัวเองและครอบครัว ไม่ได้ทำลายชีวิตของผู้อื่น ก็สามารถเดินบน
“เส้นทางขึ้นสู่สวรรค์”ได้ สำหรับผู้ที่บำเพ็ญธรรม หากยังอยู่ในช่วงของ
49 วันหลังความตายก็จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีบุญสัมพันธ์มารับและพาไปที่
ทางสามแพร่งเพื่อรอการตรวจสอบยืนยันบุญกุศลที่ทำไว้เมื่อครั้งสมัยที่ยัง
มีชีวิตอยู่ตามความเป็นจริง หากไม่ได้สร้างบาปกรรมชั่วใดๆหลงเหลือไว้
บนโลก หรืออาจจะนำบุญ-บาปมาหักลบกันแล้วเหลือบุญกุศลมากกว่า
โดยเฉพาอย่างยิ่งมีกุศลมากกว่าสามพันบุญแปดร้อยมรรคผลขั้นพื้นฐาน
ก็สามารถเดินบน“เส้นทางขึ้นสู่สวรรค์”ได้

ชีวเชิง : แล้วเส้นทางกลับสู่โลกมนุษย์คืออะไรหรือครับ?

พุทธะจี้กง : ถ้าหากวิญญาณของผู้ตายมาถึงทางออกแห่งนี้ พิสูจน์แล้วว่าอายุขัยบนโลกมนุษย์ยังไม่หมดสิ้น ซึ่งบางที่อาจจะเป็นเพราะเหตุไม่คาดฝันที่วิญญาณหลุดออกจากร่าง เจ้าหน้าที่ในยมโลกหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์พามาถึงที่นี่ บางที่ก็อาจจะเป็นกรณีที่จะต้องสับเปลี่ยนคนบนโลกมนุษย์ หรือบางที่อาจจะเป็นเพราะจังหวะโอกาสและเหตุบังเอิญในทุกๆด้านที่วิญญาณจะต้องใช้ “เส้นทางกลับสู่โลกมนุษย์” แต่เงื่อนไขที่สำคัญก็คือร่างกายที่อยู่บนโลกมนุษย์ต้องยังไม่เน่าเปื่อย มีบางครั้งเกิดจากความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ในยมโลกที่จับวิญญาณมาผิดตัว ดังนั้นหากรู้ไวก็สามารถกลับสู่โลกมนุษย์ได้ทัน แต่ถ้าหากร่างกายเน่าเปื่อยหรือถูกทำลายไปแล้ว เจ้าหน้าที่ในยมโลกที่จับวิญญาณมาผิดก็จะต้องรับการไต่สวนตัดสินความผิด ส่วนวิญญาณที่ถูกจับมาผิดตัวก็สามารถปล่อยให้เป็นอิสระชั่วคราวบนโลกมนุษย์หรือเขตแดนสามัญชนในเมืองนรกเพื่อรอคอยจังหวะโอกาสให้วิญญาณยี่มร่างใหม่ในการคืนชีพ ซึ่งกรณีนี้จะต้องเป็นคนดี

ชีวเชิง : เห็นวิญญาณเด็กทารกมากมายอยู่ที่ข้างทางสามแพร่ง บ้างก็มีใบหน้าที่เศร้าหมอง รู้สึกโศกเศร้าและหวาดกลัว นี่เป็นเพราะเหตุใดกันครับ?

พุทธะจี้กง : พวกเขาทั้งหมดควรจะได้ไปเกิดบนโลกมนุษย์ บางคนอาจจะไปเกิดเพื่อตอบแทนคุณ บางคนอาจจะไปเกิดเพื่อชำระแค้น ใน

บรรดาเด็กๆเหล่านี้มีหลายคนต่อไปในอนาคตจะได้เป็นข้าราชการ เป็น นายพล เป็นรัฐมนตรี แต่เป็นเพราะพ่อแม่ที่พวกเขาไปอาศัยต้องเกิด ถ้าหากไม่ใช่ชายหญิงที่รู้สึกอับอายเพราะท้องก่อนแต่งจึงไปทำแท้งก็คือพ่อแม่ผู้ปกครองของทั้งสองฝ่ายไม่เห็นชอบที่จะให้แต่งงานกันแต่ก็ยังดิ้นรนทำเรื่องผิดประเวณี พ่อแม่จึงให้ไปทำแท้ง บางคนเป็นคนในครอบครัวที่ร่ำรวยสูงศักดิ์ เมื่ออยู่นอกบ้านก็ทำตัวเจ้าชู้หลายใจ มั่วกาม หลอกลวงให้ผู้หญิงเสียตัวจากนั้นก็ทอดทิ้ง บ้างก็ชอบเสพสุขระหว่างชายหญิงทำเรื่องชั่วช้าเพื่อจะได้เสพกาม ทำให้เกิดการตั้งท้องนอกสมรส บ้างก็อายุยังน้อยไม่ยอมมีภาระเหนี่ยวยาก บางคนเป็นเด็กสาววัยรุ่น บางคนเป็นหญิงที่แต่งงานแล้ว บางคนก็เป็นโสเภณี บ้างถูกกระทำชำเรา บ้างถูกล่อลวงไปข่มขืน บ้างคบขู้ขี้ชายแล้วไม่สมภารใจที่จะมีท้อง จึงเกิดการทำแท้งรัดลูกครึ่งแล้วครึ่งเล่า นอกจากนี้ยังมีนโยบายของรัฐบาลที่บังคับให้ประชาชนมีลูกได้เพียงคนเดียว เมื่อประชาชนในประเทศให้กำเนิดทารกเพศหญิงก็จะนำเอาลูกของตัวเองไปกดน้ำ ผั่งทั้งเป็น ฆ่าให้ตาย บีบคออุดจมูก เป็นต้น วิญญาณทารกเหล่านั้นต่างก็มารวมตัวกันที่ริมฝั่งแม่น้ำแห่งนี้ พระกษัตริศรรมภีโพธิสัตว์ก็มักจะผ่านมาทางนี้พร้อมทั้งส่งเคราะห์ช่วยเหลืออยู่เสมอ

ชีวเชิง : ขอเข้าไปสัมภาษณ์หน่อยได้ไหมครับว่าอะไรคือเหตุต้นผลกรรมที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องตายตั้งแต่อายุยังน้อย?

พุทธรักษา : ได้สิ! แต่ภาษาของเด็กทารกนั้นเข้าใจยาก ต้องมีแม่นมหรือพี่เลี้ยงมาช่วยแปล (พุทธรักษาไม่ทันขาดคำ เบื้องหน้าก็มีสตรีวัยกลางคนนางหนึ่งเดินเข้ามา)

พุทธรักษา : (เข้ามานตรองดูว่าสตรีนางนี้คือใคร) ศิษย์เราเจ้ารีบเข้าไปคารวะโพธิสัตว์กวนอิมเร็ว

ชีวเซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์กวนอิม

พระโพธิสัตว์ : ชิวเซิงไม่ต้องมากพิธี

ชีวเซิง : ท่านพระโพธิสัตว์ครับ! เหตุใดท่านจึงมาที่ทางสามแพร่งนี้ล่ะ?

พระโพธิสัตว์ : เราเพิ่งจะออกมาจากสถานที่แสดงธรรม พอดีที่กำลังจะไปตำหนักกษัตริศวรรค์ จึงประจวบเหมาะได้พบกับพวกท่านที่นี่พอดี

พุทธรักษา : สหายธรรมหนั้นให้ ไม่พบกันนาน ท่านสบายดีนะ!

พระโพธิสัตว์ : เราสบายดี

พุทธรักษา : พอดีมีเรื่องๆหนึ่ง เราไม่เชี่ยวชาญภาษาของทารก กวนอิมช่วยแปลให้ชีวเซิงฟังซักประเดี๋ยว

พระโพธิสัตว์ : ได้สิ!

ซิวเซิง : ถ้าอย่างนั้นสัมภาษณ์ทารกคนนี้ก็ก่อนแล้วกัน ดูเหมือนเขาจะทุกข์ระทมเป็นอย่างมาก

พระโพธิสัตว์ : เด็กคนนี้บอกว่าเขาควรจะได้ไปเกิดเป็นลูกสาวของครอบครัวสกุลหยาง แต่เป็นเพราะการเงินของพ่อแม่ตัดขาดสิ้นจึงทำแท้ง เดิมที่เขาควรจะได้เกิด และเมื่ออายุครบ **15** ปีก็จะมีโอกาสได้พบกับสามภรรยาคนหนึ่งรับไปเลี้ยงดูเป็นบุตรบุญธรรม และเป็นเพราะพ่อแม่บุญธรรมไร้ทายาทเขาจึงได้เป็นผู้สืบทอดมรดก ตอนนั้นก็ลับถูกทำแท้ง ดังนั้นจึงโศกเศร้าทุกข์ระทม

ซิวเซิง : ตามที่ในพระสูตรคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ที่มนุษย์มีอายุสั้นหรือบางที่อาจจะยังไม่ทันได้คลอดออกมาจากครรภ์ก็ต้องมาตายอย่างไม่เป็นธรรม นั่นก็เพราะว่าชาติก่อนหรืออาจจะในหลายๆชาติที่ผ่านมาได้สร้างเหตุต้นผลกรรมอะไรไว้จึงต้องมาตายตั้งแต่อายุยังน้อย ช่วยเล่าเรื่องของเธอให้ฟังหน่อยได้หรือไม่?

พระโพธิสัตว์ถ่ายทอดคำพูดของทารก : เมื่อชาติที่แล้วฉันเป็นข้าราชการ ในปีหมื่นกั้วที่ **1** เข้ารับราชการอยู่ที่มณฑลเจียงซี เพราะว่าตลอดทั้งปีชอบกินไข่ปลาและชอบสนุกกับการจับลูกนกเล่น ฉันไม่รู้จักรักทะนุถนอมชีวิตของลูกนก ในทางตรงกันข้ามมักจะทำให้ลูกนกต้องตายอยู่บ่อยๆ ตลอดทั้งปีมีลูกนกต้องตายในกำมือของฉันไม่รู้มากมายเท่าไร ในยามปกติฉันก็ทำเรื่องที่เป็นการบุญการกุศลอยู่บ้างเป็นครั้งคราว และที่ฉันเป็นข้าราชการฉันก็ไม่ได้ทำเรื่องเลวทราม ไม่ได้กดขี่ข่มเหงประชาชน

อีกทั้งไม่เคยรับสินบน และยังไม่มีเรื่องกลามกอันเสื่อมเสียต่อประเพณี และศีลธรรมอันดีงาม ด้วยเหตุนี้พญายมจึงตัดสินให้ฉันมีชะตาชีวิตได้เป็นข้าราชการที่ร่ำรวย แต่คิดไม่ถึงเลยว่าพ่อแม่จะใจดำอำมหิตทำแท้ง ทำให้ฉันสูญเสียโอกาสที่จะได้สืบทอดมรดกรวมทั้งโอกาสที่จะได้เข้าคัดเลือกเป็นข้าราชการ ตอนนี้อยู่เพียงความเคียดแค้น

ชีวเชิง : ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็ควรปล่อยวางความผูกพันทั้งปวง มีผู้ล้มเลิกความคิดที่จะเป็นข้าราชการที่มีอำนาจและความร่ำรวยสูงศักดิ์นั้นทิ้งไป มีจิตหนึ่งใจเดียวมาบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรมจะดีกว่า

พระโพธิสัตว์ถ่ายทอดคำพูดของทารก : ฉันไม่ยอมหรือ ออก แล้วอีกอย่างก็ไม่มีที่ไหนให้ฉันได้พึ่งพิงด้วย

ชีวเชิง : เบื้องหน้าก็คือผู้บรรลุนิพพานแห่งเขาผู้ถ้ำชั้นที่ทุกคนต่างก็รู้จักกันดี มีพระนามว่า “หนั้นไห่กุฝอ” หรือพระโพธิสัตว์กวนอิมผู้มีมหาเมตตามหากรุณาปลดเปลื้องความทุกข์ยากให้แก่เวไนยอย่างกว้างขวาง และยังมีฉายาว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมพันเนตรพันกร หากได้ติดตามท่านบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรมก็就不用เวียนว่ายอยู่ในความทุกข์แห่งการเกิดแก่เจ็บตาย

พระโพธิสัตว์ถ่ายทอดคำพูดของทารก : ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้รับการกล่อมเกลาสั่งสอนจากพระโพธิสัตว์หรือไม่?

พระโพธิสัตว์ : ในเมื่อเธอมีกุศลผลบุญอีกทั้งยินยอมรับการสั่งสอนแล้วเราจะทอดทิ้งโดยไม่มีเหตุผลได้อย่างไร

ชีวเซิง : ขอพระโพธิสัตว์โปรดเมตตาจุดช่วย

พระโพธิสัตว์ : ได้สิ ! รอเรากลับมาจากตำหนักกษิติครรภ์ค่อยพา
เธอกลับไปที่ทะเลได้

(ตอนนี้คณะผู้เดินทางรวมทั้งทารกแซ่หยางมาถึงห้องรับแขก ณ ปาก
ทางสามแพร่งแล้ว)

พระโพธิสัตว์ : วิญญาณหยาง เธอก็รอเราอยู่ในห้องรับแขกนี่ก่อน
เราตั้งชื่อใหม่ให้เธอว่า“เหอเซียง”

ชีวเซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

วิญญาณหยาง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตาประทานชื่อให้
ขอบคุณคุณลุงมากที่ทำให้ฉันมีโอกาสดำรับการอบรมสั่งสอนจากพระ
โพธิสัตว์ ต่อไปภายหน้าจะต้องตอบแทนบุญคุณ

ชีวเซิง : ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเธอเลยซักนิดเดียว

พุทธะจีง : ตอนนี้ดีแล้ว พวกเราต้องขอตัวกลับก่อน

พระโพธิสัตว์ : ศิษย์-อาจารย์ค่อยๆไป

ชีวเซิง : กราบลาพระโพธิสัตว์

พุทธะจีง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ชิวเซิงกลับเข้าร่างเถอะ

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 4 อธิบายเรื่องโรคกรรม ท่องเที่ยวดวงหมาดู

พุทธะจิ้งง ประทับทิพย์ญาณ

มีดสุดมีดลิกสุดลิกเที่ยวรอกไม่เหนียวหนาย

กลางดงหมาอันดูร้ายสังเกตุการณ์อยู่เบื้องหน้า

ได้แต่เห็นวิญญาณบาปต่างโศกเศร้าหวาดผวา

เสียงร้องให้เสียงก่นด่าต่อว่าฟ้าต่อว่าดิน

พุทธะจิ้งง : ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธะจิ้งงโบกพัดเพียงเบาๆวิญญาณของชีวเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจิ้งง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบัลลังก์บัวไปเที่ยวรอก

ชีวเชิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทาง
ได้

พุทธะจิ้งง : ศิษย์เรา! ระยะเวลาเจ้าสบายดีไหม?

ชีวเชิง : เรียนพระอาจารย์! วันไหนก็ตามที่ศิษย์ออกเดินทาง
ท่องเที่ยวเพื่อประพันธ์หนังสือจะต้องมีอาการเจ็บป่วยเล็กน้อยๆ ไม่
ทราบว่าเป็นเพราะอะไรหรือครับ?

พุทธะจิ้งง : นี่เป็นการสลายวิบากกรรมในอดีตชาติ อาศัยช่วงเวลา
ในระหว่างที่กำลังประพันธ์หนังสือนี้ทำให้วิบากกรรมต่างๆปรากฏออกมา

ทีละอย่างๆ อาจจะมีบ้างน้อยบ้าง ก็มีเพียงโอกาสแบบนี้จึงจะสามารถ
สลายวิบากกรรมได้อย่างรวดเร็ว

ชีวเชิง : มีวิธีอื่นมาสลายวิบากกรรมไหมครับ?

พุทธะจีกง : มี! แต่สิ้นเปลืองเวลามากกว่า ถ้าหากทุกๆวันหมั่น
สวดท่องพระสูตรคัมภีร์แล้วอุทิศ ก็จะสามารถลดวิบากกรรมที่มาถ่วงรั้ง
ทรมานกายสังขารให้ลดน้อยลงได้

ชีวเชิง : ศิษย์ก็สวด “ผู้เหม็นผีน” ทุกวัน ไฉนกายสังขารยังได้รับความ
เจ็บปวดทรมานอยู่ล่ะครับ?

พุทธะจีกง : การที่ร่างกายได้รับความเจ็บปวดทรมานนั้นก็ยังมีข้อดีอยู่
อย่างหนึ่ง เพราะเป็นการหลีกเลี่ยงป้องกันเพื่อจะได้ไม่ต้องพบเจอกับแรง
กรรมที่หนักมากในยามแก่ เนื่องจากว่าในยามปกติก็ได้ชำระเวรกรรมไป
บ้างแล้วบางส่วน

ชีวเชิง : เวรกรรมรุมเร้า ไม่มีเวลาที่แน่นอน ไม่มีสถานที่ที่แน่นอน
ตรงกับความจริงที่ว่า “อนิจจัง”

พุทธะจีกง : ถูกต้อง! ก็คือ “ความอนิจจัง” ดังนั้นยังต้องมีความ
วิริยะในการบำเพ็ญปฏิบัติ รักษาศีลวินัย ดำเนินบารมีหกอย่างไม่ย่อท้อ
ยิ่งไปกว่านั้นอารมณ์เจ็ด ตัณหาหก รวมทั้งโลก โกรธ หลง พิชัยร้ายรุนแรง
ต่างๆในใจของชาวโลกก็สามารถใช้โรคกรรมมาขจัดถอดถอนให้ลดน้อยลง
ได้ ดังนั้นนอกจากโรคกรรมจะสามารถขจัดเวรกรรมที่ไร้รูปลักษณะได้แล้ว

ยังสามารถขจัดต้นหาความทะยานอยากที่มีรูปลักษณะได้อีกด้วย เพราะว่ามีเพียงช่วงขณะที่กำลังป่วยอยู่ มนุษย์จึงไม่มีความโลภ โกรธ หลง รวมทั้งความคิดที่ไม่ถูกต้องของคลองธรรมต่างๆ และยิ่งไม่มีโอกาสไปสร้างบาปกรรมเพราะรู้แต่เพียงว่าโรคที่ตนกำลังเผชิญอยู่นั้นมันทุกข์ทรมาน ต่อเรื่องต่างๆก็จะมีจิตใจที่จะไปคิดเล็กคิดน้อยถือสาหาความ

ชีวเชิง : ที่แท้ความเจ็บป่วยก็มีประโยชน์อย่างนี้เอง แต่ดีที่สุดก็คือสามารถขจัดอารมณ์เจ็ด ตัณหาหก รัก โลภ โกรธ หลง และความคิดเหลวไหลที่ไม่ถูกต้องของคลองธรรมต่างๆในขณะที่ยังมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง จึงจะสามารถสำแดงฝีมือให้ปรากฏ

พุทธะจีง : ถูกต้องแล้ว อัยารอจนกระทั่งโรคภัยไข้เจ็บมาทำให้ร่างกายได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะว่ามันเป็นเพียงผลกระทบที่เกิดจากความเจ็บป่วยเท่านั้น ไม่ใช่ฝีมือความสามารถในการไม่ถือสาหาความที่เกิดขึ้นจากการบำเพ็ญ

ชีวเชิง : เบื้องหน้ามองเห็นผืนดินอันกว้างใหญ่ไพศาล ที่นั่นมีหมาอยู่มากมาย ตัวใหญ่และแข็งแรงราวกับหมาป่า หมาแต่ละตัวคล้ายกับจะหิวจนหน้ามืด กระจกเงาใส่คนที่เดินผ่านไปผ่านมา กัดแล้วก็ไม่ยอมปล่อย ผู้คนต่างก็ร้องให้วิ่งหนี วิ่งชนกันอุตุลุด ทั้งตัวถูกฝูงหมาอันดุร้าย กัดจนถลอกปอกเปิกไปหมด เสื้อผ้าขาดวินจนดูไม่ได้ เป็นสภาพที่น่าเวทนาจนไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ ช่างน่าสงสารจริงๆ

พุทธะจีกง : ช่างน่าเห็นใจจริงๆ แต่คนเหล่านี้ก่อกรรมไว้ก็ต้องรับผลกรรมนั้นด้วยตัวเอง โทษใครไม่ได้

ชีวเชิง : เพราะเหตุใดจึงต้องรับผลกรรมเช่นนี้ แล้วที่นี่คือที่ไหนหรือครับ?

พุทธะจีกง : ที่นี่มีชื่อว่า“ดงหมาดู” คนเหล่านี้ตอนที่มิชีวิตอยู่ล้วนเป็นคนชั่วที่ไม่ยอมสำนึกผิดแก้ไขปรับปรุงตัว พวกเขาจะต้องมาที่นี่ ให้หมาที่หิวจนบ้าคลั่งเหล่านี้กินให้อิ่มเสียก่อนจึงจะสามารถไปต่อยังสถานต่อไปได้

ชีวเชิง : มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือครับ? เข้าไปสัมภาษณ์ได้หรือไม่?

พุทธะจีกง : ควรจะเข้าไปสัมภาษณ์!

(ในขณะที่ศิษย์-อาจารย์กำลังจะเดินไปข้างหน้า ทันใดนั้นเจ้าหน้าที่ที่มีใบหน้าเหมือนนกกแร้งและมีรูปร่างเหมือนยักษ์ก็เรียกให้หยุด)

พุทธะจีกง : ขุนพลสองท่านนี้ดูเหมือนไม่เคยเห็นมาก่อน?

ขุนพล : ผู้มาเยือนคือใคร? ไฉนถึงได้เดินเตร็ดเตร่มาถึงที่นี่?

พุทธะจีกง : พวกเราก็คือผู้ที่ได้รับเทวราชโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ให้มาประพันธ์หนังสือ

ขุนพล : โปรดแสดงหลักฐานยืนยันด้วย

พุทธะจีกง : (หยิบเทวราชโองการออกมา เห็นแต่แสงสีทองเจิดจ้าเสียดแทงลูกนัยน์ตาทำให้ตาพร่า)

ขุนพล : ในเมื่อมีเทวราชโองการ ที่เสียมารยาทไปเมื่อครู่นี้ได้โปรด
ให้อภัยด้วย

พุทธะจี๋ก : มาตรฐานของการปฏิบัติงานในหน้าที่ก็ควรจะเป็นเช่นนี้
แหละ

ขุนพล : มีอะไรให้เราปรับใช้โปรดบอกมาเถอะ

พุทธะจี๋ก : ตอนนี้อากส์สัมภาษณ์วิญญาณบาปที่ถูกหมากัด ได้
โปรดเรียกวิญญาณบาปมาให้สัมภาษณ์ด้วย

ขุนพล : ได้ครับ! วิญญาณบาปที่อยู่ข้างหน้ารีบมานี่สิ วิญญาณ
บาปพวกนี้ทำไมยังไม่รีบเข้ามาอีก!

พุทธะจี๋ก : เธอบอกมาสิว่าตอนที่มีชีวิตอยู่ทำอาชีพอะไร แล้วทำ
กรรมใดไว้จึงมาอยู่ที่นี่?

วิญญาณบาป : ฉันชื่อจางจางเต๋อ เป็นคนเมืองจิ้งฮว่า พ่อฉันตาย
ตั้งแต่เด็ก ฉันอาศัยอยู่กับแม่สองคน เพราะว่าไม่มีพ่อ ก็เลยถูกเด็กคน
อื่นๆรังแกอยู่เสมอๆ จึงค่อยๆไปถูกฝังจนกลายเป็นคนที่มีความคิดหัว
รุนแรง โตขึ้นก็ไม่ได้ประกอบอาชีพที่สุจริต ทำงานอยู่ในพื้นที่ของโซน
วิดีโอเกม เดิมทีก็เป็นคนหัวรุนแรงอยู่แล้ว เลยยิ่งติดนิสัยความเคยชินที่ไม่
ดีมากยิ่งขึ้น ในที่สุดก็ดื่มเหล้าสูบบุหรี่ ต่อเรื่องอาหารการกินก็เป็นคนที่
เรื่องมากช่างติ ถ้าอาหารไม่ถูกใจก็จะคว้าซามลงตรงนั้น ทำให้แม่รู้สึก
เสียใจไม่หยุด ต่อมาก็ถูกเพื่อนที่ไม่ดียั่วยุให้ไปร่วมเล่นเกมลูกกัญแจจึงได้

รู้จักกับหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่ง หลังจากที่มิเพศสัมพันธ์กันนานวัน
เข้า พอรู้ว่าฝ่ายหญิงท้องได้สองเดือนก็บังคับให้ไปทำแท้งหลายต่อหลาย
ครั้งโดยไม่ได้สนใจใยดี จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่งฉันฝันเห็นเด็กทารกกลุ่ม
หนึ่งเป็นเงาร่างๆ หลังจากนั้นเป็นต้นมาไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืนก็จะ
เห็นวิญญาณของเด็กทารกมาตามหลอกหลอน รู้สึกกลัวไม่กล้ามอง เป็น
เช่นนี้อยู่หลายวัน สุดท้ายก็เป็นโรคประสาท นอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยนาน
5 เดือน ไม่สามารถรักษาเยียวยาได้และตายในที่สุด วิญญาณวิญญาณ
นิริยบาลควบคุมตัว เมื่อเดินผ่านมาทางนี้ก็ถูกหมาที่กำลังหิวโหยกัดกิน
ไม่สามารถเดินต่อไปข้างหน้าได้ พอเดินไปได้เพียงแค่นิดหน่อยก็จะถูก
นายนิรยบาลทุบตีด้วยกระบองเขี้ยวหมาป่า ทำให้หมาที่กำลังหิวโหยยิ่ง
เข้ามากัดกินเป็นอาหาร ได้โปรดช่วยฉันด้วย ฉันอยู่ที่นี้มา 3 วันแล้ว

ชีวเชิง : ดูเธอช่างน่าเวทนาจริงๆ ทำให้ฉันรู้สึกเห็นอกเห็นใจ แต่
อย่างไรก็ตามยิ่งทำให้ฉันรู้สึกว่าคนที่ไม่มีความคิดก็คือแม่ของเธอรวมทั้ง
เด็กทารกที่ถูกเธอทำแท้งเหล่านั้น เมื่อคิดถึงตรงจุดนี้ก็ทำให้ฉันรู้สึกโกรธ
แค้นไม่หาย (พูดพร้อมทั้งถีบวิญญาณบาปไปหนึ่งที่ วิญญาณบาปกำลัง
หลุนๆไปหลายตลบ ผุ่งหมาที่กำลังหิวโหยอ้าปากตะกุยตะกายกงเล็บ
กระโจนเข้าไป กัดจนหน้าตาเละเทะ ทั้งตัวถูกฉีกกัดไม่มีชิ้นดี เลือดเนื้อ
สาดกระเซ็น เป็นสภาพที่ไม่อาจทนดูได้)

พุทธะจี๊ง : ชิวเชิง! เมื่อไหร่เจ้าจะหัดเลียนแบบเท้าของเพยเทียน?

ชีวเชิง : ศิษย์โมโหไปชั่วขณะ

พุทธรักษา : คีนนี้ดีกแล้ว เรากลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ครับ! กราบขอบคุณท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

ขุนพล : มิกล้า มิกล้า! น้อมส่งท่านเมธีศิษย์อาจารย์

พุทธรักษา : ถึงสำนักก่งเหิงถั่งแล้ว ชิวเชิงรีบกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์กลับสวรรค

ตอนที่ 5 วิเคราะห์เรื่องเกิดตาย ทศนาโรงฟังพระสูตร

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

ท่องเที่ยวเมืองนรก ลงชุมเก้าอเวจี

คำกล่าวโทษนั้นไม่มี เหนื่อยยากไซ้ไรไม่เรรวน

เยี่ยมเยียนโรงฟังพระสูตร ทศนาโดยถ้ำถวน

จึงตื่นรู้ชาวโลกล้วน ควรจะต้องมาบำเพ็ญ

พุทธะจีง : ในพระสูตรคัมภีร์ทั้งหลายไม่มีเล่มไหนเลยที่จะไม่ส่งเสริมให้คนทำความดี แต่จะมีสักกี่คนที่น้อมรับปฏิบัติตามคำสั่งสอนของอริยปราชญ์เมธี ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถึงจะมีคนรู้ตื่นรู้แจ้ง รู้และเข้าใจว่าโลกนี้เหมือนดังความฝัน เหมือนดังภาพมายา มีมาก็มีไปไม่จีรัง ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกิดขึ้นตามมูลเหตุปัจจัย เพราะมีเหตุปัจจัยจึงเกิดขึ้น เพราะมีเหตุปัจจัยจึงสิ้นสุด เพราะมีเหตุปัจจัยจึงดับสลายลง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ แล้วเรื่องราวต่างๆทางโลกยังมีเรื่องอะไรที่จะต้องไปคิดเล็กคิดน้อย หรือถือสาหาความกันอีกล่ะ? มีเพียงปล่อยวางเหตุปัจจัยทั้งหลายลงอย่างสิ้นเชิงจึงเป็นผู้ตื่นแจ้งอย่างแท้จริง เออละ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธะจีงโบกสะบัดพัดใบลานเบาๆ วิญญาณของชีวเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทาง
ได้

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา ! ชีวิตเจ้ามีเป้าหมายอย่างไร?

ชีวเชิง : ชีวิตคนเกิดมา แค่นำเพ็ญกุศลบ่มเพาะคุณธรรม ชำระ
ปณิธานก็เพียงแค่นี้

พุทธะจีกง : เอ๊ะ! ถ้าอย่างนั้นทำไมใครๆถึงได้ปรารถนาอยากจะอยู่
เหนือจากการเกิด และอยากจะหลุดพ้นจากความตายล่ะ?

ชีวเชิง : ที่เรียกว่าการเกิดนั้น เดิมทีก็ไม่มี การเกิดให้เรียกขาน แล้ว
ไหนเลยจะมีการเกิดให้เราอยู่เหนือได้? เดิมทีก็ไม่มี ความตายให้กล่าวถึง
แล้วไหนเลยจะมีความตายให้เราหลุดพ้น?

พุทธะจีกง : ตามความเห็นของเจ้า เรื่องเกิดตายก็ไม่มีอะไรน่ากลัว
แล้วงั้นสิ?

ชีวเชิง : ก็ไม่เชิงนะครับ เพราะอะไรนะหรือ? ก็เพราะคนเรา
หวาดกลัวความตาย เนื่องจากมีความทุกข์ทรมานจากความตาย จึง
ต้องการหลุดพ้นจากความตาย จะหลุดพ้นจากความตายได้ก็จะต้องอยู่
เหนือการเกิด เมื่อไม่เกิดก็ไม่ต้องตาย

พุทธะจีกง : งั้นเจ้ามีความคิดเห็นอย่างไรเรื่องการ“อยู่เหนือการ
เกิด”?

ชีวเชิง : ที่เรียกว่า“อยู่เหนือการเกิด” ควรจะหมายถึงวิญญาณของคนตาย มีคำกล่าวที่ว่า “คนกลัวตาย ผีกลัวเกิด” แต่กลับไม่มีใครรู้ว่า ความตายของผีก็คือการที่ผีหลุดพ้นจากทะเบียนผีแล้วไปเกิดในชาติกำเนิดสี่ คือเกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในโคล(ที่ขึ้นแฉะหมักหมมเน่าเปื่อย) เกิดผุดขึ้น(โอบปาดิกะ) และยังมีหกภูมิวิถิ คือภูมิสวรรค์ ภูมิมนุษย์ ภูมิอสูร ภูมิเดรัจฉาน ภูมินรก ภูมิเปรต ไม่เพียงแต่ผีเท่านั้นที่ต้องไปเกิดในหกภูมิวิถิ แม้แต่คนก็เช่นกัน หลังจากที่คนตายแล้วก็ต้องไปเกิดใหม่ในหกภูมิวิถิตามเหตุปัจจัยที่ตนได้สร้างไว้ แม้กระทั่งเวไนยในหกภูมิวิถิต่างก็ต้องเวียนว้ายตายเกิดอยู่ในภูมิต่างๆของหกภูมิวิถิเช่นกัน ที่เรียกว่าหกภูมิวิถิแห่งการเวียนว้าย เพราะว่าคนขาดปัญญาที่แท้จริง ไม่มีปัญญาที่หนักแน่นมั่นคง ด้วยเหตุนี้จึงไม่เข้าใจในเหตุต้นผลกระทบ หลงทางอยู่ในหกภูมิวิถิ แต่ผู้ที่มีปัญญาอย่างแท้จริง มีปัญญาที่หนักแน่นมั่นคงยอมเข้าใจในเหตุต้นผลกระทบ ด้วยเหตุนี้จึงไม่หวาดหวั่นต่อการเวียนว้ายตายเกิดในหกภูมิวิถิ และมีปณิธานที่จะกลับมาเกิดใหม่ในหกภูมิวิถิเพื่อจุดช่วยเวไนย เปิดความสว่างทางปัญญาให้แก่คนเขลา กล่อมเกลาคคนลุ่มหลง

พุทธะจีกง : แท้จริงเป็นเช่นนี้ จึงจะต้องทำอย่างไรจึงจะมีปัญญาที่แท้จริง และมีปัญญาที่หนักแน่นมั่นคง?

ชีวเชิง : ตามหลักเหตุผลควรจะต้องขจัดอารมณ์เจ็ดคือยินดี โกรธ โศก สุข รัก เกลียด ปราารถนา ตัดต้นหาหก และขจัดสามพิษร้ายคือโลภ โกรธ หลง เหล่านี้เสียก่อน อีกทั้งพยายาม “ละความชั่วทั้งปวง เจริญรอย

ปฏิบัติตามความดีทั้งมวล” ยิ่งต้องมานะพากเพียรดำเนินปฏิบัติบารมีหก
ตลอดชีวิตรักษาศีลวินัยบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไม่เบื่อบ่อย ก็จะสามารภ
บรรลุถึงขั้นก้าวล่วงพ้นจากความเป็นปุถุชนเข้าสู่ความเป็นอริยะ

พุทธะจี๊ก : ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ชาวโลกยิ่งควรใช้จิตใจเช่นนี้ จึงจะ
สามารถบรรลุถึงความหลุดพ้นจากการเกิดตายได้อย่างแท้จริง แทนที่จะ
ไปหลบหลีกการเกิดตาย ขอเพียงภายในจิตใจมีความตื่นแฉ่ง แล้วจะต้อง
กลัวไปไยกับความเจ็บปวดทรมานของกายสังขาร ด้วยเหตุนี้ความสัมผัสรู้
ของผู้มีปัญญากับผู้เขลาหลงที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องเดียวกันจึง
มีความแตกต่างกัน ทศนคติและวิธีการแก้ไขปัญหาก็คงไม่เหมือนกัน ดังนั้น
อยากจะเป็นผู้มีปัญญาหรือคนเขลาหลงก็อยู่ที่ตัวเอง

ชีวเซ็ง : พระอาจารย์ครับ ท่านคูสิ เบื้องหน้ามีวิหารอยู่หลังหนึ่ง
ก่อสร้างได้อย่างอลังการ ในประตูยังปล่อยแสงเจ็ดสีที่โชติช่วงชัชวาล
ออกมาตลอดเวลา หรือว่านี่จะเป็นสถานที่สำหรับเต็นรำ แต่ว่าศิษย์เต็น
ไม่เป็น ขอรอท่านอยู่ข้างนอกก็แล้วกัน

พุทธะจี๊ก : ไซ้สถานที่สำหรับเต็นรำซะที่ไหนกัน นั่นคือสถานที่ที่ใช้
สำหรับแสดงธรรมและฟังพระสูตร

ชีวเซ็ง : ศิษย์ไม่ระวังคำพูด พระอาจารย์โปรดอย่าได้ตำหนิ (เห็นฝูง
ชนกลุ่มหนึ่งมากันแล้ว มีทั้งผู้ชาย ผู้หญิง คนแก่และเด็ก) จริงสิ ! ขอเข้า
ไปสัมผัสภาษณ์ได้หรือไม่?

พุทธะจี๊ก : ได้สิ ! ไปเลือกสัมผัสภาษณ์เอาเองเลย

ชีวเชิง : (ทอดตามองไป บนศีรษะของแต่ละคนปรากฏรัศมีสีแดง รัศมีของบางคนก็เกือบจะเป็นสีขาว) ขอถามคุณลุง ไม่ทราบว่าท่านมา ที่นี้นานแค่ไหนแล้ว?

วิญญาณบุญ : ฉันมาที่นี่ได้สามเดือนแล้ว

ชีวเชิง : ช่วยเล่าเรื่องราวในสมัยตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ให้ฟังคร่าวๆ ได้หรือไม่ จะได้นำข้อมูลไปตีพิมพ์ลงในหนังสือธรรมะเพื่อกล่อมเกล่า ชาวโลก

วิญญาณบุญ : ได้สิ! ฉันแซ่จาง เกิดที่เมืองต้าหลี่มณฑลยูนนาน ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ทำอาชีพเกษตรกรรม เนื่องจากไม่แปดเปื้อนนิสัยความ เคยชินที่ไม่ดี อีกทั้งมีความขยันหมั่นเพียร ประหยัดมัธยัสถ์ จึงพอที่จะมี เงินเก็บสะสมอยู่บ้าง และมักจะนำเงินของตัวเองที่ประหยัดอดออมไว้ มากบ้างน้อยบ้างออกมาบริจาคทานช่วยเหลือผู้อื่นที่ลำบากยากจนอยู่ เสมอ พอถึงช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยวก็มักจะเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครทำงาน โดยไม่รับเงินค่าตอบแทน เช่นไปช่วยทำงานในบ้านของคนที่มีฐานะ ยากจน ช่วยทำความสะอาดบ้าน ช่วยซ่อมแซมบ้านเป็นต้น ทำอย่างนี้ เป็นเวลาหลายปีโดยไม่เบื่อหน่าย ไม่พรับ่นและไม่นึกเสียใจในภายหลัง จนกระทั่งสิ้นอายุขัยก็ได้รับการต้อนรับอย่างมีเกียรติจากท่านพญายม แต่ เป็นเพราะตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ฉันไม่เชื่อในเรื่องศาสนา และก็ไม่ได้นับถือ ศาสนาใด จึงไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี พญายมจึงให้ฉันเป็นวิญญาณบุญ

มาฟังเขียน พุทธะ อริยะ เมธีเทศนาสั่งสอนธรรมะที่โรงฟังพระสูตรทุก
สัปดาห์ ตอนนี้กำลังจะไปฟังธรรม

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นไม่รบกวนเวลาของท่านแล้ว ขอขอบคุณที่ท่านร่วม
ประพันธ์หนังสือ

วิญญาณบุญ : นี่ถือว่าเป็นความโชคดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่ง
สำหรับฉัน

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! เข้าไปข้างในได้ไหมครับ?

พุทธะจีง : ได้! เข้าไปดูๆสักหน่อย

ชีวเชิง : ภายในวิหารมองเห็นมวลชนอลหม่าน ดารดาษไปด้วยแสง
รัศมีของวิญญาณ ภายในตกแต่งราวกับเป็นวันออลเซนท์(วันสมโภช
นักบุญทั้งหลาย) แสงประทีประยิบระยับไปทั่วทุกที่ หลากสีสันเจิดจ้า มี
หมอกควันแผ่ปกคลุมหนาทึบ(คล้ายกับควันของก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่
ระเหิดจากก้อนน้ำแข็งแข็งแล้วไหลพรั่งพรูออกมาจากทั้งสี่ทิศ) เหมือนกับ
งานราตรีต้อนรับน้องใหม่ เพียงชั่วครู่กลางเวหาก็กเกิดการสั่นสะเทือนขึ้น
เล็กน้อย แสงสีทองถูกปล่อยลงมาจากด้านบนมากมายนับไม่ถ้วน ได้ยิน
เสียงคนที่อยู่ข้างหน้าพูดว่า “พระโพธิสัตว์และเทพเขียนทั้งหลายเสด็จแล้ว
ทั้งหมดยืนตรงแสดงความเคารพ ถวายรูปเทียนดอกไม้สด” เห็นเทพเขียน
เสด็จลงมาทีละองค์ๆ จากนั้นพระกษิติครรภโพธิสัตว์จึงกล่าวขึ้นว่า
“ขณะนี้ผู้มีบำเพ็ญผ่านการทดสอบจำนวน **20** ท่าน จะพาไปรับตำแหน่ง

บนสวรรค์ชั้นต่างๆ ขอเป็นตัวแทนของทุกท่านแสดงความยินดี” (ถึง
ตอนนี้พุทธรักษาจึงก็ดึงชีวเซ็งออกมาข้างนอก)

พุทธรักษา : ศิษย์เรา ! ควรกลับกันได้แล้ว เอละ! ถึงสำนักก่ง
เหิงถึงแล้ว วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซ็ง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

พุทธรักษา : เอละ อาจารย์กลับละ

ตอนที่ 6 คุยเรื่องวิญญานออกจากร่าง เทียบสะพานไม้เหอเฉียว

พุทธะจีกง ประทับทิพย์ญาณ

เยี่ยมเยียนนรก ถกกันเรื่องบาปบุญ

ไม่สร้างกุศลงามคุณ ต้องทุกข์เข็ญ

เดือนหนอเดือน ผู้ไม่ยอมมาบำเพ็ญ

ไม้เหอเฉียวล้ำเค็ญ จำให้บนสะพาน

พุทธะจีกง : ชาวโลกโดยทั่วไปนั้นเมื่อพูดถึงเรื่องการทำบุญทำทาน แต่ละคนต่างก็พูดว่ามีเงินน้อย ฐานะทางการเงินฝืดเคือง พอมีคนชวนไป ฟังหลักธรรมก็บอกว่าไม่มีเวลา ถ้าไม่ใช่ตอบปฏิเสธก็อ้างเหตุผลมากมาย สารพัด อย่างเช่น ที่บ้านไม่มีคนดูแล บริษัทกำลังเร่งสินค้า มีเพื่อนมา เยี่ยมเยียน ต่างๆ นานา บอกปิดไม่ยอมเข้าร่วมศึกษาธรรม ใครเลยจะรู้ว่าตัวเองได้ปฏิเสธโอกาสที่จะสร้างกุศลไปแล้วภายในชั่วพริบตา แล้วเมื่อไหร่ถึงจะมีโอกาสได้เข้าร่วม หรือจะรอจนกระทั่งประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ รอจนลูกๆเติบโตเป็นผู้ใหญ่ รอให้ญาติมิตรมานั่ง กันจนเต็มที่นั่ง หรือจะรอจนกระทั่งตัวเองแก่หง่อมผมหงอกฟันร่วง ในตอนที่พละกำลังเสื่อมถอยลงจึงคิดที่จะหันเข้าสู่หนทางธรรม หันมาสร้าง กุศลบ่มเพาะคุณธรรม ถึงเวลานั้นเกรงว่าเรื่องราวต่างๆจะไม่เป็นอย่างนั้น ชะแล้ว พลังใจมีเหลือไม่เพียงพอซะแล้ว ดังนั้นทุกๆเวลาจะต้องรู้จักดำรง จิตให้อยู่ในความคิดที่เป็นกุศล ใช้กายนี้ไปสร้างบุญกุศล รับประกันว่าใน

สภาพหน้าจะสามารถพ้นจากเงื้อมมือของพญายมได้ ถ้าหากไม่รู้จัก
คิดดีทำดี ในวันข้างหน้าก็ต้องไปที่สะพานโน้หนอเฉียวอย่างแน่นอน
เมื่อถึงตอนนั้น มานึกเสียใจในภายหลัง เกรงว่ายากนักที่จะรอดพ้นจาก
ความยากลำบากนี้ไปได้ ดังนั้นการทำความดีจะต้องรีบฉกฉวยโอกาส
ตั้งแต่เนิ่นๆ การขจัดความชั่วก็จะต้องรีบฉกฉวยโอกาสตั้งแต่เนิ่นๆด้วย
เช่นกัน เอาล่ะ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผ่าเดิม (พุทธะจี้กงโบกพัดใบ
ลานไปหนึ่งที่ วิญญาณของชีวเซ็งก็ออกจากร่าง)

ชีวเซ็ง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี้กง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซ็ง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ เชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธะจี้กง : ศิษย์เรา! ช่วงนี้เจ้าสบายดีหรือไม่?

ชีวเซ็ง : ได้ฟังใบบุญขอพระอาจารย์ ช่วงนี้ศิษย์สบายดีครับ พระ
อาจารย์ครับ ท่านมีงานธรรมกิจรัดตัวทุกวัน ไม่ทราบว่าท่านสบายดีไหม?

พุทธะจี้กง : เฮ้อ! ถ้าหากอาจารย์สบายดี อาจารย์ก็ไม่ต้องมาที่นี้
พาเจ้าไปเที่ยวรอกทุกสัปดาห์แล้วละ!

ชีวเซ็ง : ไฉนพระอาจารย์จึงกล่าวเช่นนั้น?

พุทธะจี้กง : เวไนย์ยังคงลุ่มหลงอยู่ในลาภยศชื่อเสียง กามารมณ์
ความรุ่งเรืองตกต่ำที่ไม่จีรังยั่งยืน ไม่ยอมรู้ตื่น ไม่ยอมตระหนักรู้ แล้วจะ
ให้อาจารย์ทำเช่นไร?

ชีวเชิง : ที่แท้พระอาจารย์ทุกขใจเพื่อเวไนยที่ยังลุ่มหลงไม่รู้จักตื่น
เชื่อแน่ว่าจะต้องมีสักวันหนึ่งที่สามารถปลุกตื่นเวไนยที่ยังลุ่มหลงได้อย่าง
แน่นอน

พุทธะจี้กง : หากเป็นเช่นนั้นก็ไม่เสียแรงเปล่าที่ต้องเหนื่อยยากเดิน
ทางไกลแสนไกลไปเยือนนรกอเวจีเพื่อถ่ายถอดสภาพเหตุการณ์จริงอบรม
สั่งสอนชาวโลก

ชีวเชิง : ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ครับ สักวันหนึ่งจะต้องเห็นผลสัมฤทธิ์
แน่นอน พระอาจารย์ครับ! ศิษย์มีเรื่องหนึ่งอยากขอคำชี้แนะ

พุทธะจี้กง : ว่ามาสิ

ชีวเชิง : คนมีสามอมตะวิญญาณและเจ็ดมรรตยวิญญาณ เมื่อคน
ตายแล้ววิญญาณลอยเคว้งคว้างไม่รู้จะไปไหน ตอนทีวิญญาณจะออก
จากร่างนั้น เหมือนที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ใช่หรือไม่? ตั้งถูกแทงด้วยเข็ม
เหมือนถูกตัดด้วยมีด เจ็บปวดทรมานหาใดเปรียบได้?

พุทธะจี้กง : ถูกต้อง! ตอนที่วิญญาณจะออกจากร่างนั้นทุกข์ทรมาน
เป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าทวารต่างๆถูกปิดหมด ปรรณนาอยากจะทำประตู
ที่ถูกปิดมานานจนเต็มไปด้วยฝุ่นจับ ก็เหมือนกับคนที่เอาร่างไปฟุ้งชน
ประตูที่ปิดสนิทอีกทั้งบานพับก็ขึ้นสนิม ถึงแม้จะเปลี่ยนรูปแบบของประตู
มาแล้วก่อนหน้านี้ แต่ก็ยังต้องพยายามดิ้นรนใช้กำลังอยู่สักระยะหนึ่ง
ช่วงเวลาที่พยายามทะลวงฝ่าออกมาจากประตูนั้น ทุกข์ทรมานเป็นอย่าง
ยิ่ง ด้วยเหตุนี้บางคนจึงเกิดจิตที่เคืองแค้นอย่างไม่มีเหตุผล ผลักดันให้ตก

สู้รบ เพราะเหตุใดนะหรือ? ก็เหมือนกับคนๆหนึ่งที่พยายามเปิดประตูด้วยความยากลำบาก แต่คนที่อยู่ข้างนอกกลับดึงประตูไปปิดไว้เหมือนเดิม คนที่อยู่ข้างในย่อมจะต้องเกิดจิตที่เคืองแค้นขึ้นมาอย่างแน่นอน

ชีวเชิง : ในเมื่อตอนที่วิญญาณจะออกจากร่างนั้นเจ็บปวดทรมานเช่นนี้ แต่ทำไมบนโลกที่เต็มไปด้วยเรื่องราวแปลกประหลาดแบบนี้กลับมักจะไต่ยินอยู่เสมอว่ามีบางคนที่ฝันเห็นร่างของตัวเองนอนอยู่บนเตียงแล้วก็มีบางคนที่ประสบอุบัติเหตุ วิญญาณของเขากลับไปที่บ้านแล้ว แต่ร่างของเขากลับไปอยู่ที่โรงพยาบาล แล้วยังมีบางคนที่เห็นร่างของตัวเองประสบกับเคราะห์ภัยต่างๆ หลังจากนั้นวิญญาณของเขาจึงกลับเข้าร่างแท้ที่จริงคนที่ผ่านประสบการณ์เช่นนี้มีอยู่มากมาย นั่นเป็นเพราะอะไร? แล้วทำไมไม่เคยไต่ยินคนเหล่านั้นบอกว่าเจ็บปวดทรมานล่ะครับ?

พุทธะจีกง : เพราะว่าตอนที่คนกำลังหลับ ร่างกายที่เป็นกายเนื้อนี้นอนหลับแต่จิตวิญญาณนั้นกลับตื่นขึ้นมา อีกทั้งทวารก็เปิดได้โดยง่าย ดังนั้นคนที่เคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้จะรู้สึกคล้ายกับว่าตัวเองอยู่ในความฝันเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น สามารถมองเห็นร่างของตัวเองนอนอยู่บนเตียงได้อย่างชัดเจนโดยที่ไม่รู้สึกเจ็บปวด สำหรับบางคนที่ประสบอุบัติเหตุ บางครั้งถูกกระแทกตรงจุดสำคัญทำให้ทวารเปิดออก วิญญาณหลุดออกจากร่าง เป็นเพราะตอนที่เขาถูกกระแทก เขารู้แต่เพียงว่าถูกแรงกระแทก แต่จิตใจยังคงจดจ่อคิดถึงแต่สถานที่ๆจะไป จึงเกิดเป็นพลังขับเคลื่อนไปยังสถานที่นั้นๆโดยที่ไม่รู้สึกเจ็บปวด บางครั้งคนที่ประสบ

เคราะห์ภัยก็มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยปกป้องคุ้มครองอยู่ข้างๆ ทำให้เขาเห็นร่าง
ของตัวเองประสบเคราะห์ภัยและจำฝังใจ ถ้าหากเขาสามารถรู้จักสำนึก
ตัว ต่อไปในภายภาคหน้าก็คือคนที่จะได้ไปสู่สุคติภูมิ แต่ถ้าหากไม่รู้จัก
สำนึกตัว เกรงว่าต่อไปในภายภาคหน้าก็คือคนที่จะต้องตกสู่ทุคติภูมิเป็น
แน่

ชีวเชิง : พระอาจารย์กล่าวเช่นนั้นสรุปว่าทุกอย่างอยู่ที่ความตั้งใจใช่
หรือไม่ พลังความคิดที่อยู่ในจิตใจสามารถรวบรวมเป็นพลังที่แข็งแกร่งก็
ไม่กลัวว่าวิญญานจะกระแสน่านขึ้นไป

พุทธะจีง : ถูกแล้ว! เพราะว่าใจเป็นปรากฏการณ์

ชีวเชิง : ปรากฏการณ์ใจจำเป็นต้องใช้ความจริงใจที่แน่วแน่มั่นคง ใช้
ความคิดที่ละเอียดอ่อน จึงสามารถบรรลุจริงดุจตั้งจันทร์ส่องสว่าง ใจนั้น
ก็เหมือนดังเพชรที่ไม่ถูกทำลาย

พุทธะจีง : ถูกต้อง! แต่สามารถบรรลุถึงระดับนี้ได้ น้อยนักแล

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! ท่านดูข้างหน้านั้นสิครับมีสะพานอยู่
สะพานหนึ่ง สะพานนั้นแคบและยาวทั้งยังแกว่งไปแกว่งมาเหมือนกับ
สะพานแขวน ไม่รู้ว่าสะพานนั้นแข็งแรงแน่นหนาหรือเปล่า? ถ้าหากเดิน
ไปถึงกลางสะพานแล้วสะพานขาดขึ้นมาจะทันหันจะทำอย่างไรดีครับ?

พุทธะจีง : สะพานนี้คือสะพาน “奈何橋”(奈何橋) ถึงแม้
สะพานจะยาวและแคบแต่มันก็ไม่ขาดง่าย ๆ เจ้าคุณนั้นสิ (พุทธะจีงชี้นิ้วไป

อีกด้านหนึ่ง มองเห็นสะพานที่กว้างใหญ่และสูงตระหง่านสร้างขึ้นจากทองแดงบริสุทธิ์ ปรากฏแสงสีแดงทั้งสองฟาก)

ชีวเซิง : พระอาจารย์ครับ สะพานทองแดงนั้นชื่อสะพานอะไรครับ?

พุทธะจี้กง : สะพานนี้ชื่อว่าสะพาน “อู่ไฉ่เฉียว” (無奈橋)

ชีวเซิง : แล้วทำไมไม่ข้ามสะพานนี้ล่ะ?

พุทธะจี้กง : ไม่ได้! เจ้าดูที่สะพานนี้สิ มีเปลวไฟปะทุออกมาไม่หยุด แถมด้านบนยังมีฟ้าผ่าที่จะผ่าลงมาใส่วิญญาณบาปตรงไหนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ดังนั้นสะพานนี้จึงมีไว้สำหรับให้วิญญาณบาปที่เมื่อตอนสมัยมีชีวิตอยู่ไม่เชื่อในกฎแห่งกรรมและผู้ที่ทำอนันตริยกรรมทั้งห้าได้เดินข้าม

ชีวเซิง : (มองไปที่สะพานไฉ่เฉียว บนสะพานเต็มไปด้วยวิญญาณบาปเบียดเสียดกันแน่นขนัด ด้านหลังยังมีวิญญาณบาปต่อแถวกันยาวเหยียดมากมาย) พระอาจารย์ครับ ศิษย์ใช้ตาเนื้อไปลองนับดูแต่ไม่สามารถนับจำนวนพวกเขาได้หมด

พุทธะจี้กง : อาจารย์ใช้ตาทิพย์ก็ไม่สามารถนับได้หมด

ชีวเซิง : ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะต้องยืนต่อแถวไปถึงวันไหนจึงจะผ่านด่านไปได้ล่ะครับ?

พุทธะจี้กง : ไม่ต้องผ่านด่านหรอก เพียงแค่สอบถามข้อมูลอยู่ข้างนอกก็พอ

ชีวเชิง : วิญญาณเหล่านั้นผลักกันไปผลักกันมา มีหลายคนถูกผลักดัน สะพาน เดี่ยวจมเดี่ยวลอย บางครั้งนายนิรยบาลก็ใช้หอกง่ามแทงเข้าไปที่วิญญาณเหล่านั้น ทำให้พวกเขากระโดดลงจากสะพานเอง เพราะเหตุใดถึงได้มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น?

พุทธะจีง : ต้องถามนายนิรยบาลถึงจะรู้ (กัวก็มีเรียกนายนิรยบาล มาถาม)

นายนิรยบาล : ท่านทั้งสองเป็นเทพมาจากที่ใด?

พุทธะจีง : เราคือจีง รับเทวราชโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ นำพาชีวเชิงผู้กัณฑ์ทรงมือเอกจากสำนักก่งเหิงถึง เมืองฟงเอวี่ยน เกาะใต้หวัน แดนชมพูทวีป มาท่องเที่ยวประพันธ์หนังสือ “ท่องนรกอเวจีใหม่” เพื่อปลุกตื่นชาวโลกให้บังเกิดกุศลจิต ขณะนี้มีเรื่องที่ไม่เข้าใจหวังว่าจะได้รับคำชี้แนะ

นายนิรยบาล : ที่แท้คือพุทธะจีง เทพสวรรค์มาเยือนที่นี่ ไม่ได้ออกไปต้อนรับ ต้องขอร้องจริงๆ ส่วนท่านผู้กัณฑ์ผู้เลื่องชื่อ ข้าพเจ้าเองก็ได้ยินชื่อเสียงมานาน

ชีวเชิง : ใคร่ขอคำชี้แนะ ไม่ทราบเพราะเหตุใดถึงต้องบีบบังคับให้วิญญาณเหล่านี้กระโดดลงจากสะพานด้วย?

นายนิรยบาล : นั่นเป็นเพราะคนทั่วไปไม่ได้สร้างบุญกุศลแถมยังก่อกรรมทำชั่วอยู่ไม่ขาด เมื่อมาถึงที่นี่ก็ต้องลงสู่สระเลือดแห่งนี้เพื่อชำระล้างบาปกรรมเสียก่อน

ชีวเชิง : คนเหล่านี้ล้วนเป็นพวกอาชญากรที่ไม่สามารถให้อภัยได้
อย่างนั้นหรือ?

นายนิรยบาล : ไม่ใช่หรอกท่าน! ที่เรียกว่าก่อกรรมทำชั่วอยู่ไม่ขาด
นั้น หมายถึงบาปกรรมโดยทั่วไป *ด้านวจีกรรม* อันได้แก่ คนที่ปากกับใจ
ไม่ตรงกัน พูดยุยงให้ผู้อื่นแตกแยก พูดคำหยาบคาย คนที่พูดจาเหยียด
หยามให้ผู้อื่นเสียศักดิ์ศรี คนที่พูดจาลามก พูดเหลวไหลเพื่อเจ้อ เป็นต้น
รวมทั้งคำพูดต่างๆที่ไม่เป็นความจริง *ด้านกายกรรม* ได้แก่ คนที่ใช้ความ
ป่าเถื่อนรุนแรงกับคนในครอบครัว เพื่อน และคนอื่นๆซึ่งเป็นคนนอก คน
ที่เดินอยู่บนหนทางแห่งความเสื่อมคืออบายมุขโดยไม่รู้จักสำนึกแก้ไข
ปรับปรุงตัว เป็นต้น *ด้านมโนกรรม* ได้แก่ คนที่ในจิตสำนึกคิดแต่เรื่อง
กามลามก คิดเหยียดหยามผู้อื่น คิดโมโหผู้อื่น คิดเช่นฆ่าผู้อื่น คิดทุบตี
ทำร้ายผู้อื่น คิดวางแผนก่อกบฏต่อประเทศชาติ ไม่เคารพพ่อแม่ ต่างๆ
 เป็นต้น เพราะจิตใจเกิดความคิดที่เป็นอกุศล พวกเขาทั้งหมดจะต้องลง
ไปในสระเลือดแห่งนี้จึงจะสามารถมีโอกาสไปยังด่านต่อไปได้ หากตอนที่
มีชีวิตอยู่ไม่รู้จักรักษาความดี ตลอดทั้งคืนวันวางแผนคิดร้ายต่อทรัพย์สิน
และสิ่งของๆผู้อื่น คิดปองร้ายต่อลูกเมียของผู้อื่น ก็จะต้องลงไปในสระ
เลือดนี้ คนที่ไมู้จักระมัดระวังกริยาท่าทาง ไมู้จักระวังคำพูดและการ
กระทำ ก็จะต้องลงไปในสระเลือดนี้ คนที่ชอบทำแท้ง ฆ่าทารกให้จมน้ำ
ตาย คนที่ชอบทำเรื่องทุจริตไม่มีความซื่อสัตย์ ทำเรื่องที่เป็นบาปอกุศล
ทั้งปวง ก็จะต้องลงไปในสระเลือดนี้เช่นกัน

ชีวเชิง : ขอบคุณที่ชี้แนะ เชิญวิญญาณมาสัมภาษณ์ได้หรือไม่?

นายนิรยบาล : โปรดรอสักครู่ (ในไม่ช้านายนิรยบาลก็นำตัววัยรุ่นคนหนึ่ง รูปร่างสันทัดไม่สูงไม่เตี้ย)

ชีวเชิง : ไม่ทราบว่าตอนที่เธอมีชีวิตรอยู่ทำอาชีพใด? ตลอดชีวิตส่วนใหญ่ทำอะไรเรื่องอะไร?

วิญญาณบาป : ฉันแซ่หลี่ อยู่ที่ไถเป่ย เกิดในบ้านสกุลคัง ยามปกติก็ทำเรื่องที่ดีๆอยู่บ้าง เพราะอะไรถึงได้จับฉันมาที่นี่?

ชีวเชิง : ฉันยามปกติเธอทำอะไรเรื่องอะไรบ้าง? ต่อพ่อแม่ ต่อเพื่อน เธอปฏิบัติอย่างไร?

วิญญาณบาป : ยามปกตินอกจากตีหมเห่และเล่นไพ่นกกระจอกแล้ว ฉันก็ไม่ได้มีนิสัยความเคยชินที่ไม่ดีใดๆ ต่อพ่อแม่ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเมื่อสามเดือนก่อนฉันก็ให้พวกเขาเยี่ยมเงินห้าสิบบยวอน นี่ยังไม่ได้ทวงคืนเลย

ชีวเชิง : ต่อการปรนนิบัติดูแลเอาใจใส่พ่อแม่คือการให้เยี่ยม แล้วต่อเพื่อนล่ะ?

วิญญาณบาป : เพื่อนเหรอ? ฉันนี่ขึ้นได้แล้ว ใ้อัจฉริยะคนอื่นนั้นฉันยังไม่ได้ทูปมันให้หน้าใจเลย!

ชีวเชิง : ต่อพ่อแม่คือการให้เยี่ยม ต่อเพื่อนคือการทูปตี คนอย่างเธอมาอยู่ที่นี่ยังนับว่าเบาเกินไปสำหรับเธอด้วยซ้ำ

วิญญาณบาป : ฉันทำความดีด้วยนะ!

ชีวเชิง : เอาความดีของเธอไปเล่าให้พญายมฟังเถอะ! (พูดจบก็กำหมัดเกือบจะต่อยออกไป แต่พุทระจิ่งรีบเข้ามาขวางไว้)

นายนิรยบาล : ล้ำลึกกันว่าผู้กันทรงท่านนี้มีนิสัยที่เถตรงและแข็งกร้าว วันนี้ได้เห็นเองกับตา ไม่ผิดไปจากคำล้ำลึก ความโกรธเคืองไม่พอใจต่อสิ่งที่ไม่ชอบธรรมนั้นทุกคนต่างก็มี แต่จะโมโหจนทำลายสุขภาพร่างกายของตัวเองไม่ได้ ขอให้ท่านถนอมรักษาสุขภาพให้ดี จึงจะนับว่าเป็นโชค หากสามารถปรับอารมณ์สักหน่อยก็จะเป็นโชคของเวไนย์ เป็นโชคของอริยเจ้าทั้งหลาย

พุทระจิ่ง : ถูกแล้ว! ดื่มน้ำทิพย์สลายความโกรธก่อนเถอะ!

ชีวเชิง : (ไม่มีคำคัดค้าน ยกน้ำเต้าขึ้นดื่ม ดื่มน้ำทิพย์แล้วรู้สึกเย็นสดชื่นขึ้นมาทันที ความโกรธมลายหายไป) พระอาจารย์ครับ! ท่านเจ้าหน้าที่นิรยบาล! เป็นที่ชายหน้าแก่พวกท่านทั้งสองแล้ว

นายนิรยบาล : ที่พูดออกไปนั้น เพราะท่านติดตามพุทระจิ่งมาเยี่ยมเยียนยมโลกเพื่อเวไนย์ ลักษณะของความเถตรงและแข็งกร้าวนั้น เห็นได้ว่าเป็นคนที่เชิดชูความเป็นธรรม

พุทระจิ่ง : พูดในทางกลับกัน ต่อไปจะต้องระมัดระวังเรื่องโทสะให้มากขึ้นถึงจะถูก

ชีวเชิง : ศิษย์เข้าใจแล้วครับ

พุทระจิ่ง : ดื่กแล้ว ควรกลับกันได้แล้ว

นายนิรยบาล : น้อมส่งพุทธะจี๊งและท่านชีวเชิง

พุทธะจี๊ง : ไม่ต้องมากพิธี ถึงสำนักงเหงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับ
เข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 7 ตัวอย่างคำพิพากษาคดีประพฤติผิดในกามและคดียาเสพติด
พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

ม้วนารี ในกามา มีมิดปัก หารู้ไม่

เดินเยื้องย่าง ลอยชาย เข้าไปใน นรกนั้น

นำเวทนาสุด เสี่ยงโศกเศร้า ที่ได้กัน

เสี่ยงตะโกน โหยให้มัน คนค้ายา ใจทมิฬ

พุทธะจีง : บนโลกโลกีย์ที่แสนวุ่นวาย ผ่านเรื่องราวมากมายมา
อย่างโชกโชน ผู้คนน้ำใจเย็นชา เทียบไม่ได้กับคนในสมัยโบราณเก่าก่อน
การกระทำต่างๆของคนในสมัยนี้มีแต่สิ่งที่เลวร้าย มีแต่สร้างบาปกรรม
ชาวโลกเห็นเรื่องศีลธรรมจรรยาและกฎหมายเป็นเรื่องที่ไร้สาระไม่ให้ความสำคัญ
ขอเพียงให้ตัวเองเกิดความสบายใจได้รับความสะดวกสบาย
ก็ไม่สนใจว่าใครจะเป็นอย่างไร ด้วยเหตุนี้ชาวโลกจึงมักจะสร้างบาปกรรม
อยู่เป็นประจำ ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา บาปกรรมนั้นจะหนักหรือเบา
ทำยที่สุดก็ขึ้นอยู่กับผู้ที่ทำบาปว่ามีเจตนาอย่างไร และยังต้องพิจารณาถึง
สภาพของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อด้วยว่าถูกทำร้ายให้ได้รับความเสียหายมาก
น้อยแค่ไหน แล้วจึงตัดสินโทษ ชาวโลกน้อยคนนักที่จะรู้ความผิดและ
สามารถแก้ไขกลับตัวใหม่ อีกทั้งรู้สึกปวดร้าวเสียใจกับความผิดที่ตัวเอง
ได้ทำลงไป สำนึกผิดอย่างแท้จริงโดยไม่กลับไปทำความผิดเดิมซ้ำอีก
หากรอจนถึงวันที่สิ้นอายุขัยแล้วจึงสำนึกเสียใจ ถึงตอนนั้นเกรงว่าจะสาย

เกินไปเสียแล้ว เอาละ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธะจิ้งงโปก พัดใบลานหนึ่งที่ วิญญาณของชีวเซ็งก็ออกจากร่าง)

ชีวเซ็ง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจิ้งง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบัลลังก์บัวให้ตี๋ม

ชีวเซ็ง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธะจิ้งง : ศิษย์เรา! คีนนี้เจ้าจะต้องรวบรวมพลังสมาธิให้ตี๋ม

ชีวเซ็ง : พระอาจารย์หมายความว่าอย่างไรหรือครับ?

พุทธะจิ้งง : เพราะว่าคีนนี้เราจะไปนรกขุมที่เก้า(อเวจี) เพื่อชมการ ไต่สวนพิพากษาคดี

ชีวเซ็ง : ถ้าอย่างนั้นจะต้องเตรียมใจให้พร้อมซะแล้ว (ตลอดทาง มองเห็นแต่ความมืดมิด มีแสงสว่างเป็นจุดสีเขียว เหลือง เทา น้ำตาล ระยิบระยับ ไม่รู้ว่ามันคืออะไร?)

พุทธะจิ้งง : ศิษย์เรา! ตลอดทางมานี้เจ้ามองเห็นอะไรบ้าง?

ชีวเซ็ง : เห็นเพียงจุดแสงเดี่ยวก็มีเดี่ยวก็สว่าง จริงๆแล้วมันคืออะไรกันแน่ครับ?

พุทธะจิ้งง : จุดแสงเหล่านั้นออกมาจากเวไนยที่อยู่ในคุกมืด มันเป็น สัญญาณที่อ่อนนมาก พวกเราเดินทางด้วยอัตราความเร็วขนาดนี้ เจ้ายังสามารถมองเห็นจุดแสงเหล่านั้นได้ นับว่าไม่เลวเลย

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ! ท่านฟังสิ บริเวณรอบๆ ได้ยินเสียงร้องไห้
ครวญครางเป็นระยะๆ ทำให้รู้สึกกลัวจนขนลุก อนิจจา! ช่างน่าเศร้าใจ
นัก

พุทธะจี๊ก : ศิษย์เรามีจิตเมตตา ได้ยินเสียงร้องไห้เศร้าโศกก็อด
ไม่ได้ที่จะสงสาร ช่างน่ายินดีจริงๆ แต่นี้เป็นเรื่องที่จนปัญญาไม่อาจ
ช่วยเหลืออะไรได้

ชีวเชิง : เบื้องหน้ามีตำหนักอยู่หลังหนึ่ง ที่นอกตำหนักมีฝูงชนต่อ
แถวกันเต็มไปหมด แต่ละคนสีหน้าเป็นกังวลและทุกข์ทรมาน ทำให้รู้สึก
น่าเห็นใจ

พุทธะจี๊ก : ถึงตำหนักของนรกขุมที่เก้าแล้ว (เดินเข้าไปทักทาย
พูดคุยกับขุนพลผู้พิทักษ์ประตูอยู่พักหนึ่ง)

ชีวเชิง : (มองเห็นด้านบนของชื่อประตูแขวนแผ่นป้ายแผ่นใหญ่ บน
แผ่นป้ายสลักอักษรสีทองที่เปล่งประกายสีทองสว่างไสวว่า “ขุมที่เก้า ผิง
เต็งหวัง” และตอนนี้ผู้พิพากษาเหวินก็เดินออกมา)

พุทธะจี๊ก : ศิษย์เรา! รีบคารวะผู้พิพากษาเหวินเร็ว

ชีวเชิง : คารวะผู้พิพากษาเหวิน

ผู้พิพากษาเหวิน : ท่านเมธีไม่จำเป็นต้องมากพิธี เชิญพวกท่านเข้า
มาด้านในก่อน (ทั้งสามก็เดินเข้าไปในตำหนัก)

พญายม : พุทธะจีกงมาเยือนถึงที่นี่ เป็นเพราะเรามีงานราชการรัดตัวจึงไม่สามารถออกไปต้อนรับได้ ได้โปรดให้อภัยด้วย! ส่วนท่านนี้คงจะเป็นพู่กันทรงมือเอกชีวเซิงเป็นแน่

พุทธะจีกง : นี่ก็คือเจ้าศิษย์คือชีวเซิง (หันไปเรียกชีวเซิงแต่กลับมองไม่เห็นแม้แต่เงา ที่แท้ชีวเซิงเดินหลบไปนั่งอยู่ด้านข้างซะแล้ว) ศิษย์เรา! เจ้ารีบมานี้เร็วเข้า

ชีวเซิง : พระอาจารย์ครับ! ที่นี่มีเก้าอี้ให้นั่งด้วย

พุทธะจีกง : ไม่ต้องนั่งแล้ว เบื้องหน้านี่คือพญายมผิงเต็งหวัง รีบไป कारวะเร็ว

ชีวเซิง : कारวะท่านพญายม

พญายม : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี ได้ยินชื่อเสียงของท่านพู่กันทรงมานานแล้วว่าเป็นคนที่ไม่ถือสาหาความกับเรื่องหยุมหยิม อีกทั้งยังเป็นคนที่ใจกว้างมีคุณธรรม ทำให้รู้สึกเลื่อมใส คึนนี้ได้พบตัวจริง ช่างสมคำล่ำลือ หวังว่าท่านจะอยู่สนทนากับเราสักครู่ได้หรือไม่?

ชีวเซิง : ได้สิครับ แต่ว่าท่านมีงานราชการรัดตัว เกรงว่าท่านจะมีเวลาไม่มาก

พญายม : ถ้าอย่างนั้นคงต้องหาโอกาสอื่นซะแล้ว (ทันใดนั้นก็ได้ยินว่าด้านนอกได้นำวิญญูณบาป “หลิวอวิ๋นอิง” และ “หลินจงมู่” มาถึงแล้ว)

พญายม : รีบเตรียมการไต่สวนคดี

ชีวเชิง : (พญายมจะไต่สวนคดีแล้ว จะต้องตั้งใจดูอย่างละเอียด)

พญายม : ผู้รับการไต่สวนคือใคร?

วิญญาณบาป : ผู้น้อยหลิววีนอิง ผู้น้อยหลินจงมู่

พญายม : เกิดที่ไหน? ทำอาชีพอะไร?

วิญญาณหลิว : ผู้น้อยเกิดที่เป่ย์โจว ตอนที่ใช้ชีวิตทำธุรกิจขายไก่ทอด

วิญญาณหลิน : ผู้น้อยเกิดที่เกาสยง ตอนที่ใช้ชีวิตอยู่เป็นช่างตีเหล็ก

พญายม : ตามหลักฐานที่บันทึกในสมุดบัญชีบุญ-บาป ตอนที่พวกเจ้ามีชีวิตอยู่ได้สร้างบาปกรรมที่ไม่สามารถให้อภัยได้ รีบเล่าออกมาให้ละเอียด ตอนนี้นำฟ้าเบื้องบนเมตตา เพื่อกล่อมเกลาวงเวียนชั่วร้ายจึงมีบัญชาให้ชีวเชิงแห่งสำนักกังเหิงถึงที่อยู่บนโลกมนุษย์มาดูสภาพเหตุการณ์จริงในนรกอเวจีแห่งนี้ หากพวกเจ้าสามารถนำเรื่องชั่วที่พวกเจ้าได้ทำไว้พูดออกมาอย่างไม่มีตกหล่นเพื่อร่วมประพันธ์หนังสือธรรมะเตือนสติชาวโลกที่ทำผิดศีลธรรมเหมือนกับพวกเจ้า พวกเจ้าก็จะได้รับการพิจารณาลดโทษ

วิญญาณหลิว : ครับ! ตอนที่ผู้น้อยมีชีวิตอยู่ทำธุรกิจขายไก่ทอด เพราะว่ามีโอกาสได้ติดต่อค้าขายกับคนจำนวนมาก อีกทั้งตัวผู้น้อยเองก็เป็นหนุ่มวัยรุ่งเรืองงาม ด้วยเหตุนี้จึงประพาศติผิดทำนองคลองธรรม ตกลงนัดแนะกันกับฝ่ายตรงข้ามออกไปมีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่รู้จักควบคุมตัวเอง ถึงแม้ว่าจะแต่งงานมีครอบครัวแล้ว แต่อยู่นอกบ้านกลับแอบมี

เพศสัมพันธ์อย่างฉาบฉวยกับคนอื่นอย่างลับๆ จึงถูกพญายมตัดสินใจให้รับโทษในนรกขุมต่างๆจนกระทั่งถึงบัดนี้

วิญญาณหลิน : ตอนที่ผู้น้อยมีชีวิตรอดอยู่มีอาชีพเป็นช่างเหล็ก แต่เพราะความจำใจจึงแอบขายยาเสพติดอย่างลับๆ และที่ขายไปก็มีจำนวนไม่มาก ด้วยเหตุนี้พญายมจึงตัดสินใจให้รับโทษนานาชนิดในนรกขุมต่างๆ ตอนนี้รับโทษในนรกได้กรอกครบสิบปีแล้วจึงมาที่นี่เพื่อรอการไต่สวน

พญายม : ผู้รับการไต่สวนจงฟัง! ที่พวกเจ้าพูดมานั้นเป็นความจริงหรือไม่? ถ้าหากเป็นความเท็จจะเพิ่มโทษอีกเท่าหนึ่ง

วิญญาณบาปทั้งสองพูดขึ้นพร้อมกัน : ผู้น้อยมิกล้า!

พญายม : ผู้พิพากษาเหวิน ที่วิญญาณทั้งสองพูดมาเป็นความจริงหรือไม่?

ผู้พิพากษาเหวิน : ที่ทั้งสองพูดมาเป็นความจริงไม่ผิดครับ

พญายม : พวกเจ้าทั้งสองทำผิดบาปด้วยความจำใจ อีกทั้งไม่ได้ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บจนถึงแก่ชีวิต และยังมีบุญกุศลจากการมีส่วนร่วมในการประพันธ์หนังสือธรรมะของฟ้าเบื้องบน จึงตัดสินโทษให้พวกเจ้าทั้งสองเป็นกรณีพิเศษ ให้วิญญาณหลินรับโทษในนรกอเวจีแดนลงทัณฑ์ชั้นที่หนึ่งเป็นเวลา 40 กัป ส่วนวิญญาณหลินให้รับโทษในนรกอเวจีแดนลงทัณฑ์ชั้นที่หนึ่งเป็นเวลา 50 กัป คำตัดสินนี้พวกเจ้ามีอะไรจะคัดค้านหรือไม่?

วิญญูณ๑นท๑งสองพุดซ๑นพร๑อมก๑น : ผู๑น๑อยยอมร๑บค๑ม๑ด๑ดสิน๑คร๑บ

ซ๑วซ๑ง : ค๑ดไม๑ถ๑งเล๑ยว๑าเร๑องแบ๑บนี้๑จะต๑องร๑บ๑โทษ๑น๑นถ๑ง **40** ก๑ป
50 ก๑ป!

พ๑ญ๑ยม : ถ๑า๑หากไม๑ต๑ดสิน๑ให๑รับ๑โทษ๑น๑น๑ก๑แล๑ว เร๑า๑จะไม๑รู๑สิ๑ก๑ละ๑าย
๑ใจต๑อ๑ฟ๑า๑ดิน๑ได๑อย๑างไร๑ก๑น

ซ๑วซ๑ง : ผู๑น๑อย๑ขอเร๑ียน๑ถ๑าม๑ท๑นพ๑ญ๑ยม วิญญู๑ณ๑หล๑ิว๑ต๑อน๑ท๑มี๑ชี๑วิต
๑อย๑ข๑าย๑ไ๑ท๑อด๑แล๑ว๑ประ๑พ๑ต๑ิ๑ผ๑ิด๑ใน๑ก๑าม ส๑ว๑น๑วิญญู๑ณ๑หล๑ิน๑เป๑น๑ซ๑าง๑เหล๑ก
๑แล๑ว๑ข๑าย๑ยา๑เส๑พ๑ต๑ิด๑ แต๑ข๑าย๑ไป๑ไม๑ม๑าก มี๑ค๑ำ๑กล๑าว๑ว๑า “๑คว๑าม๑ซ๑้ว๑ท๑ง๑ป๑วง
๑ก๑าม๑ต๑ณ๑ห๑ามา๑เป๑น๑อัน๑ด๑บ๑หน๑ง” แ๑ล๑ว๑เพ๑ราะ๑เหตุ๑ใด๑จ๑ง๑ต๑ด๑สิน๑ลง๑โทษ๑คน๑ท๑
๑ประ๑พ๑ต๑ิ๑ผ๑ิด๑ใน๑ก๑าม๑เพ๑ีย๑ง **40** ก๑ป แต๑ก๑ลับ๑ต๑ด๑สิน๑ลง๑โทษ๑คน๑ท๑ข๑าย๑ยา๑เส๑
๑พ๑ต๑ิด๑ถ๑ง **50** ก๑ป ท๑ง๑สอง๑ค๑ดี๑นี้๑มี๑วิ๑ธี๑การ๑วิ๑น๑ิจ๑ฉ๑ย๑อย๑างไร๑?

พ๑ญ๑ยม : ถ๑ง๑แม๑ว๑า๑วิญญู๑ณ๑หล๑ิว๑จะ๑ประ๑พ๑ต๑ิ๑ผ๑ิด๑ใน๑ก๑าม๑คร๑ง๑แล๑ว๑คร๑ง
๑เล๑า แต๑ก๑็๑เป๑น๑เร๑อง๑ท๑เก๑ิด๑ซ๑ึ๑น๑จาก๑คว๑าม๑สม๑คร๑ใจ๑ของ๑ท๑ง๑สอง๑ฝ๑าย๑ ไม๑ใช๑การ๑บ๑ีบ
๑บ๑ง๑ค๑บ ส๑ว๑น๑วิญญู๑ณ๑หล๑ิน๑น๑ั้น๑ถ๑ง๑แม๑ว๑า๑จะ๑ข๑าย๑ยา๑เส๑พ๑ต๑ิด๑ไป๑ไม๑ม๑าก แต๑ยา
๑เส๑พ๑ต๑ิด๑ท๑ำ๑ให๑จิต๑ใจ๑และ๑ส๑ติ๑ป๑ัญ๑ญา๑ของ๑คน๑เก๑ิด๑คว๑าม๑ล๑ຸ๑ม๑หลง๑ได๑โดย๑ง๑าย เป๑น
๑การ๑วาง๑ยา๑พิ๑ษ๑อย๑าง๑ซ๑ำ๑ๆ ท๑ำ๑ลา๑ย๑อ๑ว๑ัย๑วะ๑ภ๑าย๑ใน๑ และ๑ท๑ำ๑ให๑ผู๑อื่น๑อายุ๑สั้น๑ แต๑
๑การ๑ประ๑พ๑ต๑ิ๑ผ๑ิด๑ใน๑ก๑าม๑ของ๑วิญญู๑ณ๑หล๑ิว๑น๑ั้น๑เพ๑ีย๑ง๑แค๑ท๑ำ๑ลา๑ย๑บุญ๑วา๑ส๑นา
๑ย๑ง๑ไม๑ได๑ท๑ำ๑ให๑ผู๑อื่น๑ถ๑ง๑แก๑คว๑าม๑ต๑าย๑ ด๑ง๑น๑ั้น๑จ๑ง๑วิ๑น๑ิจ๑ฉ๑ย๑ต๑ด๑สิน๑โทษ๑วิญญู๑ณ๑
๑ท๑ง๑สอง๑เช๑น๑นี้

ซ๑วซ๑ง : แ๑ล๑ว๑ท๑ี๑เคย๑ต๑ด๑สิน๑ลง๑โทษ๑น๑น๑ที่๑สຸ๑ด๑ ค๑ือ๑เท๑า๑ไ๑ห๑ร๑คร๑บ๑?

พญายม : นานที่สุดที่เคยตัดสินใจก่อนหน้านี้เราคือห้าเย็น ถึงตอนนี้ก็
ยังถูกลงโทษอยู่

ชีวเซิง : ห้าเย็นมีระยะเวลาประมาณกี่ปีครับ?

พญายม : ภายหลังจากที่เราจับช่วงต่อ ห้าเย็นจะอยู่ที่ราวๆประมาณ
พันปี แต่สำหรับ“เย็น”ของห้าเย็นที่เคยตัดสินใจในสมัยก่อนนั้น มี
ระยะเวลาที่แตกต่างกัน

ชีวเซิง : ท่านกล่าวเช่นนี้ จักรการคำนวณปีก็ไม่สามารถคำนวณ
ระยะเวลาที่แน่นอนของ “กัป” ได้แล้วสิครับว่ามีระยะเวลายาวนานเท่าไร

พญายม : ถูกต้อง

พุทธะจีกง : ขอขอบคุณท่านพญายมมากที่ช่วยเหลือ คตินี้ดีอยู่แล้ว
พวกเราสมควรกลับแล้ว

พญายม : ค่อยๆไปนะท่าน

ชีวเซิง : ขอขอบคุณท่านพญายม ขอขอบคุณผู้พิพากษาเหวิน ไม่เป็นไร
ครับไม่ต้องไปส่ง

พุทธะจีกง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจึงรีบกลับเข้าร่างเถอะ!

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 8 พระสงฆ์และนักพรตที่ชู้ดริตทรัพย์ บาบมหันต์

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

แล่นลงตรงใจกลางโลกเยี่ยมชมวิญญาณบาป

อเวจีจนถึงตราบ ณ บัดนี้ยังคงมี

พระสงฆ์และนักพรตที่รูดทรัพย์อยู่ในนี้

ชำระล้างหกอินทรีย์ไม่ปราณีไฟคุโชน

พุทธะจีง : ไม่ว่าจะเป็พระสงฆ์หรือนักพรต เดิมทีควรมีความ
ประหยัดมัธยัสถ์และซื่อสัตย์สุจริต ควรขจัดความละโมบในทรัพย์สินเงิน
ทอง แต่กลับมีผู้บำเพ็ญจำนวนไม่น้อยที่อาศัยการบำเพ็ญมาแสวงหา
ชื่อเสียงลาภยศ ชู้ดริตทรัพย์สินจากผู้มีจิตศรัทธา แล้วจะไม่ทำให้ผู้อื่น
รู้สึกทอดถอนใจได้อย่างไรกัน ผู้ที่ทุศีลเพียงไม่กี่คนกลับทำให้ผู้บำเพ็ญที่
รักษาศีลวินัยบริสุทธิ์จำนวนมากต่างพลอยได้รับผลกระทบไปด้วย เหมือน
ปลาเน่าที่อยู่ในข้อง ทำให้สังคมเกิดความเข้าใจผิดต่อภาพลักษณ์ของผู้
บำเพ็ญธรรม ปลุกฝังความคิดอันไม่ถูกต้องที่มีต่ออาณาจักรธรรม คิดว่า
อาณาจักรธรรมหรือวัดวาอารามเป็นสถานที่ชู้ดริตทรัพย์ เพราะตอนที่
ชีวิตอยู่ทำลายประเพณีให้ตกต่ำ ถึงแม้ว่าจะมีการบัญญัติกฎหมาย
ออกมาปราบปรามกวาดล้างคนที่แอบอ้างตัวเป็นเทพหลอกลวงผู้อื่น แต่ก็
ยากที่จะสามารถปราบปรามให้ถึงที่สุดได้ สุดท้ายก็เลยจำเป็นที่จะต้อง
เปลี่ยนไปลงโทษในนรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนรกอเวจีทั้ง 18 ชุมที่อยู่ลึก

ลงไปใจกลางโลก ความร้อนนั้นร้อนจนไม่สามารถจะพุดออกมาเป็นคำพูดได้ ความทุกข์นั้นทุกข์จนไม่สามารถบรรยายออกมาได้หมด ดังนั้นหวังว่าผู้บำเพ็ญที่อยู่บนโลกมนุษย์จะสามารถยึดมั่นอยู่ในความถูกต้องชอบธรรม อย่างได้เป็นเพราะเกิดความละโมภในทรัพย์สินเงินทองเพียงชั่วขณะจึงขูดรีดทรัพย์สินของผู้อื่น ทำลายพระธรรมให้เสื่อมเสีย เอาละ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธรະจိ๊งโปกพัคโบลานหนึ่งที วิญญาณของชีวเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธรະจิ๊ง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้ (ตลอดทางมืดมิดไม่เห็นแสงเงาใดๆ แต่กลับมีลมหนาวเป็นระยะๆ รู้สึกเย็นยะเยือก แล้วดับพลันก็กลับกลายเป็นร้อนอบอ้าวขึ้นมา)

พุทธรະจิ๊ง : ศิษย์เรา ที่อยู่เบื้องหน้านั้นคือท่านเซียนกวนและขุนพลอีกสองท่านซึ่งมารอคอยพวกเราอยู่นานแล้ว เจ้ารีบเข้าไปแสดงความคารวะเร็ว

ชีวเชิง : คารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : มิกล้ำๆ! ท่านพุทธรະจิ๊งและท่านผู้กำหนังมือเอกชีวเชิงมาถึงขุมนรกของเรา พวกเรารู้สึกเป็นเกียรติอย่างที่สุด

พุทธะจี๋ก : ท่านเขียนกวนถ่อมตนแล้ว เปิดประตูคุกเถอะ พวกเรา
จะได้เข้าไปสัมภาษณ์ด้านใน

เขียนกวน : ได้ๆ ! (รีบเอากุญแจออกมาเปิดประตูคุก)

ชีวเซิง : (เห็นด้านบนของประตูคุกมีป้ายเขียนว่า “นรกอเวจี” ทั้ง
ด้านซ้ายและด้านขวามีสิ่งโตทองแดงซึ่งตอนนี้มันสั้นเล็กลงน้อยพร้อมทั้งพ่น
ไฟออกมาจากปาก เปลวไฟนั้นยาวประมาณ 20 เมตร ภายในคุกเห็นแต่
เปลวไฟที่คุโชนพวยพุ่งออกมาจากด้านบนลงสู่ด้านล่าง ในขณะที่เดียวกันก็
พวยพุ่งจากด้านล่างขึ้นสู่ด้านบน ทั้งสองด้านซ้ายขวาต่างก็ลุกไหม้ใน
เวลาเดียวกัน คนที่อยู่ในนั้นคิดอยากจะหลบหนีแต่ก็ไม่สามารถที่จะ
หลบหนีได้เลย ท่านเขียนกวนหยิบธงบัญญัติการออกมา แล้วเปลวไฟ
ทั้งหมดก็หยุดลง)

เขียนกวน : ท่านเมธีชีว โปรดเตรียมสัมภาษณ์วิญญาณบาป

พุทธะจี๋ก : หาผู้บำเพ็ญที่วัดทรัพย์ของผู้อื่นมาทำการสัมภาษณ์

เขียนกวน : เอาคนนี่เถอะ

ชีวเซิง : ไม่ทราบว่าท่านแซ่อะไร?

วิญญาณบาป : แล้วท่านล่ะเป็นใคร? มาทำอะไรที่นี่?

ชีวเซิง : เราคือผู้กันทรงมือเอกจากสำนักกังเหิงถั่ง เมืองฟงเอวี่ยน
ได้รับเทวราชโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ มาที่นี่เพื่อสัมภาษณ์วิญญาณ
บาปว่าตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ได้ทำบาปกรรมอะไรไว้ และรวบรวมตัวอย่าง

การลงโทษต่างๆ ประพันธ์เป็นหนังสือบันทึกการเดินทาง ถ่ายทอดสู่โลกมนุษย์เพื่อเตือนชาวโลกให้ตื่นตัว ละความชั่วหันมาทำความดี

วิญญานบาป : อาตมาทั้งหิวและกระหายน้ำเหลือเกิน ได้โปรดบริจาคอาหารและเครื่องดื่มให้อาตมาที

ชีวเชิง : จริงสิ! ที่นี่จะมีร้านหมี่หรือโรงอาหารด้วยหรือ? งั้นเราขอ निมนต์ท่านฉันได้ไม่อันจนกว่าจะอิ่ม

พุทธะจี้กง : ศิษย์เรา! ที่นี่คือแดนลงทัณฑ์ ไหนเลยจะเหมือนกับโลกมนุษย์ที่มีอาหารและเครื่องดื่มให้นักโทษที่ถูกคุมขังได้ดื่มกิน อาจารย์มียาทิพย์ให้เขากิน

ชีวเชิง : (หยิบยาให้วิญญานบาป)

วิญญานบาป : หลังจากที่ฉันยาทิพย์แล้วก็ไม่รู้สึกหิวกระหายขอบคุณทุกท่าน อาตมาเข้าใจ เป็นคนไหลหยางในสมัยราชวงศ์ฉิน เกิดในครอบครัวที่ยากจน เพราะครอบครัวยากจนจึงดำรงชีวิตด้วยความยากลำบาก อนาคตมืดมน ดังนั้นในขณะที่อาตมาเริ่มจะมีความรู้ พ่อแม่ก็ส่งอาตมาไปบวชที่วัดให้อาจารย์รับเลี้ยง จากนั้นเป็นต้นมาอาตมาก็ตัดขาดจากโลกภายนอก ทุกวันอยู่หน้าองค์พระพุทธรูปปฏิมา ฉันอาหารเพียงมือเดียว ตั้งแต่เช้าตรู่ก็ต้องลุกขึ้นมาสวดมนต์ท่องพระสูตรต่างๆ ยามอื่น (ช่วงตีสามถึงตีห้า)ก็ต้องออกไปหาบน้ำ ตอนเที่ยงวันก็เป็นเวลาฉันอาหาร ตอนบ่ายก็ต้องไปตัดฟืน ตอนกลางคืนก็ต้องสวดมนต์และฟังพุทธธรรมจากเจ้าอาวาส

ชีวเชิง : ที่เล่ามานี้ควรจะมิมหากุศลได้ไปเกิดยังแดนวิสุทฺธิภูมิถึงจะ
ถูก แล้วเหตุใดจึงตกนรกได้?

วิญญาณบาป : ตอนนี้อาตมาอายุ 20 ปี มักจะเห็นคนอื่น ๆ มีของ
กินดี ๆ ให้กินดี ๆ ม่อย่างเหลือเฟือ ทั้งยังได้สวมใส่ของดี ๆ ใช้ของดี ๆ ในใจ
ของอาตมาเกิดความอิจฉายิ่งนัก เวลาที่ตรวจนับเงินค่าน้ำมันงา อาตมา
ก็เริ่มยกยอกเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง วันแล้ววันเล่าจนได้ลิ้มรสอาหารอัน
โอชะ ต่อมาเป็นเพราะศึกษาพุทธธรรมอยู่หลายปีก็ทั้งมีพระอุปัชฌาย์
คอยอุปถัมภ์ค้ำชูเสนอให้ออกไปตั้งวัดใหม่ เจ้าอาวาสเห็นว่าอาตมามี
ความสามารถดังนั้นจึงเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ ในเวลาไม่ถึงสามปี
ทรัพย์สิ้นเงินทองที่ได้มายังมากมายยิ่งกว่าขุนนางตำแหน่งเอวียนไวและ
พวกคหบดีเสียอีก เช่นนี้จึงทำให้อาตมาไม่รู้จักสำนึกผิดแก้ไขกลับตัว
กลับยังถล่ำลึก เพราะเหตุนี้จึงถูกพญายมประมาณว่า “เป็นผู้บำเพ็ญ
ธรรมแต่ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เวไนย กลับทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่
และลงโทษให้อาตมารับโทษในนรกเดือนมือ นรกเสียใจ นรกผ่าลำไส้
และนรกทุบใจ บุญกุศลในชาติที่แล้วเหลือเพียงแค่ออไว้ไปเกิดและใช้ใน
วันข้างหน้า ก่อนหน้านี้นานไม่ได้ถูกส่งตัวมาขังที่นี่ ทุกวันต้องเผชิญกับ
ไฟคุโชนเผาว่าง ช่างโหดเหี้ยมทารุณจริงๆ

เขียนกวน : คนที่สวมชุดของผู้บำเพ็ญธรรมแต่มีพฤติกรรมอันมิชอบ
เยี่ยงนี้ ได้รับการลงโทษเช่นนี้ยังถือว่าเบาเกินไปสำหรับเจ้าด้วยซ้ำ

ชีวเซิง : คิดไม่ถึงเลยว่าการรื้อทรัพย์จะบาปหนักขนาดนี้ ขอเตือนผู้
บำเพ็ญบนโลกมนุษย์ จะต้องมีความเคารพเทิดทูนธรรม บำเพ็ญกุศล
อย่างแท้จริง บ่มเพาะตนเองหล่อหลอมพุทธจิตจึงจะเป็นผู้บำเพ็ญธรรม
อย่างแท้จริง

พุทธะจีง : ถูกต้อง! ดีมากแล้ว พวกเรากลับกันเถอะ!

เซียนกวน : น้อมส่งเมธีอาจารย์-ศิษย์

ชีวเซิง : กราบขอบคุณท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

พุทธะจีง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจึงรีบกลับเข้าร่างเถอะ

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 9 ขุนนางข้าราชการที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตต้องทุกข์ทรมานนานเป็นกัป
พุทธรูจีงง ประทับทิพย์ญาณ

ลงเอยลงสู่ใต้บาดาล ถกวิจารณ์เรื่องความสุจริต

ขุนนางเลวใช้อำนาจในทางผิด ปวงชนคิดพารังเกียดคับแค้นใจ

จิตละโมภโลกทรัพย์รับสินบน ชีวิตคนคือผักหญ้าตาโฉน

ไม่เพียงแต่ตกนรกหมกไหม้ไฟ ยังต้องได้บทลงโทษให้หลาบจำ

พุทธรูจีงง : บนโลกโลกีย์นี้ จิตใจของคนตกต่ำเสื่อมถอยจนถึงขั้น
วิกฤต แม้แต่เจ้าหน้าที่รัฐบาล ข้าราชการทั้งหลาย ต่างก็สูญเสียแบบฉบับ
ของความสุจริต แล้งซึ่งน้ำใจ ปล่อยให้ประชาชนจมลงสู่ความทุกข์
ยากลำบาก ต้องทนถูกบีบบังคับอย่างโหดร้ายทารุณ ถึงแม้ประชาชน
เหล่านั้นจะเกิดความไม่พอใจ โมโหแต่ก็ไม่กล้าพูดออกมา อีกทั้งไม่มี
เจ้าหน้าที่ข้าราชการที่มีความเที่ยงธรรมสามารถเป็นตัวแทนให้ประชาชน
ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมเพื่อหยุดยั้งคนชั่ว ถึงแม้ว่าจะมีเจ้าหน้าที่
ข้าราชการที่มีความสะอาดโปร่งใสอยู่บ้าง แต่ก็เป็นแค่เพียงเจ้าหน้าที่
ข้าราชการที่มีตำแหน่งเล็กๆซึ่งมีอำนาจน้อย จึงได้แต่จำใจ ไม่รู้ว่าจะทำ
เช่นไร ค่านิยมที่ผิดหลักทำนองคลองธรรมรุกเร้าเกาะกินจิตสำนึก ดังนั้น
ใครที่มีเงินก็ตัดสินใจให้มีชีวิตรอด ใครที่ไม่มีเงินก็ตัดสินใจให้ตาย คนที่มี
ตำแหน่งสูงมีอำนาจมาก คำพูดนั้นมีน้ำหนักหนักดั่งขุนเขา เพียงออก
คำสั่ง ทุกคนก็ต้องปฏิบัติตาม เพราะมีอิทธิพลอำนาจมากจึงเกิดความ

กำเริบเสิบสาน ไม่มีใครสามารถควบคุมได้ ทำให้ข้าราชการที่มีมโนธรรม และความซื่อสัตย์สุจริตตกอยู่ในกำมือ คนที่มีอิทธิพลอำนาจใช้อำนาจตามอำเภอใจ สั่งให้รอดก็รอด สั่งให้ตายก็ตาย กลับถูกเป็นผิด กลับผิดเป็นถูก ทำให้ผู้อื่นได้แต่ทอดถอนใจ เพราะใจคนไม่ดั่งามเหมือนก่อนเก่า จึงมีเพียงนรกอเวจีเท่านั้นที่จะเป็นตัวแทนในการลงทัณฑ์กักขังข้าราชการเลวและคนชั่วตลอดไป ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธะจีงงโปก พัดใบลานหนึ่งที่ วิญญาณของชีวเซ็งก็ออกจากร่าง)

ชีวเซ็ง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีงง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รับนั่งบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซ็ง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้ (ตลอดทางมีแต่ความมืด ลมแห่งยมโลกพัดมาน่าสังเวชใจ ได้ยินแต่เสียงร้องครวญครางด้วยความทุกข์ระทมอยู่ไม่ขาด ไม่ได้ยินเสียงแห่งความปิติสุขเบิกบานใจเลย) พระอาจารย์ครับ ที่นี้หนาวเย็นถึงกระดูก ทำให้ขนลุกชูชัน รู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว

พุทธะจีงง : ศิษย์เรา เจ้าจงอดทนหน่อย

ชีวเซ็ง : (เบื้องหน้าเห็นแสงระยิบระยับ มีลักษณะที่หดหู่และสิ้นหวัง ครั้งนี้ต้องเดินทางไปรายงานตัวยังนรกขุมที่เก้าเช่นเคย เหมือนอย่างครั้งที่แล้วที่ผ่านมา เนื่องจากท่านเซียนกวนและขุนพลอีกสองท่านคือผู้ที่นำทางเข้าสู่ นรกอเวจี เห็นทะเลเพลิงแผ่คลุมปากทางเข้าคุก ท่านเซียนกวนหยิบธงบัญญัติการออกมา เปลวเพลิงทั้งหมดก็ค่อยๆหายไป ยังมีต่ออีก

ชั้น ชั้นนี้มีเสาทองแดงเรียงราย ทั้งหมดแบ่งออกเป็นสิบหกค้ำยกกล ท่านเขียนกนวนหยิบเครื่องหมายสี่ทองออกมา พริบตาเดียวเสาทองแดงแต่ละต้นก็เรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยคล้ายกับว่ากำลังยื่นเข้าแถวต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ ต่อไปอีกชั้นหนึ่ง ชั้นนี้มีกองหิน รูปแกะสลักหินบอลลหิน ใหญ่บ้างเล็กบ้าง คอยลาดตระเวนไปรอบๆ ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังไม่หยุด เกิดอุบัติเหตุขึ้นนิดหน่อยแต่ถอยไม่ได้ ท่านเขียนกนวนหยิบแท่งสีเงินออกมาโบกมือทำสัญญาณ เครื่องหินทั้งหมดก็หยุดการเคลื่อนไหวลงชั่วคราว ต่อไปอีกชั้นหนึ่ง ชั้นนี้ทั้งสองด้านซ้ายขวามีสิงโตเหล็ก สิงโตเหล็กทั้งสองด้านต่างก็พ่นเปลวไฟเข้าหากัน ทั้งด้านบนและด้านล่างยังมีปล่องไฟลักษณะคล้ายงูสิบหกตัวที่พ่นเปลวไฟใส่กัน ท่านเขียนกนวนทำท่านิ้วกระบี่ เปลวไฟทั้งหมดก็หยุดลง เดินเข้าไปในประตูคุกอีกครั้ง ยังมีวัตถุที่เป็นหิน เหล็ก ทองแดง และไฟคอยกีดขวางทางเดินอยู่) เพราะเหตุใดถึงได้มีเหตุการณ์แบบนี้?

เขียนกนวน : นี่ก็เพื่อป้องกันไม่ให้วิญญาณบาปหนีเอาตัวรอดและยังเป็นการขัดขวางไม่ให้ผู้อื่นที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเข้ามาบุกรุก

ชีวเชิง : (ทางด้านขวาของปากทางเข้าคุกมีประตูอยู่ประตูหนึ่ง คณะเดินทางเดินเข้าไปในประตูนี้ แล้วประตูก็ปิดของมันเอง คณะเดินทางจมดิ่งลงสู่เบื้องล่าง) พระอาจารย์ครับ ที่ลงมาเมื่อครุ่นนี้ทำให้ศิษย์รู้สึกเวียนหัว

พุทธะจีง : รีบดื่มน้ำอมฤตนี้ซะ

ชีวเชิง : ตี๋มแล้วหวานนิตูรู้สึกเย็นชื่นใจ

พุทธะจี๋ง : พวกเราลงมาถึงชั้นที่ลึกที่สุดแล้ว

เซียนกวน : ท่านพุทธะจี๋งและท่านชีวเชิงโปรดรอสักครู่ ขุนพลทั้งสองรีบเปิดประตูคุกเร็ว

ขุนพล : เปิดประตูคุกแล้วครับ

เซียนกวน : ท่านทั้งสองเชิญตามเราเข้าไปด้านใน

ชีวเชิง : (ที่นี้เห็นคนกลุ่มหนึ่งขดตัวอยู่ พวกเขาตัวสั้นเทาตลอดเวลา เมื่อเห็นแสงสว่างฉายส่องมา บนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย คล้ายกับว่ามีความสุขมาก) ท่านเซียนกวนครับ ที่จริงแล้วพวกเขาเหล่านี้ทำบาปกรรมอะไรไว้กันแน่ เหตุใดลำไส้ทั้งหมดจึงออกมากองอยู่ข้างนอก ปากก็เปื่อย ฟันก็ไม่มี หัวก็ล้าน มือก็เหยียดไปด้านหลัง ขาทั้งคู่ก็แยกไป ซ้ายทาง ขวาทาง ถูกพันธนาการด้วยโซ่เหล็ก แล้วจะเดินอย่างไร?

เซียนกวน : เพราะพวกเขาเหล่านี้ได้รับการลงโทษขั้นสูงสุดจากนรก แต่ละขุม เมื่อถูกส่งมาที่นี้ทั้งตัวก็มีสภาพที่บิดเบี้ยว เรียกว่าคนกลายรูป

ชีวเชิง : เรียกมาสอบถามดูได้หรือไม่?

เซียนกวน : ขุนพลทั้งสอง ไปนำวิญญาณบาปตรงนั้นมาสอบถาม
ข้อมูลซิ

ขุนพล : เรียนท่านเซียนกวน นำตัววิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

ชีวเชิง : ไม่ทราบว่าคุณทำอะไร? ตอนที่ผมชีวิตอยู่ทำอาชีพอะไร? เพราะเหตุใดจึงตกนรกขุมนี้?

วิญญาณบาป : ที่หน้าอกมีแสงสีทองมากมายนับไม่ถ้วน บนศีรษะมีรัศมีสีม่วงแดงสว่างไสว ท่านคือใคร? แล้วมาทำอะไรที่นี่?

ชีวเชิง : เราคือผู้ก้นทรงมือเอกแห่งสำนักก่งเหิงถึง ได้รับเทวราชโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ให้มาประพันธ์หนังสือ “ท่องนรกอเวจีใหม่” เพื่อนำมากระแสรังคมให้ดีขึ้น เหตุใดท่านจึงไม่รีบเล่าถึงบาปกรรมที่ตนทำไว้ จะได้อาศัยเหตุปัจจัยนี้มาสลายเวรกรรมของตัวเองลงไปบ้าง

วิญญาณบาป : ข้าแต่จาง ซาติที่แล้วเป็นขุนนางข้าราชการ ข้าทรमानเหลือเกิน ได้โปรดช่วยข้าก่อน!

พุทธะจีง : ศิษย์เรา เจ้าเอายาทิพย์นี้ไปให้เขากินสิ

ชีวเชิง : วิญญาณจาง รีบกินยาทิพย์นี้ซะ มันสามารถช่วยบรรเทาความเจ็บปวดได้

วิญญาณบาป : ได้กินยาทิพย์แล้วรู้สึกสบายขึ้นมาก ข้าเกิดและมีชีวิตอยู่ในระหว่างช่วงปลายยุคราชวงศ์ชิงจนถึงช่วงตอนต้นของยุคสาธารณรัฐ ในขณะที่นั้นสถานการณ์บ้านเมืองวุ่นวายไม่สงบ หากคิดอยากที่จะดำรงชีวิตอยู่ต่อไป ตัวเองก็จะต้องมีอิทธิพลและอำนาจที่แข็งแกร่ง เมื่ออยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนี้ จึงบ่มเพาะนิสัยที่เห็นแก่เงิน เป็นเพราะว่าเรื่องเล็กๆน้อยๆประชาชนก็มักจะมาวอนขอให้

ข้าราชการช่วยไกล่เกลี่ยให้เสมอ ซึ่งพวกเขาจะต้องตัดสินใจให้แก่ข้า หากฝ่ายไหนให้สินบนจำนวนมากในระดับที่ข้าพอใจ ข้าก็จะยอมออกหน้าช่วยเหลือฝ่ายนั้น ถ้าหากทั้งสองฝ่ายมีเพียงฝ่ายเดียวที่ให้สินบนแก่ข้า ข้าก็จะไม่สอบสวนใดๆทั้งสิ้น ตัดสินให้อีกฝ่ายที่ไม่ได้ให้สินบนแก่ข้า กลายเป็นผู้ปรักปรำใส่ร้ายเจตนาทำร้ายผู้อื่น และสั่งประหารชีวิตทันที ถ้าหากทั้งสองฝ่ายต่างก็ให้สินบนแก่ข้า ข้าก็จะตัดสินประหารชีวิตฝ่ายที่ให้สินบนน้อยกว่า จนกระทั่งข้าสิ้นอายุขัยก็ถูกนายนิรยบาลควบคุมตัวมาที่นรก ถูกพญายมประณามว่า “คนที่เป็นข้าราชการไม่รู้จักรักปวงประชา เหมือนดังลูก ไม่รู้จักมีความประหยัด ไม่รู้จักซื่อสัตย์สุจริต กลับหลงไหลในอำนาจทรัพย์สิน ไม่แบ่งแยกถูกผิด เห็นชีวิตคนเป็นผักหญ้า บาปกรรมนี้ไม่อาจหลบหนี ตัดสินให้รับโทษในนรกเจาะใจ นรกควักได้นรกกระเปิดท้อง นรกกินตา นรกแยกขา นรกตัดมือ” เมื่อรับโทษจนครบก็ถูกส่งมาที่นี่ กลิ่นเหม็นตลบอบอวลและร้อนสุดขีด ทุกข์ทรมานจริงๆ

ชีวเชิง : การเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยมักจะทำให้คนมุ่งแสวงหาทรัพย์สินและผลประโยชน์ ไม่สนใจเรื่องของศีลธรรมจรรยา จนกระทั่งต้องตกนรกเช่นนี้ นี่ก็คือการลงโทษที่สาสมกับความผิด ถึงแม้เราจะรู้สึกเห็นใจท่านแต่ก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้เพราะจะทำให้กฎการลงโทษของฟ้าดินเกิดความวุ่นวาย ท่านเขียนกวนครับ คนเหล่านี้จะต้องอยู่ในนรก อเวจีนานแค่ไหน? แล้วต่อไปจะเป็นอย่างไร?

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านด้านนอก

ชีวเชิง : (ไม่รู้ว่าเดินไปที่ไหน? เห็นเจดีย์สูงตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ยอดเจดีย์คล้ายกับกระสวยอวกาศมากๆ)

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านขึ้นไปชั้นบนสุด

ชีวเชิง : (ถึงชั้นบนสุดแล้ว มีที่นั่งอยู่หลายที่ เมื่อทุกคนนั่งลง ไม่นานนักเบื้องหน้าก็ปรากฏลำแสงสีขาวลำแสงหนึ่ง จากนั้นก็เป็นจุดแสงระยิบระยับ ลำแสงยิ่งมาก็ยิ่งเข้มขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นแสงที่มีลักษณะหมุนวนไปรอบๆ ร่างกายถูกแรงแม่เหล็กที่มีพลังมหาศาลดูดเข้าไปข้างใน เหมือนกับคนที่ถูกลากให้เดินอยู่ในชั้นสุญญากาศ แล้วไม่นานนักเบื้องหน้าก็ปรากฏภาพคนๆหนึ่งเกิดอยู่ในประเทศที่แห้งแล้งมาก ไม่มีป่าและต้นไม้ ทุกที่มีแต่ความร้อนระอุจนยากที่จะทนรับได้ หลังจากทีคนๆนี้เกิดมาแล้วก็ต้องทนทุกข์เหมือนกับคนอื่นๆที่อยู่ในสถานที่นั้น ต้องทนหิว ทนหนาว ทนทรมานจากความเจ็บป่วย ในไม่ช้าก็ป่วยตายแล้วก็กลับชาติมาเกิดใหม่ ครั่งแล้วครั่งเล่าประมาณ **500** ชาติ แล้วจึงไปเกิดเป็นหนอนแมลง นก ไก่ เป็ด หมา แพะ งู วัว ม้า เสือ กวาง และเต่า ในที่สุดก็ไม่เห็นว่าเขาไปเกิดอีก เวลาเวียนช่วงผ่านไปนานมาก เห็นการโคจรเปลี่ยนผันของฟ้าดิน เกิดฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ฟ้าผ่า ฟ้าแลบไม่หยุด สุดท้ายน้ำในมหาสมุทรท่วมหมู่บ้าน มหาอัคคีเผาผลาญต้นไม้จนหมด เวลานี้นานต่อมาจึงกลับคืนสู่ความสงบ ถึงตอนนี้ก็มีมนุษย์ปรากฏออกมาใหม่อีกครั้ง จึงได้เห็นคนๆนี้กลับมาเกิดใหม่ แต่เพราะอะไรทุกคนจึงไม่มีเสื้อผ้าให้สวมใส่? ทั้งยังไม่มีอาหารให้กิน? ได้แต่หาของกินอยู่ตามทุ่งหญ้าและบนต้นไม้ นี่มันเป็นสิ่งคมอะไรกัน? เพียงชั่วพริบตา

ถ้าแสงก็อ่อนลงแล้วจางหายไป) ท่านเขียนกวนครับ เมื่อครุ่นนี้ผู้น้อยเห็น
ชายหญิงกลุ่มหนึ่งไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ไม่มีอาหารกิน เป็นเพราะอะไร
ครับ?

เขียนกวน : นั่นคือฟ้าดินที่อุบัติขึ้นมาใหม่หลังจากเกิดภัยพิบัติ คือ
การเริ่มต้นใหม่อีกครั้งของโลก

ซิ่วเซิง : ถ้าอย่างนั้นวิญญูณจางก็ไปเกิดเป็นคนยากจนต่ำต้อยนับ
ร้อยๆชาติ ต่อมาจึงไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานประเภทต่างๆ แล้วยังต้องรอ
คอยอีกเป็นเวลานานนับพันนับหมื่นปี จึงจะสามารถกลับมาเกิดเป็น
มนุษย์ได้อีกครั้ง

เขียนกวน : ถูกต้อง เชิญนั่ง “เครื่องผลัดกาลเวลา” (ขณะเดิน
ทางเดินออกมา)

พุทธะจีง : เวลาดีแล้ว พวกเราควรกลับกันได้แล้ว

ซิ่วเซิง : ลาท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านพุทธะจีง ท่านเมธี ค่อยๆไป

พุทธะจีง : ถึงสำนักง่เหงถึงแล้ว ศิษย์เราเจ้าจงรีบกลับเข้าร่าง

ซิ่วเซิง : ศิษย์น้อยมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 10 วางแผนฆาตกรรมสุขสมบัติ จมปรักอเวจี

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

วางแผนร้ายฆ่าคนหวังทรัพย์สิน

ต้องแต่ดินจมลงสู่อเวจี

หาเมตตาจากนรกยอมไม่มี

ชั่วครู่สุขเหมือนปีต้องโศกา

พุทธะจีง : เวไนย์บนโลกโลกีย์ส่วนใหญ่ต่างก็วิ่งเต้นเพื่อทรัพย์สิน
เงินทองและผลประโยชน์ บางคนแสวงหาทรัพย์สินเงินทองด้วยวิธีการที่
ถูกต้องสุจริต ทุ่มเททั้งร่างกายและสติปัญญา บางคนแสวงหาทรัพย์สิน
เงินทองด้วยวิธีการที่สกปรก คิดแผนร้ายวางกับดักหลุมพราง บีบบังคับ
ทำลายผู้อื่น ทำให้เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายต้องติดคุก บางคนก็มีชีวิตที่ตกอับ
จนต้องไปเป็นขอทานอยู่ข้างถนน ตกอยู่ในสภาพที่ยากลำบากจนสุดที่จะ
ทานทนได้ ยิ่งบางคนถึงกับทำร้ายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย ฆ่าคนไม่เห็น
เลือด แล่นเนื้อเถื่อนหนัง ทำความชั่วโดยไม่ปรากฏให้เห็นชัด เช่นนี้ แล้วจะ
ไม่ให้ผู้คนรังเกียจสาปแช่งได้อย่างไร ถึงแม้ว่าจิตใจและพฤติกรรมของคน
คนด้วยกันอาจจะไม่รู้หรือไม่ได้สังเกต แต่ไม่มีสิ่งใดที่ฟ้าดินไม่รู้ ฟ้าดิน
ย่อมรู้ดี ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ทำไม่ว่าจุดเล็กจุดน้อย ทั้งหมดล้วนอยู่
ภายใต้อำนาจการตรวจสอบอย่างทะลุปรุโปร่งของเทพตรวจการ ดังนั้น
คนชั่วทุกคนจึงไม่สามารถปฏิเสธการลงทัณฑ์ในนรกได้ โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่งการลงทัณฑ์ที่ทุกข์ทรมานในนรกอเวจี ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (ใบกพัดใบลานหนึ่งที่ วิญญาณของชีวเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี๋ก : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้ (เบื้องหน้ามีสายลมแห่งยมโลกพัดมา พาให้จิตใจไม่สงบ) พระอาจารย์ครับ ลมประหลาดนี้มาจากที่ไหน?

พุทธะจี๋ก : นรกเป็นที่ๆมีดสลับตลอดทั้งปี จึงมีสายลมที่แสนเศร้า และนรกก็เป็นสถานที่ๆเต็มไปด้วยการลงทัณฑ์นานาชนิด จึงมีสายลมแห่งยมโลกพัดกระหน่ำอยู่เสมอ นรกกว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตสุดที่จะพรรณนาได้ ดังนั้นทิศทางลมจึงไม่มีความแน่นอน

ชีวเชิง : เบื้องหน้าก็ถึงปากทางเข้าคุกแล้ว

พุทธะจี๋ก : ท่านเขียนกวนพร้อมด้วยขุนพลทั้งสองมารอพวกเราแล้ว รีบเข้าไปแสดงคารวะเร็ว

ชีวเชิง : คารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๋ก

พุทธะจี๋ก : ท่านเขียนกวนไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : ถ้าอย่างนั้นขอเชิญทุกท่านเข้าไปข้างในเถอะ

พุทธรະจี๋ก : ที่นี้มีวิญญาณบาปที่ถูกลงโทษอยู่มากมาย ล้วนมีรูปร่างหน้าตาน่าสะอิดสะเอียนไม่น่าดู ศิษย์เรา! เจ้าเลือกใครก็ได้มาสอบถามดูเถอะ

ชีวเซ็ง : (นักโทษในคุกแต่ละคนต่างก็มีสภาพรูปร่างที่ผิดเพี้ยนเปลี่ยนแปลงไปหมดทั้งตัว ทำให้แยกไม่ออกว่าส่วนไหนคือหัว ส่วนไหนคือขา ส่วนไหนคือด้านหน้า ส่วนไหนคือด้านหลัง ลูกตาของบางคนถูกนำมาบด หัวใจของบางคนถูกนำมาต้มกิน มือของบางคนถูกหักจนขาดแล้วตัดเป็นท่อนๆแบ่งให้หมากิน ตับของบางคนถูกนำไปให้เหยี่ยวจิกกิน แต่ละคนถูกลงโทษจนมีรูปร่างไม่เหมือนคน ทำให้รู้สึกเห็นใจอย่างสุดซึ้ง) ท่านเขียนกวนครับ ท่านช่วยหาใครก็ได้มาให้ผู้น้อยสัมภาษณ์ก็แล้วกัน

เขียนกวน : ได้! ขุนพลทั้งสองรีบไปคุมตัววิญญาณบาปมาที่นี่สิ

ชีวเซ็ง : (วิญญาณบาปที่ถูกนำตัวมาหน้าตาผิดเพี้ยนเปลี่ยนแปลงไปหมด ทำให้รู้สึกสะอิดสะเอียนไม่อยากมอง) ไม่ทราบว่าจะชาติที่แล้วท่านมีอาชีพอะไร? แล้วเหตุใดจึงตกนรกอเวจีถูกลงโทษเช่นนี้?

วิญญาณบาป : นานมากแล้วที่ข้าไม่ได้กินอะไรเลย ได้โปรดมอบอาหารแก่ข้าด้วยเถอะ

ชีวเซ็ง : พระอาจารย์ครับ มีอะไรให้วิญญาณบาปกินเพื่อประทังความหิวบ้างไหมครับ?

พุทธรະจี๋ก : เอายาทิพย์เม็ดนี้ไปให้เขากินสิ

ชีวเชิง : ท่านรีบกินยาทิพย์นี่ซะ

วิญญาณบาป : ขอบคุณทุกท่าน! ข้าแซ่โจว เป็นคนเตียนซังในสมัยราชวงศ์ฉิน เนื่องจากฝึกเรียนรู้ด้านการค้าขายมาตั้งแต่เด็กจึงเป็นพ่อค้าที่เก่งกาจ มีความสามารถเชี่ยวชาญในด้านการค้า รู้ช่องทางต่างๆทางการค้าเป็นอย่างดี ตั้งแต่ช่องทางการซื้อขาย ไปจนถึงช่องทางการขาย ไม่ว่าจะขายปลีกหรือขายส่งล้วนมีความเชี่ยวชาญ ดังนั้นทำการค้าอยู่หลายปีโดยไม่ละโมบโลภมากก็ประสบความสำเร็จ ในขณะที่นั้นข้าเป็นคนที่มีมั่งคั่งร่ำรวยมาก ถึงแม้จะร่ำรวยแต่ก็ยังไม่รู้จักพอ ยังคิดอยากจะรวยอีก จึงเริ่มพยายามคิดหาวิธีการที่จะทำให้ได้กำไรมากๆ แต่ถ้าอาศัยช่องทางตามปกติย่อมต้องได้กำไรไม่มากอย่างแน่นอน ก็เริ่มคิดวิธีการที่จะสามารถได้เงินมาอย่างง่ายๆโดยที่ไม่ต้องใช้เงินของตัวเอง ด้วยเหตุนี้จึงเริ่มหาเหยื่อไปทั่วทุกที่ เมื่อพบคนที่ร่ำรวยก็จะใช้วิธีการเข้าไปทำความรู้จัก แล้วค่อยๆไปมาหาสู่กันทีละเล็กทีละน้อยจนกระทั่งสนิทสนมกัน เพราะว่าเดิมทีก็ได้วางแผนการเอาไว้แล้วเป็นอย่างดีโดยที่ฝ่ายตรงข้ามนั้นไม่รู้ตัว จากนั้นก็เริ่มดำเนินการตามแผนที่วางเอาไว้อย่างต่อเนื่องเริ่มจากทรัพย์สินสมบัติเล็กๆน้อยๆจนกระทั่งเพิ่มมากขึ้น ใช้เล่ห์เหลี่ยมวิธีการสารพัดเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น สุดท้ายก็บีบบังคับเอาทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นมาจนหมด ทำให้คนอื่นต้องหมดตัว บ้านแตกสาแหรกขาด อยู่ในสภาพที่อับจนหนทาง อยากจะมีชีวิตอยู่ก็อยู่ไม่ได้ อยากจะตายก็ตายไม่ได้ บางคนเป็นโสดอยู่ตัวคนเดียว คิดอยากจะทำก็ทำไม่ได้คนเดียว บางคนมีพ่อแม่ มีลูกเมีย คิดอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อ แต่ก็ไม่มี

ปัญญาหาเงินเลี้ยงครอบครัว คิดอยากจะตาย แต่บุญคุณของพ่อแม่ก็ยัง
ไม่ได้ทดแทน ลูกเมียก็ไม่มีคนดูแล ด้วยเหตุนี้จึงต้องไปเป็นขอทานอยู่
ข้างถนน ขอทานผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองได้กินอิ่มท้อง หลังจากที่ฆ่าตายแล้ว
พยายามก็ตัดสินใจให้เข้ารับโทษในนรกกินตา นรกควักใจ นรกสับมือ นรก
ตัดลำไส้ นรกผ่าท้อง และนรกอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะได้ไปเกิดใหม่บนโลก
มนุษย์ แต่ก็จะต้องไปเกิดในประเทศที่แห้งแล้งไม่อุดมสมบูรณ์ ครอบครัว
ยากจนต่ำต้อยไม่รู้หนังสือ ไม่มีพุทธธรรมปกแผ่ไปถึง ด้วยเหตุนี้จึงเป็น
คนโหดเขลาที่มีวิชาไม่รู้หลักทำนองคลองธรรม แต่ละชาติๆ ต้องดื่มกิน
ความทุกข์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนถึงบัดนี้ถึงแม้จะได้รับการลงโทษที่ไปมากมาย
แต่ก็ยังรับโทษทัณฑ์ได้ไม่ถึงหนึ่งในพันหมื่นส่วนของโทษทัณฑ์ที่ยัง
เหลืออยู่ อยู่ในนี้ไม่ได้กินไม่ได้ดื่ม อีกทั้งไม่มีแสงตะเกียง ทุกๆวันยังถูก
ลงทัณฑ์สารพัด คิดอยากจะหยุดพักแม้เพียงชั่วครู่ก็ยังเป็นไปไม่ได้ แต่ละ
ครั้งถูกบังคับให้หยิบทองแท่งซึ่งทำขึ้นมาจากเหล็กหรือทองแดง เมื่อหยิบ
ขึ้นมาได้ไม่นาน ทองแท่งก็ร้อนจนแดงฉาน ทำให้มือและนิ้วไหม้เกรียม
ความเจ็บปวดทรมานนั้นยากที่จะอธิบายออกมาได้ และยังมักจะถูก
บังคับให้ไปแช่ตัวในแม่น้ำทรายทอง ทั้งตัวแช่จมอยู่ในทรายทอง เมื่อมี
ไข่มุก โมรา และแก้วอัญมณีต่างๆปรากฏขึ้น ความร้อนก็จะเพิ่มทวีขึ้น
ตามจำนวนของแก้วอัญมณีต่างๆที่ปรากฏออกมา จนสุดท้ายแม้แต่น้ำใน
แม่น้ำก็ร้อนจนเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน เมื่อตายแล้วก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่
ทุกๆวันถูกลงทัณฑ์จากนายนิรบาลที่โหดเหี้ยมอำมหิต ต้องรับทุกข์
ทรมานอย่างแสนสาหัส

ชีวเชิง : แท้จริงแล้วทรัพย์สิ้นเงินทองและผลประโยชน์ไม่ได้ทำผิดต่อคน แต่เป็นเพราะคนมีความละโมภ ทั้งทุกที่จึงทะเลาะกันเพื่อแย่งชิงทรัพย์สิ้นและผลประโยชน์ ถ้าหากทรัพย์สิ้นเงินทองนั้นหามาได้ด้วยความสุขจิต ทุกคนก็จะมีความสุข ต่างยินดีปรีดีเปรม ต่างคนต่างก็ได้ในสิ่งที่ตนปรารถนา สำหรับคนที่เจตนาใช้แผนร้าย วางกับดักหลุมพรางทำลายผู้อื่นเพื่อแย่งชิงทรัพย์สมบัติ ถึงแม้ตอนที่มิชีวิตอยู่จะมีมีความสุข แต่ก็เป็นความสุขเพียงแค่วั่วครวญเท่านั้น ตายแล้วก็ต้องตกนรก เผชิญกับความทุกข์ระทมอย่างหนีไม่พ้น ช่างน่าเวทนาอย่างแท้จริง วิญญาณใจ! ท่านพูดได้ชัดเจนมาก คนที่รู้จักใช้กลอุบายวางแผนนั้น เป็นคนที่ฉลาดมากๆ แต่น่าเสียดายที่ใช้ความฉลาดไปในทางที่ผิด ถึงแม้ว่าตอนนี้ท่านจะทุกข์ทรมานมาก แต่ก็ควรมีจิตที่สำนึกขอขมากรรมแก้ไขความผิด มีความยินดีที่จะไปรับผลกรรมเหล่านี้ นี่จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

พุทธะจี้กง : ศิษย์เรา ที่เจ้าพูดนั้นถูกต้องที่สุด วิญญาณใจ เจ้าควรสำนึกผิดถึงจะถูก

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านด้านนอกเถอะ

ชีวเชิง : (เห็นท่านเขียนกวนนำทางไปที่หอเจดีย์สูง บนยอดเจดีย์มีลักษณะคล้ายกับกระสวยอวกาศ ทุกคนนั่งลงบนที่นั่ง เริ่มต้นจากลำแสงหนึ่งปล่อยออกมา จากนั้นแบ่งออกเป็นลำแสงเล็กๆนับพันนับหมื่น แล้วแบ่งเป็นจุดแสงระยิบระยับ แสงสีแดง สีขาว สีเขียว สีม่วง สีเหลือง สีอื่นต่างๆ ไม่สามารถบรรยายได้หมด จุดแสง ลำแสง จากซ้ายก็เริ่มเร็ว

ขึ้นๆ สุดท้ายทั้งตัวก็ถูกดูดเข้าไป เบื้องหน้าปรากฏภาพของคนๆหนึ่งเกิด
ในประเทศที่ยากจนมาก ร่างกายของเขาบิดเบี้ยวไปทั้งตัว รูปร่างหน้าตา
อัปลักษณ์ ทำให้ผู้คนพากันรังเกียจและขับไล่ เป็นเช่นนี้นานถึง 600
ชาติ แล้วจึงไปเกิดเป็นปลา กุ้ง ไข่ เป็ด วัว แกะ งู เขียว นก มากกว่า
500 ชาติ แล้วแต่ละชาติก็จะต้องถูกคนจับไปขาย หลังจากช่วง
ระยะเวลาที่ยาวนานช่วงหนึ่งผ่านไป ก็ปรากฏภาพของมหาสมุทรอัน
กว้างใหญ่ มีเต่าทองตัวหนึ่งพลิกตัวกลับไปกลับมาอยู่ในมหาสมุทรแห่ง
นั้น แล้วหลังจากนั้นจึงมาเกิดเป็นคน แต่ก็ไม่ค่อยดีนัก เพราะเกิดใน
สถานที่ห่างไกลจากตัวเมืองมาก ประชาชนก็ไม่ได้มั่งคั่งร่ำรวย สิ่งต่างๆ
ก็ไม่อุดมสมบูรณ์ ทุกคนได้แต่เฝ้ารอคอยความช่วยเหลือจากคนต่างถิ่น
เท่านั้น ดูถึงตรงนี้ก็ภาพก็ค่อยๆเลือนราง แล้วลำแสงก็มารับทุกคนกลับไป)

เซียนกวน : ตอนนี้อยู่ที่ไหนทุกท่านลงไปด้านล่าง

ชิงเชิง : ท่านเซียนกวนครับ ปรากฏการณ์เมื่อครูนี้นั้นคืออะไรครับ?

เซียนกวน : นี่ก็คือสภาพเหตุการณ์ที่วิญญูญาณใจจะต้องเผชิญต่อไป
ในภายภาคหน้า

ชิงเชิง : ที่แท้การวางแผนทำลายผู้อื่นเพื่อแย่งชิงทรัพย์สมบัตินั้น
เป็นบาปที่จะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก

เซียนกวน : ถูกต้อง

พุทธะจีง : เวลาดีแล้ว พวกเรากลับกันได้แล้ว

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจี๊กงและท่านพุ่กันทรง

ชีวเชิง : ผู้น้อยขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วย
อำนวยความสะดวก

พุทธะจี๊กง : ถึงสำนักง่เหงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 11 เป็นโจรครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกข์ทรมานแสนสาหัส

พุทธรูจีกง ประทับทิพย์ญาณ

มุ่งแสวงหาทรัพย์ด้วยจิตที่มีจฉา

เจตนาเป็นโจรนำมาซึ่งความโศกศัลย์

กายแข็งแรงทำเช่นนี้สมชายหรือไรกัน

ต้องโทษโดนลงทัณฑ์เคราะห์ภัยนั้นถึงเมื่อใด

พุทธรูจีกง : มนุษย์ปุถุชนคนทั่วไป เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองและ
ผลประโยชน์ ก็ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบต่อกันมา ไม่
ใช้สติปัญญาความสามารถและความพากเพียรในการประกอบอาชีพ
ต่างๆเพื่อหาเลี้ยงชีพ เช่น อาชีพนักวิชาการ เกษตรกร กรรมกร พ่อค้า
ทหาร ตำรวจ รวมถึงงานรับใช้บริการและอาชีพที่สุจริตทั้งหลาย แต่กลับ
มีพฤติกรรมอันมิชอบ ใช้วิธีการต่างๆที่ไม่ถูกต้อง ใช้จิตใจที่เต็มไปด้วย
ความละโมภไปแสวงหาทรัพย์สิน กัลยาณชนอาศัยทรัพย์สินเพื่อบำรุง
เลี้ยงกาย มีแต่คนถ่อยเท่านั้นที่อาศัยกายเพื่อแสวงหาความร่ำรวย พระ
พุทธองค์ทรงตรัสว่าเงินทองคืออสรพิษ สามารถทำให้ถึงแก่ความตาย ทำ
ให้เกิดเรื่องพัวพันยุ่งยาก คิดที่จะสลະทิ้งก็สลະทิ้งเสีย จะได้ไม่ถูกพิษ
ทรัพย์สินเงินทองทำให้ความสัมพันธ์ของพี่น้องเกิดความวุ่นวาย ครอบครั
วแตกร้าง ทำให้มิตรสหายไม่มีมโนธรรมต่อกัน ดังนั้นทรัพย์สินเงินทอง
จะต้องหาอย่างถูกต้อง หากไม่ใช้น้ำพักน้ำแรงของตัวเองไปแลกมา

ด้วยความสุจริต กลับชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่และเล่ห์เหลี่ยมกลโกง เพื่อให้ได้ทรัพย์สินและผลประโยชน์มากๆโดยที่ตัวเองไม่ต้องลงทุน แล้ว ยังไม่รู้จักสำนึกผิดแก้ไข ไม่กลับเนื้อกลับตัวใหม่ สักวันหนึ่งจะต้องถูกควบคุมตัวไปขังในนรกอเวจี ไม่มีวันได้ออกมา ระวังไว้เถอะ! ประทาน ยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทชะจีกงโบกพัดใบลานหนึ่งที่ วิญญาณของชีวิตเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทชะจีกง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทาง ได้ (ตลอดเส้นทางมีลมหนาวที่หนาวมาก หนาวถึงกระดูก ทำให้ตัวแข็งมือเท้าเย็นเยือก) พระอาจารย์ครับ ที่นี่คือที่ไหน ทำไมที่นี้ถึงได้เย็นเยือกเช่นนี้ รวากับเข้ามาอยู่ในโรงแช่แข็ง?

พุทชะจีกง : รีบกินยาระบายอากาศนี้ชะลี

ชีวเชิง : (หลังจากที่กินยาแล้วก็ไม่รู้สึกหนาว ร่างกายเกิดความอบอุ่น) สถานที่แห่งนี้ทั่วพื้นเป็นหิมะ และยังมีเกล็ดหิมะโปรยปลิวลงมาจากด้านบน เมื่อเกล็ดหิมะมาสัมผัสกระดูกร่างกายก็รู้สึกเจ็บปวดเหมือนกับถูกเข็มทิ่มแทง พระอาจารย์ครับ ท่านไม่รู้สึกเจ็บบ้างหรือครับ?

พุทชะจีกง : อาจารย์มีรัศมีทองคำคุ้มครองกาย แล้วจะกลัวไปใยกับเกล็ดหิมะอเวจีเล็กๆพวกนี้ อาจารย์มีอารมณ์สวรรค์ตัวหนึ่งให้เจ้ายิ้มใส่

ชีวเชิง : เสื้อตัวนี้ซื้อมันอยู่หลายชิ้น มีสายคาดหลายเส้น เหมือน
ทอขึ้นจากดินทอง ดินทองแต่ละเส้นละเอียดดุจตั้งเส้นใหม่ แต่ละสี
งดงามวิจิตร ทั้งยังมีรูปหงส์มังกรที่ทอจากเส้นหยก และพวงไข่มุกที่วาด
เป็นรูปนกยูง เป็นอารมณ์วิเศษที่มีความล้ำค่ามหัสจรรย์เป็นอย่างยิ่ง

พุทธะจี๊ง : เบื้องหน้านั้นท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองมารอ
คอยพวกเราอยู่นานแล้ว เจ้ารีบเข้าไปแสดงคารวะเร็ว

ชีวเชิง : คารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี

ชีวเชิง : ท่านเขียนกวนครับ ที่นี่คือที่ไหน? ทำไมอากาศถึงได้หนาว
ทรมานใจคนขนาดนี้ หิมะตกไม่หยุด มีน้ำค้างเกล็ดหิมะเหล่านี้ยังที่ม
แหวงที่กายวิญญาณโดยตรงอีกด้วย

เขียนกวน : ที่นี่คืออาณาเขตของนรกอเวจี เพราะนรกอเวจีก็คือ
ดินแดนแห่งไฟและน้ำแข็ง ดังนั้นด้านหนึ่งของนรกอเวจีก็คือไฟจาก
แกนกลางของโลก ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นน้ำแข็งจากห้วงทะเลลึก ทั้งหมด
นี้เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นจากบาปกรรมของชาวโลก สร้างขึ้นตามลักษณะ
ของความผิดบาป เมื่อจิตใจของคนเกิดความชั่วร้ายขึ้นหนึ่งส่วน แกนโลก
ก็จะร้อนขึ้นหนึ่งส่วน หนาวขึ้นอีกหนึ่งส่วน ในทางกลับกัน หากจิตใจของ
คนตั้งมั่นอยู่ในความดี ทุกๆที่ก็คือแดนวิสุทธิภูมิ ไหนเลยจะมีแบ่งแยก
นรก สวรรค์ และโลกมนุษย์

ชีวเชิง : ตามที่ท่านเขียนกวางกล่าวมานั้น ความทุกข์ยากทั้งปวงเกิดจากจิตใจของเวไนย์เป็นผู้สร้างขึ้นเอง จิตใจที่ชั่วร้ายดลบันดาลให้เกิดความทุกข์ทรมาน ทั้งหมดนี้ก็คือ ใครทำกรรมใดไว้ก็ต้องเป็นผู้รับผลกรรมนั้นด้วยตัวเอง ในทางกลับกัน คนที่มีคุณธรรมต่อให้เดินไปจนสุดหล้าฟ้าเขียว ขึ้นสวรรค์หรือลงนรก เพราะยึดมั่นในคุณธรรม พลังธรรมก็จะรวมตัวกันเป็นรัศมีทองคำคุ้มครองกาย จึงไม่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย ไม่เพียงแค่นั้น ยังสามารถทำให้สภาพแวดล้อมในสถานที่นั้นๆ เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ดังนั้นคนที่มีคุณธรรมไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนที่นั้นก็ คือแดนวิสุทธิภูมิ

เขียนกวาง : ถูกต้องแล้ว! เบื้องหน้านี้มีใจที่ทำความผิดในสมัยตอนที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์ เขาเพียงจะพ้นวาระจากการถูกลงทัณฑ์ในนรกขุมต่างๆ แล้วจึงถูกส่งต่อมาที่นี่

ชีวเชิง : รบกวนท่านช่วยนำตัวเขามาสัมภาษณ์หน่อยครับ

ขุนพล : นำตัววิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

ชีวเชิง : ไม่ทราบสาเหตุใดท่านจึงมาอยู่ที่นี่? แล้วตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ทำอาชีพอะไร?

วิญญาณบาป : ฉันทนาวและหิวเหลือเกิน ได้โปรดให้ของกินแก่ฉันด้วยเถอะ

ชีวเชิง : อากาศอย่างนี้ดีที่สุดคือได้ลิ้มรสชาติของหมี่กิ่งสำเร็จรูป น่าเสียดายที่ไม่ได้นำติดตัวมาด้วย มิฉะนั้นจะมอบให้ท่านสักหลายๆลัง

พุทธะจี๊ง : รีบกินยาเม็ดไล่ความหนาวแล้วดื่มน้ำอมฤตนี้สิ

วิญญาณบาป : ไม่หนาวแล้ว!

ชีวเชิง : เพราะเหตุใดมือและเท้าของท่านจึงถูกบิตงอจนผิดรูป เหมือนกับไก่ในตลาดสดที่ขาของมันถูกจับสอดกลับเข้าไปข้างในอย่างไรอย่างนั้น นัยน์ตาก็ไม่มีชีวิตชีวา ตัวซีดไม่มีสีเลือด สภาพเหมือนคนที่ตายมานานแล้ว

วิญญาณบาป : ก็เดิมที่ฉันก็คือคนตายอยู่แล้วนี่!

ชีวเชิง : อ่า! ไช้! ไช้! ไช้! งั้นรีบเล่ามาเถอะว่าเหตุใดท่านจึงมาอยู่ที่นี้

วิญญาณบาป : ฉันแซ่เลี้ยว เป็นคนฮ่องกง มีชีวิตอยู่ในช่วงตอนต้นของยุคสาธารณรัฐ เป็นเพราะว่าในสมัยเด็กยากจนมาก จนรู้สึกกลัวความจน ดังนั้นเมื่อโตขึ้นจะต้องไม่มีชีวิตที่ลำบากยากจนอีก

ชีวเชิง : มีจิตที่แสวงหาความก้าวหน้าดีมาก แต่ทำไมถึงได้มีสภาพเช่นนี้?

วิญญาณบาป : เพราะว่าครอบครัวฉันยากจน ตั้งแต่เด็กๆฉันก็ถูกลูกของเพื่อนบ้านรังแกและหัวเราะเยาะ จึงปลุกฝังความรุนแรงไว้ภายในจิตใจ เป็นเพราะตอนที่อายุประมาณ 20 กว่าๆ ฉันไม่มีทักษะฝีมือในด้านใดเลยแม้แต่อย่างเดียว ในตอนนั้นคิดอยากจะไปทำงานหยาบๆที่ไม่

ต้องใช้ฝีมือก็ต้องมีผู้แนะนำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องหาคนมาค้า
ประกัน ดังนั้นการดำรงชีวิตจึงยากลำบากมาก หลังจากที่สมัครงานอยู่
1-2 ครั้งแล้วถูกปฏิเสธ ฉันก็คิดหาวิธีที่จะรวยทางลัด เดิมทีเพียงแค่ลัก
ขโมยของกินบ้างเล็กน้อยๆ ต่อมาก็ค่อยๆเกิดความเคยชินจนกลายเป็น
นิสัย จึงเริ่มขโมยเงิน ไม่นานนักก็รวมหัวกับเพื่อนออกปล้นครั้งแล้วครั้ง
เล่า ตอนแรกก็หาเหยื่อที่เป็นคนเดินถนนที่เดินพลัดหลงจากกลุ่มออกมา
เดินเพียงลำพัง สุดท้ายก็ปล้นทั้งธนาคารและร้านเครื่องประดับ ถึงแม้ว่า
ต่อมาภายหลังคิดอยากจะหยุดแต่ก็หยุดไม่ได้เสียแล้ว ในการปล้นครั้ง
สุดท้ายเดิมทีได้วางแผนการเอาไว้เป็นอย่างดี แต่กลับกลายเป็นว่าตัวเอง
ต้องถูกลงโทษประหารชีวิต ณ สถานที่เกิดเหตุ จบสิ้นชีวิตลง เมื่อ
วิญญาณมาถึงนรกก็ถูกตัดสินให้รับโทษในนรกตัดมือ นรกหันเท้า นรก
หิวโหย นรกเจาะใจ นรกละลายตับ นรกลวกลำไส้ นรกห้อยหัว และ
นรกอื่นๆ ทุกข์ทรมานจนสุดที่จะบรรยายได้ ตายแล้วก็ถูกราดให้พินด้วย
น้ำคื่นชีพ เป็นเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า มาที่นี้ก็ต้องเผชิญกับความหนาวจัด
ไม่มีเสื้อผ้าปกปิดร่างกายเลยแม้แต่ชิ้นเดียว มีแต่เกล็ดหิมะโปรยปราย
ถึงแม้มองดูแล้วจะเป็นภาพทิวทัศน์ที่งดงาม แต่กลับมีความลึกลับ
มหัศจรรย์ ผ่างไว้ซึ่งความเจ็บปวดทรมาน เมื่อเกล็ดหิมะปลิวมาใส่ตัว
อยากจะหลบก็หลบไม่พ้น ท้วทั้งร่างถูกทิ่มแทงให้เจ็บปวด หนาวเหน็บ
จนเป็นอัมพาต ที่นี้ไม่ใช่สถานที่ๆคนจะสามารถอยู่ได้เลยจริงๆ

ชีวเชิง : ถึงอย่างไรท่านก็ไม่ใช่คนอยู่แล้ว อยู่ต่อไปจะเป็นอะไรไป

วิญญาณบาป : ท่านนี้ช่างซ้ำเติมคนซะจริงๆ

ชีวเชิง : ที่พูดมาไม่ใช่ความเท็จ ถึงแม้ว่าอยู่ที่นี้จะทุกข์ยาก แต่ต่อไปในอนาคตจะยิ่งน่าเวทนา

วิญญานบาป : มันเรื่องอะไรกันหรือ?

ชีวเชิง : เชิญท่านเขียนกวนพูดดีกว่า

เขียนกวน : ได้! (ชั่วขณะหนึ่งแกนโลกเกิดการสั่นสะเทือนขึ้นเล็กน้อย กลางอากาศบังเกิดจอกภาพขึ้น ท่านเขียนกวนหยิบเครื่องฉายภาพออกมา แล้วฉายไปที่จอกภาพ ปราบกฏภาพวู่ว ใก่ หมู ไม่ต่ำกว่า 500 ครั้ง ยังปราบกฏภาพนกนางนวล ปลาฉลาม หอยเม่น 300 ครั้ง แล้วจึงปราบกฏภาพของขอทานคนหนึ่งกำลังขอทานอยู่ตามท้องถนนแต่กลับไม่มีใครสนใจใยดี นั่นเป็นเพราะแท้ที่จริงแล้วผู้คนเหล่านั้นเองก็ไม่มีพอที่จะให้ตัวเองได้กินอิ่มเช่นกัน แล้วจะสามารถไปสงเคราะห์ผู้อื่นได้อย่างไร ทั้งหมดนี้ 9000 ครั้ง ต่อจากนั้นก็ปราบกฏภาพภูเขาน้ำแข็งพังถล่มเข้าไปเข้ามาเช่นนี้ 500 ครั้ง สุดท้ายจึงปราบกฏภาพของคนๆหนึ่งรูปร่างพิกลพิการไปทั้งตัว แขนขาดงอ ได้แต่คลานอยู่บนพื้นวอนขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น)

เขียนกวน : นั่นคือสภาพของวิญญานเดียวในอนาคต วันนี้เจ้ามีบุญวาสนาที่ได้มีส่วนร่วมในการประพันธ์หนังสือธรรมะเพื่อตักเตือนชาวโลก จึงสามารถได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษลงไปครึ่งหนึ่ง

พุทธะจีง : คินนี้ดีกแล้ว ควรกลับกันได้แล้ว

ชิวเชิง : กราบลาท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทชะจี้กงและท่านเมธี

พุทชะจี้กง : ถึงสำนักก่งเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราเจ้าจงกลับเข้าร่าง

ชิวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 12 ชมชื่นผู้หญิง ทุกข์หมื่นกับ

พุทธะจิ้งง ประทับทิพย์ญาณ

สงบจิต แล้วฟังคำ นำพันทุกข์ หนทางสุข สู่สวรรค์ ยึดให้มั่น

อันบรรดา ความชั่ว ทั้งปวงนั้น กามตัณหา มาที่หนึ่ง พึงสังวร

พุทธะจิ้งง : ในโลกโลเกียนี้มีเวไนยมากมายที่ลุ่มหลงและเจตนาทำเรื่องที่ไม่ดีอยู่เสมอ เพื่อความสุขเพียงแค่ว่าชั่วครู่ กลับไม่สนใจเสรีภาพของผู้อื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องการปฏิบัติตามกฎหมาย มีบางคนชอบใช้แผนการทำลายผู้อื่นมาตั้งแต่เกิด ยิ่งเป็นเรื่องของสาวงามด้วยแล้ว ถึงแม้จะมีโอกาสเพียงเล็กน้อยก็ไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือไป มักจะใช้กลอุบายไปแย่งชิงลูกสาวหรือเมียของคนอื่นอยู่เสมอ คนเช่นนี้ทำความชั่วจนเคยชินเป็นนิสัย ไม่ได้ใช้กลอุบายปฏิบัติต่อผู้อื่นเพียงแค่บางครั้งบางคราวเท่านั้น แต่กลับปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นนี้เป็นเรื่องปกติเหมือนกับการกินอาหารสามมื้อ โดยหารู้ไม่ว่า การกระทำเช่นนี้คือการสร้างบาปเวร แล้วยิ่งไม่รู้จักสำนึกแก้ไขความผิด อีกทั้งไม่มีจิตที่สำนึกเสียใจในความผิดบาปที่ได้ทำลงไป ความผิดบาปมากมาย เมื่อถึงตอนที่สิ้นอายุขัย จะต้องถูกกักขังอยู่ในนรกอเวจีรับการลงโทษต่าง ๆ นานาอย่างถึงอกถึงใจกันทุกคน ประธานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธะจิ้งงโบกพัดใบลานหนึ่งที่วิญญานของชีวเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบนั่งบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซิง : พระอาจารย์ครับ ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญท่านออกเดินทางได้ (ณ เวลานี้เห็นแต่เกล็ดหิมะที่ปลิวว่อน เกล็ดเล็กบ้างใหญ่บ้าง ตกสู่พื้นเป็นชั้นๆโดยที่ไม่แตกกระจาย เกล็ดหิมะเคลื่อนที่ไปตามแรงลม กลิ้งไถลเหมือนกับลูกบอล จับก้อนรวมตัวกันเป็นรูปกระบองด้วยตัวของมันเองโดยอัตโนมัติ บ้างก็มีลักษณะเหมือนแร่เลื่อนบนหิมะ เกล็ดหิมะบางส่วนจับตัวกันกลายเป็นรูปหมา หู ภูเขา ส่วนหนึ่งก็กลายเป็นหลุมที่มีความลึกและความกว้างสามารถบรรจุคนได้หนึ่งคนพอดี และยังมีกองหิมะที่สูงเหมือนภูเขา โอนเอนไปตามแรงลมจะล้มแหล่ไม่ล้มแหล่ ที่น่ามหัศจรรย์คือ มีอาคารสิ่งปลูกสร้างคล้ายปราสาทอยู่หลายหลัง ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดจากการจับก้อนรวมตัวกันของเกล็ดหิมะทั้งสิ้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด?)

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา เจ้ารีบเข้าไปคารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองเร็วเข้า

ชีวเซิง : คารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีกง

ชีวเซิง : ท่านเซียนกวนครับ เพราะเหตุใดที่นี้ถึงมีปราสาทที่เกิดจากการจับก้อนรวมตัวกันของเกล็ดหิมะเช่นนี้ มีวัตถุประสงค์อะไรอย่างนั้นหรือครับ?

เขียนกวน : ปราสาทนี้ก็คือปราสาทที่เกิดขึ้นเองตามแรงกรรมของเวไนย์ แรงกรรมของเวไนย์ดลบันดาลให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เพราะว่าจิตใจของคนเหมือนกับน้ำแข็งที่หนาวเหน็บ วัตถุประสงค์ก็เพื่อไว้ใช้สำหรับขังคนเลือดเย็นโดยเฉพาะ ปราสาทนี้ไม่เพียงแต่ภายนอกเท่านั้นที่เป็นน้ำแข็ง แม้แต่ภายในปราสาทก็มีเกล็ดหิมะปลิวว่อนตลอดทั้งปี ถ้าหากไปสัมผัสโดนเกล็ดหิมะเหล่านี้เข้า ไม่ว่าจะใครก็ไม่สามารถสลัดมันออกไปได้ ความหนาวเย็นนั้นจะแทรกซึมเข้าไปในร่างกาย แซ่แข็งระบบการไหลเวียนของเลือด แซ่เย็นหัวใจของคน ความหนาวเย็นของมันไม่ว่าน้ำแข็งชนิดใดในโลกก็ไม่สามารถเทียบเคียงได้ วิญญาณบาปที่ถูกขังอยู่ภายในนั้นต่างก็ได้รับการลงโทษตามผลกรรมที่ตนได้ทำเอาไว้ สัตว์เลือดเย็นก็ต้องใช้วิธีการลงโทษด้วยน้ำแข็งที่หนาวเย็นนี้แหละถึงจะเหมาะสม

ชีวเชิง : แล้วตรงนั้นที่มองเห็นหิมะเป็นรูปสัตว์ชนิดต่างๆ เช่น หมา ภูเขา เสือ น้ำมันคืออะไรกันครับ?

เขียนกวน : หิมะที่จับตัวกันกลายเป็นรูปสัตว์นั้น หลังจากวิญญาณบาปรับการลงโทษเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะถูกนำมาส่งเวทย์ให้สัตว์เหล่านี้กินเป็นอาหาร

ชีวเชิง : แล้วหิมะที่เป็นหลุมเป็นบ่อล่ะ มันคืออะไรกันครับ?

เขียนกวน : นั่นเอาไว้ทำ “แดงกลางหิมะ” อะไรที่เรียกว่าแดงกลางหิมะ? ก็คือการเอาวิญญาณบาปไปฝังไว้ในหลุม มีเพียงส่วนหัวของ

วิญญาณบาปเท่านั้นที่โผล่พื้นขึ้นมาจากหลุม จากนั้นงูหิมะ หนูหิมะ เสือหิมะ และสัตว์หิมะชนิดต่างๆ เหล่านี้ก็จะเข้ามาเดินเหยียบเดินย่ำหรือ อาจะกินเป็นอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งงูหิมะ ลำตัวของงูหิมะนั้นเป็น น้ำแข็งที่หนาวเย็นทึบแห่งกระดูก มันจะซ่อนไซเข้าไปในปาก จมูก หู ตา และอวัยวะภายในของวิญญาณบาป จับปวดทรมานจนดินทุรนทุรายไป ทั้งตัว เหมือนกับในชาติก่อนที่เคยวางแผนแย่งชิงลูกสาวหรือเมียของคนอื่นอย่างเลือดเย็น นี่ไม่ใช่สิ่งที่คนในยุคนี้แสวงหาเพื่อให้ได้มาหรือ? ผลตอบสนองเช่นนี้หาจากที่ไหนไม่ได้อีกแล้วไม่ใช่หรือ?

ชีวเชิง : แล้วภูเขหิมะนั้นล่ะครับ มันคืออะไร?

เขียนกวน : หลังจากที่วิญญาณบาปรับการลงโทษเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะรู้สึกหิวกระหายและเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียไปหมดทั้งตัว เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณบาปเดินผ่านภูเขา ภูเขาก็จะถล่มลงมาทับร่าง นี่ไม่ใช่วิธีการขจัดความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียให้หมดไปอย่างรวดเร็วหรือ?

ชีวเชิง : ในทุ่งหิมะมีแม่น้ำ นั่นคืออะไรครับ?

เขียนกวน : วิญญาณบาปที่รู้สึกกระหายน้ำ เมื่อเดินมาที่ริมน้ำแล้ว วิกน้ำขึ้นมาดื่ม อวัยวะภายในก็จะถูกแช่เย็น ไม่รู้สึกกระหายน้ำอีก นี่ไม่ใช่วิธีการดับกระหายที่ดีที่สุดหรือ?

ชีวเชิง : อยู่ในทุ่งหิมะ ดื่มน้ำเย็นๆ รู้สึกน่ากลัวจริงๆ แล้วที่กลางทุ่งหิมะมีอยู่ที่หนึ่งที่มีเปลวไฟลักษณะคล้ายกับเตาทำอาหาร แต่ว่าส่วนยอดของมันกลับมีความกว้างและสูงอย่างไรขอบเขต นั่นคืออะไรครับ?

เขียนกวน : นั่นคือน้ำทองแดงเอาไว้ให้วิญญาณบาปได้ดื่มกินยามที่หิวโหย อยู่ในทุ่งหิมะ ได้ดื่มกินอาหารที่ร้อนเดือด นี่ไม่ใช่การเสพสุขหรือหรือ?

ซิวเซิง : เรื่องที่ทุกข์ทรมานเหล่านี้ ท่านบอกว่าเป็นความสุขอันล้ำเลิศ ช่างเป็นการซ้ำเติมจริงๆ

เขียนกวน : ท่านพูดผิดแล้ว! คนที่ไม่ธรรมดา ทำเรื่องที่ไม่ธรรมดา คนบาปย่อมได้รับการลงโทษเช่นนี้เป็นเรื่องปกติตามหลักของเหตุและผล เหมือนกับว่าอยู่ในทุ่งหิมะได้กินไก่่งวงอบ ได้สร้างประติมากรรมน้ำแข็งแล้วจะเป็นการซ้ำเติมได้อย่างไร?

ซิวเซิง : ถ้าอย่างนั้นช่วยหาวิญญาณบาปมาให้ผู้น้อยสอบถามดูได้หรือไม่?

เขียนกวน : ได้! ขุนพลทั้งสองไปหาวิญญาณบาปมาให้ท่านพู่กันทรงสอบถามข้อมูลซิ

ขุนพล : นำวิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

ซิวเซิง : ท่านเป็นคนที่ไหน? ตอนที่มีชีวิตอยู่ทำอาชีพอะไร? แล้วมารับการลงโทษอันโหดเหี้ยมที่นี้ได้อย่างไร?

วิญญาณบาป : ฉันเป็นคนจีนเหลียว เกิดในครอบครัวที่ร่ำรวย ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำงานหนัก งานทุกอย่างมีคนรับใช้ช่วยทำแทน ด้วยเหตุนี้ฉันจึงมีนิสัยขี้เกียจ รักความสบายไม่ชอบทำงานหนัก สิ่งที่ฉันชอบ

มากเป็นพิเศษคือสาวงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทที่ต้องแย่งชิงมาying ทำให้ฉันมีความสุขเป็นที่สุด แม้กระทั่งผู้หญิงที่มีสามีแล้ว ฉันก็ไม่เคยละเว้น ตลอดทั้งวันทั้งคืนได้แต่ครุ่นคิดหาวิธีที่จะแย่งชิงลูกสาวหรือเมียของคนอื่น มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่ฉันกำลังพักผ่อนอยู่ โดยที่ไม่ทันรู้ตัว ทันใดนั้นเองความหนาวเย็นก็ทิ่มแทงไปทั่วทั้งร่างกายและจบชีวิตลง พญายมตัดสินให้รับโทษในนรกเจาะใจ นรกเสาทองแดง นรกทอดน้ำมัน นรกแฉับเดียว นรกแยกมือและเท้า นรกทะเลเพลิง นรกภูเขามืด และนรกอื่นๆ ถูกลงทัณฑ์อย่างโหดเหี้ยมอำมหิต ทุกข์ทรมานจนไม่อาจที่จะบรรยายออกมาได้ ตอนนี้อยู่คุมขังอยู่ในที่อันหนาวเย็น ความทุกข์ยิ่งเพิ่มทวี ช่างทุกข์ระทมจริงๆ

ชีวเชิง : ถ้ารู้แต่แรกว่าจะเป็นแบบนี้ ก็จะไม่ทำเรื่องพวกนี้ตั้งแต่ตอนแรก ท่านจะต้องใช้จิตศรัทธาจริงใจมาสำนึกขอขมากรรม ใช้จิตที่มีความจริงใจและสุภาพอ่อนโยนน้อมรับการลงทัณฑ์โดยไม่ปฏิเสธ เชื่อว่าท่านจะสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานได้ก่อนระยะเวลาที่กำหนด

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านหันมาดูทางนี้ (ชี้ไปทางด้านขวา ที่แท้เป็นคันช่องทองแดงบานหนึ่ง ทันใดนั้นคันช่องก็เปล่งลำแสงสีแดงออกมาปรากฏภาพไก่ เป็ด หมา จำนวนหลายร้อยครั้ง ยังปรากฏภาพกุง ปลา ปลาไหล อีกหลายร้อยครั้ง แล้วจึงปรากฏภาพของขอทานแขนขาด้วน 6000 ครั้ง หลังจากนั้นก็มีแสงสว่างโชติช่วงชัชวาลปรากฏขึ้น พื้นแผ่นดินว่างเปล่าราวกับคนหัวล้าน พาดินมีดมัวอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง น้ำในมหาสมุทรท่วมหมู่บ้านทั้งหมด แล้วจึงปรากฏกลางวัน มีคนๆหนึ่ง

นั่งโดดเดี่ยวอยู่บนก้อนหิน จิตใจเหม่อลอย ลมแสงมลายหายไป คั่นช่อง
ทองแดงก็กลับคืนสู่สภาพปกติ)

พุทธะจี๋ : คีนนี้ดีกแล้ว พวกเราควรกลับกันได้แล้ว

ชีวเซิง : ขอขอบคุณท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่คอยช่วย
อำนวยความสะดวก

เซียนกวน : ที่ไหนกันแล้ว! น้อมส่งท่านพุทธะจี๋และท่านเมธี

พุทธะจี๋ : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 13 ชมชื่นลูกสะใภ้ ฐูไชร้าง

พุทธะจิ้งง ประทับทิพย์ญาณ

พ่อสามี ล่วงเกิน ลูกสะใภ้ ไม่สนใจ เรื่องศีลธรรม ตั้งคนบ้า

ไม่ขจัด ความคิด อันชั่วช้า อเวจีนี้หนา ชำระบาปนาน

พุทธะจิ้งง : ช่างน่าเศร้าใจนัก! คนบนโลกโลภก็ยนี้ ตลอดทั้งวันใช้ชีวิตผ่านไปอย่างโง่เขลาเบาปัญญา ไม่รู้ว่าแท้ที่จริงแล้วคนเกิดมาเพื่ออะไร มุ่งแสวงหาแต่ความสุขอันแสนสั้นที่ไม่จีรังยั่งยืน เช่นนี้ทำให้เรารู้สึกท้อถอยใจ ยังมีคนอีกประเภทหนึ่งที่ตลอดชีวิตมัวเมาอยู่กับกามตัณหา ตลอดทั้งวันคิดถึงแต่เรื่องกามลามกเท่านั้น แล้วยังมีคนอีกประเภทหนึ่งที่มีจิตพิศواسลูกสะใภ้ในบ้านของตัวเอง ในใจครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะสามารถครอบครองลูกสะใภ้ได้อย่างสบายๆ แม้แต่คำพูดคำจาที่พูดออกมาอย่างสอดแทรกคำหยาบซ้ำลามกที่กระตุ้นความกำหนัด พฤติกรรมและจิตใจที่สกปรกเช่นนี้เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งนรกอเวจี ต้องจมสู่อเวจีอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นชาวโลกที่ฝ่าฝืนทำผิดควรรีบสำนึกขอขมากรรมและไม่ทำผิดซ้ำอีก ประพฤติตนเป็นคนใหม่ก็ยังคงพอมีความหวัง แต่ถ้าหากยังไม่รู้ความผิดของตัวเองและไม่รีบสำนึกผิดก็จะต้องตกนรกอเวจีตลอดกาลไม่มีวันได้ออกมา ถึงแม้ว่าจะขอหยุดพักแม้เพียงชั่วขณะก็ยังไม่เป็นไปไม่ได้เลย ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม (พุทธะจิ้งงโบกพัดใบลานหนึ่งที่ วิญญาณของชีวเชิงก็ออกจากร่าง)

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี๋กั : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้วครับ ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทาง
ได้ (ระหว่างทางเห็นละอองแสงเป็นจุดๆเปล่งแสงระยิบระยับ มีจุดสีแดง
จุดสีขาว จุดสีคราม จุดสีเขียว จุดสีดำ จุดสีเหลือง และละอองแสงสี
อื่นๆ จุดแสงยังแตกกระจายสว่างโชติช่วง มีทั้งเส้นตรง เส้นกระจาย
และเส้นแสงที่ไม่เป็นระเบียบ ชั่วแวบเดียวก็ใหญ่ขึ้นราวกับเขาพระสุเมรุ
แล้วบางครั้งก็เหมือนกับเด็กกระจิด จากที่ดงามอลังการเช่นนี้ ไม่รู้ว่
มันคืออะไร? หลังจากนั้นก็มีลมหนาวพัดโชยมาเบาๆเป็นระยะๆ ไม่
สบายใจอย่างบอกไม่ถูก เสียงโศกเศร้าครวญครางดังมาจากที่ไกลๆ
ภายในใจเกิดความเศร้าโดยไม่รู้ตัว อัตราความเร็วในการเดินทาง
เหมือนกับจะช้าลงแล้ว เบื้องหน้าเห็นผืนทะเลใหญ่ แต่เพราะเหตุใด
บริเวณรอบๆทั้งหมดถึงเป็นหิมะ? ต้นไม้ น้ำแข็งที่ขึ้นอยู่บนฝั่งหิมะเป็น
ต้นไม้เล็กๆที่ไม่โตมาก คิดไม่ถึงเลยว่าเมื่อสัมผัสโดนต้นไม้ที่หนาวเย็น
เหล่านี้ ต้นไม้จะเจริญเติบโตงอกงามขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งต้นผลิใบออกผล
เป็นหิมะและน้ำแข็ง ต้นไม้เหล่านี้เหมือนกับต้นไม้ที่อยู่บนโลกมนุษย์แต่
สีสนั่นแตกต่างกัน ในทะเลหิมะแห่งนี้มีผู้คนมากมายกำลังแหวกว่ายอยู่
ในน้ำที่เต็มไปด้วยน้ำแข็ง เดียวก็จมเดี่ยวก็ลอย แต่เพราะเหตุใดถึงได้มีงู
ที่เกิดจากหิมะชอนไชที่หู ตา และอวัยวะเพศของชายหญิงเหล่านั้น?
บางครั้งไชเข้าไปในตาแล้วเลื้อยออกมาทางปาก เปลี่ยนเป็นเลื้อยเข้าไป
ในหูแล้วไชออกมาที่อวัยวะเพศ บางครั้งไชเข้าไปในอวัยวะเพศแล้วเลื้อย
ออกมาจากปาก เปลี่ยนเป็นเลื้อยเข้าไปในหูแล้วไชออกมาทางตา ทาง

จุมูก กลับไปกลับมาเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ใช่แค่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น บางครั้งงูหิมะก็พันเกล็ดหิมะออกมาทำให้ชายหญิงเหล่านั้นแท้จริงจน กลายเป็นมนุษย์น้ำแข็งแล้วก็เอาโยนขึ้นฝั่ง ถูกหมาทองแดงที่อยู่บนฝั่งฉีก กัดจนเป็นชิ้นๆ สุดท้ายก็พันไฟที่คุโชนออกมาจากปาก เผาไหม้มนุษย์ น้ำแข็งให้พินทุกลับคืนสู่สภาพเดิม แล้วบังคับให้กระโดดลงไปในทะเล หิมะอีกครั้ง ชายหญิงบางส่วนที่อยู่ห่างจากริมฝั่งไม่มากนัก อาจจะกลับ ขึ้นฝั่ง ไม่นานก็ถูกหมาทองแดงไล่กัด บางทีก็ถูกยักษ์กลุ่มหนึ่งเข้ามา รุม ล้อมแล้วใช้เหล็กง่ามเสียบร่าง บางทียักษ์ก็จับชายหญิงเหล่านั้นโยนขึ้น กลางอากาศแล้วรับด้วยเหล็กง่าม บางทีก็ใช้เหล็กง่ามเสียบไปที่อวัยวะ เพศของชายหญิงเหล่านั้นจนกระทั่งเลือดไหลเกือบหมดตัวถึงจะยอมหยุด ความทารุณโหดเหี้ยมต่างๆเหล่านี้ทำให้รู้สึกเศร้าใจจริงๆ)

พุทธรະຈິງ : เบื้องหน้านั้นท่านเขียนกวนและขุนพลทั้งสองรอดอัย พวกเราอยู่นานแล้ว ศิษย์เรารีบเข้าไปแสดงความคารวะเร็ว

ชีวเซิง : คารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี น้อมรับพระบาทท่านพุทธรະຈິງ

พุทธรະຈິງ : ท่านเขียนกวนถ่อมตนไปแล้ว

ชีวเซิง : อยากทราบว่าทำไมที่นี่ถึงได้มีทะเล? แล้วคุณหมุมิของน้ำ ในทะเลก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับคุณหมุมิที่อยู่บนฝั่ง?

เขียนกวน : นั้นเอาไว้สำหรับใช้ลงโทษชาวโลกที่ตั่นหาจัด มักมาก ในกามอยู่เสมอไม่ขาด รวมถึงผู้ที่ละเมิดหลักคุณสัมพันธ* ไม่ว่าจะ

คนร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน ต่ำต้อย หรือว่าผู้ชาย ผู้หญิง ขุนนาง
ข้าราชการ ประชาชนคนทั่วไป หลังจากที่ยาแล้วและผ่านการลงโทษใน
นรกขุมต่างๆจนครบกำหนดวาระก็จะถูกส่งตัวมาที่นี่ก่อน ใช้น้ำแข็งแช่
แข็งเพื่อขจัดต้นหาราคะของวิญญานบาปแล้วจึงคุมตัวส่งไปให้คุกไฟที่
ร้อนแรง (*หลักคุณสัมพันธ์ อ่านข้อมูลเพิ่มเติมท้ายเล่ม)

ชีวเชิง : ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง เกิดเป็นคนต้องรู้จักควบคุมตัวเองอยู่
ทุกขณะ ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับอยู่ตลอดเวลาจึงจะถูกต้อง จริง
ดังที่ท่านเจ้จื่อกล่าวไว้ว่า “สิบตาที่มองมา สิบมือที่ชี้มา เข้มงวดนักแล”

เซียนกวน : พูดได้ดี !

ชีวเชิง : (มองตามมือที่ชี้ไป เห็นยักษ์นำผู้เฒ่าคนหนึ่งขึ้นมาบนฝั่ง)

เซียนกวน : ท่านเมธี นี่คือนักใช้กำลังขึ้นใจลูกสะใภ้ ท่านเตรียม
ถามปัญหาเถอะ

ชีวเชิง : ไม่ทราบที่ท่านผู้เฒ่าชื่ออะไร? ตอนที่มีชีวิตอยู่ทำอะไร
อะไรไว้? ทำไมถึงได้ตกนรกอเวจี?

วิญญานบาป : ตาเฒ่าหนาวเหลือเกิน ไม่มีเรี่ยวแรงตอบคำถามเธอ
หรอก

พุทธะจีง : นี่ยาไล่ความหนาวและน้ำอมฤต ดื่มซะสิ

วิญญานบาป : รู้สึกอบอุ่นขึ้นมาแล้ว ตาเฒ่าเข้าใจ ตอนที่มีชีวิต
อยู่นับได้ว่าครอบครัวร่ำรวย มีลูกชายหนึ่งคนกับลูกสาวอีกสองคน ลูกๆ

แต่ละคนต่างก็แต่งงานมีครอบครัวกันหมดแล้ว จึงมีเพียงฉัน ยายเฒ่า ลูกชาย และลูกสะใภ้ที่อาศัยอยู่ด้วยกัน เพราะว่าลูกสะใภ้เป็นคนที่สวยมาก ฉันจึงหาโอกาสเข้าไปใกล้ชิดลูกสะใภ้บ่อยๆ มีอยู่ครั้งหนึ่งลูกชายไม่อยู่บ้าน ยายเฒ่าก็ออกไปข้างนอก ในบ้านมีเพียงฉันกับลูกสะใภ้สองคน ฉันคิดว่านี่เป็นโอกาสแล้ว จึงฉวยโอกาสนี้เข้าไปในห้องของลูกสะใภ้พอดีลูกสะใภ้เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จยังไม่ทันได้สวมเสื้อชั้นนอก ฉันก็เข้าไปข่มขืน หลังจากที่เกิดเรื่องขึ้นแล้วลูกสะใภ้กลัวจะอับอายขายหน้าจึงไม่กล้าพูดมาก ก็เพราะเป็นเช่นนี้ฉันเลยยิ่งได้ใจและทำจนกลายเป็นความเคยชิน สุดท้ายในขณะที่ล่วงประเวณีกับลูกสะใภ้ก็เกิดอาการอ่อนเพลียหมดกำลังแล้วตาย เมื่อมาถึงยมโลกก็ถูกพิพากษาให้รับโทษในนรกเจาะใจ นรกควักตับ นรกลากไส้ นรกเย็บเยือก เมื่อรับโทษจนครบหมดแล้วก็ถูกนำตัวมายังสถานที่ๆปกคลุมด้วยหิมะและน้ำแข็งแห่งนี้ ถูกผลักลงไป ในทะเลน้ำแข็งและถูกงูน้ำแข็งชอนไชเข้าไปในร่างกายอยู่เสมอๆ ทุกข์ทรมานจนไม่อาจทนได้ คนที่อยู่ในสถานที่นี้เสื้อผ้าแม้แต่ชั้นเดียวก็ไม่มี ทุกข์ทรมานจริงๆ

ชีวเชิง : ที่แท้ตอนที่มิชีวิตอยู่ข่มขืนลูกสะใภ้ แต่กลับไม่รู้ว่าการกระทำเช่นนี้เป็นเรื่องที่ทำให้ทั้งเทพและคนต่างก็รู้สึกไม่พอใจ ทำให้ฉันรู้สึกเดือดดาลขึ้นมาจริงๆ ท่านแก่ แต่ “แก่ต้นหากลับ” ท่านทำเรื่องแบบนี้ได้อย่างไรกัน?

เซียนกวาง : ขอเชิญทุกท่านด้านนอก (คณะผู้เดินทางเดินออกไปข้างนอก)

ชีวเชิง : (ท่านเขียนกวนพามาที่ตึกใหญ่หลังหนึ่ง ด้านนอกสร้างขึ้นจากเหล็กและทองแดงบริสุทธิ์ รอบด้านโอบล้อมด้วยไฟรอบทิศทาง เมื่อเข้ามาด้านใน คล้ายดังตำหนักสุภาพในพระราชวังต้องห้าม)

เขียนกวน : ทุกท่านเชิญนั่ง

ชีวเชิง : (ทอดตามองไป แลเห็นที่นั่งมากมาย เลื่อนนั่งที่นั่งที่อยู่ด้านในสุด ที่นั่งแต่ละที่มีน้ำชา ผลไม้ และเค้กวางอยู่ด้านหน้า)

เขียนกวน : ทุกท่านเชิญดื่มชาและทานของว่างก่อน

ชีวเชิง : (ชาที่รสหวานชุ่มคอทั้งยังมีกลิ่นหอมหน้อยๆ ส่วนผลไม้ก็ผลโตเหมือนแตงโม) ท่านเขียนกวนครับ ผลไม้นี้มันคือผลไม้อะไร?

เขียนกวน : นี่คือผลผันเถาของยมโลก เทียบกับของสวรรค์แล้วไม่แตกต่างกันมาก (ผันเถาคือผลท้อชนิดหนึ่ง ผลกลมแบนมีน้ำมาก)

ชีวเชิง : มันจะต้องเป็นผลไม้ประเภทที่กลายเป็นพันธุ์แน่ เค้กนี่กินอร่อยชุ่มคอ ผลไม้ก็หวานมาก

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านเดินเข้าไปข้างในต่อ

ชีวเชิง : (ด้านในมีอุปกรณ์ทางด้านเทคโนโลยี และยังมี जानดูดจำนวนมาก ที่ปลายสายของ जानดูดเหล่านี้มีที่นั่งมากมาย ต่างคนต่างนั่งลง जानดูดลอยขึ้นมาอยู่บนหัวแล้วครอบลงมาเหมือนหมวก ต่อจากนั้นเบื้องหน้าก็ปรากฏภาพกบ ปลา วัวนม **300** ครั้ง แล้วปรากฏภาพหญิงสาวหน้าตาอัปลักษณ์ถูกคนอื่นข่มขืนกลับไปกลับมาเช่นนี้ **1000** ครั้ง

จึงปรากฏภาพของหญิงสาวที่ยากจนสวมใส่เสื้อผ้าบางๆ เร่ขอทานตามที่ต่างๆ ภาพหมดเพียงเท่านี้ แล้วที่ครอบครัวก็เคลื่อนที่ออกมาเองโดยอัตโนมัติ)

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านออกไปด้านนอก

พุทธะจีกง : คีนนี้ดีกแล้ว สมควรกลับแล้ว

เขียนกวน : น้อมส่งพุทธะจีกงและท่านเมธี

ชีวเชิง : ขอขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยอำนวยความสะดวก

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา! เจ้ารู้หรือไม่ว่าเมื่อครู่นี้ตอนที่ตีมหาเจ้านั่งอยู่ตำแหน่งไหน?

ชีวเชิง : ไม่ใช่ที่ที่นั่งตรงนั้นเป็นที่ๆไม่มีใครอยากจะนั่งหรือครับ?

พุทธะจีกง : ที่ที่นั่งตรงนั้นคือที่นั่งที่สงวนไว้ให้องค์ศาสดาแห่งยมโลก พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ เจ้าควรรู้ว่าที่นั่งส่วนในสุดทั้งหมดนั้นเป็นที่นั่งของเจ้าบ้าน ที่นั่งที่อยู่ส่วนนอกนั้นต่างหากถึงจะเป็นที่นั่งของแขก

ชีวเชิง : ที่นั่งของแขกกับเจ้าบ้านมีขนาดเท่ากัน ไม่เห็นว่าจะแตกต่างกันเท่าไรนี่ครับ

พุทธรักษา : ช่างมันเถอะ! อาจารย์เป็นบัณฑิตที่เจอกับทหาร พูดเรื่องหลักเหตุผลไปทหารก็ฟังไม่เข้าใจ

ชีวเชิง : พูดถึงหลักเหตุผล ศิษย์ก็อยากถามท่านกลับถึงเรื่องหลักเหตุผลเหมือนกันว่าท่านพาศิษย์มาเที่ยวสถานที่ๆหนาวเย็น แต่กลับปล่อยให้ศิษย์เผชิญกับลมหนาวสิบกว่าวัน ไม่ทราบว่าจะพูดถึงหลักเหตุผลข้อไหนครับ?

พุทธรักษา : ตาเฒ่าผู้น้อยนี่คือกายสังขารที่ไม่แข็งแรงของเจ้า มาตำหนิสังขารเฒ่าได้อย่างไร อาจารย์ให้นำน้ำมันใส่ลมเจ้าเอาไว้ทาถู ดื่มน้ำอมฤตนี้ชะหน่อย (พลงางใช้พัดตบเบาๆไปที่ตัวของชีวเชิง)

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ ศิษย์เพียงแค่พูดเล่นกับท่านเท่านั้น ท่านอย่าได้ตำหนิตัวเองเลยครับ

พุทธรักษา : เห็นทีว่าอาจารย์จะเจอกับทหารกะล่อนเข้าซะแล้ว ช่างเถอะ! ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 14 ร่วมเพศกับคนในสายเลือดเดียวกัน กรรมสนองถูกลงทัณฑ์ใน
อเวจี

พุทธรักษา ประทับทิพย์ญาณ

พ่อลูกแท้แล้วคือสายเลือดเดียวกัน

คุณสัมพันธ์ ธรรมสามัญ*เคร่งครัดไว้

หากใช้ความป่าเถื่อน ย่อมวุ่นวาย

ความเป็นคนสิ้นไป จมในอเวจี

(*หลักคุณสัมพันธ์-คุณธรรมสามัญ อ่านข้อมูลเพิ่มเติมท้ายเล่ม)

พุทธรักษา : พ่อกับลูกมีความสัมพันธ์กันตามหลักคุณสัมพันธ์ ทั้งยัง
มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรงทางสายเลือดมากที่สุด คนที่เป็นพ่อควรรู้ใช้
จิตใจที่มีความรักความเมตตาปฏิบัติต่อลูกน้อยถึงจะถูกต้อง แต่โบราณ
มาคนที่เป็นอย่างนั้น บางคนต้องเป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน ต่อลูกๆ
ก็ยิ่งดูแลเอาใจใส่อย่างพิถีพิถัน คอยเอาอกเอาใจไปหมดซะทุกอย่าง
อะไรที่ลูกต้องการก็ยินยอมที่จะทำโดยที่ไม่มีข้อยกเว้น กลัวเพียงแต่ว่า
ลูกจะไม่พอใจหรืออาจจะได้รับอันตราย ด้วยเหตุนี้จึงคอยปกป้อง
คุ้มครองทุกวิถีทางโดยที่ไม่มีความหวั่นกลัวเลยแม้แต่น้อย ถ้าหากลูก
ได้รับความลำบากใจแม้แต่เพียงนิดเดียว ตัวเองก็ไม่มีหน้าที่จะไปพบกับ
ภรรยาแต่อยู่ที่อยู่ในปรโลก แต่ในยุคปัจจุบัน มองดูโศกนาฏกรรมต่างๆที่
เกิดขึ้นบนโลกโลภีร์นี้แล้วช่างน่าท้อถอนใจ การร่วมเพศกับคนใน

สายเลือดเดียวกัน เหตุการณ์ต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องครั้งแล้ว ครั้งเล่า และที่ยิ่งน่าโมโหเป็นอย่างยิ่ง คิดไม่ถึงเลยว่าคนที่ เป็นพ่อจะทำร้ายร่างกายข่มขืนลูกสาวของตัวเอง บังคับให้เด็กยอมจำนนเพียงเพื่อสนองตัณหาของตัวเองโดยไม่สนใจหลักคุณสัมพันธ์ คนที่เป็นพ่อใช้อำนาจอันมิชอบบังคับขืนใจลูกแสดง ความป่าเถื่อนเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน เมื่อเรื่องที่ทำไว้ถูกเปิดเผย เรื่องอื้อฉาวเผยแพร่ออกไป ไม่เพียงแต่ชื่อเสียงของตัวเองจะถูกเหยียบย่ำ ยังทำให้ลูกสาวของตนไม่มีหน้าที่จะไปพบเจอกับผู้คนในภาคภายนอก คนที่ทำเรื่องชั่วช้าเลวทรามเช่นนี้ ไหนเลยฟ้าดินจะสามารถทนนิ่งดูตายได้ แต่ทว่าแต่ละคนต่างก็มีเหตุต้น ผลกรรม ของแต่ละคน ทุกคนต่างต้องรับผลกรรมที่ตนก่อไว้ ไม่มีอะไรที่สามารถนำติดตัวไปได้ มีเพียงผลกรรมที่จะตามติดตัวไป ต้องรู้ว่าคนที่ทำเรื่องชั่วช้าเหล่านี้ นรกอเวจีเปิดรอรับแล้ว อยากจะหนีก็หนีไม่พ้น อยากจะออกมาให้ห่างก็ออกห่างไปไม่ได้ บาปกรรมนั้นตนเป็นคนสร้างเอง เทพเซียน พุทธะ ยากที่จะให้อภัย ศิษย์เราวิญญูณาณเจ้าจงออกมา!

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ ตลอดทางมีดมนไม่มีห้องฟ้าและตะวัน ทั้งยังมีสายลมเศร้าๆของยมโลกพัดโชยมาเป็นระยะๆพาให้ใจหดหู่ บางครั้งเห็นจุดแสงสีเขียวระยิบระยับคล้ายกับเหยี่ยวราตรี บางครั้งเสียงดังกุกกักน่ากลัวจริงๆ

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา เจ้าจงสงบจิตลงมาก่อน ตั้งใจรวบรวมพลัง
รวบรวมสมาธิ

ชีวเซิง : (ทันใดนั้นก็บังเกิดแสงสว่างขึ้นตรงหน้า ราวกับว่าเป็นตอน
กลางวัน) พระอาจารย์ครับ ใช่หรือไม่ว่า เพราะคนเรามีตาเนื้อ ดังนั้น
เมื่อเริ่มเข้าสู่ดินแดนต่างภพจึงรู้สึกว่ปรับตัวไม่ได้?

พุทธะจีกง : ถูกต้อง ผู้บำเพ็ญธรรม หากไม่ใช้ “ใจ” มามองดูโลก ก็
เหมือนกับชาวโลกที่ใช้ตาเนื้อเข้าไปมองความมืด ไม่เพียงไม่สามารถ
ปรับตัวได้ ยังเกิดจิตที่หวาดกลัวขึ้นอีกด้วย ในทางตรงกันข้ามถ้าหาก
คนเรายอมใช้ “ใจ” มามองโลกใบนี้ ถึงแม้ว่าคนๆนั้นจะเป็นคนตาบอดที่
มองอะไรไม่เห็น แต่กลับเป็นคนที่มึจิตใจดีงามสะอาดบริสุทธิ์ หนทาง
ชีวิตถึงแม้จะขรุขระและคดเคี้ยวแต่ก็ไม่สามารถขัดขวางไม่ให้เขาเดินสู่
หนทางที่ถูกต้องได้ คนตาบอดยังทำได้เช่นนี้ ถ้าหากคนตาดีสามารถใช้
“ใจ” มามองดูโลก ชะตาชีวิตไม่เพียงแต่จะราบรื่นเท่านั้น ต่อไปยังจะดีขึ้น
เรื่อยๆ

ชีวเซิง : ขอบคุณพระอาจารย์ที่ชี้แนะ ที่นี่มีเปลวไฟที่ร้อนแรงแผ่
กระจายออกไปรอบด้านไกลสุดลูกหูลูกตา ในที่ราบอันกว้างใหญ่นี้เต็มไปด้วย
ด้วยเปลวไฟอันคุโชนที่พวยพุ่งจากด้านบนลงมาด้านล่าง จากด้านล่างขึ้น
ไปด้านบน ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังก็เป็นเช่นนี้ด้วย สภาพเหตุการณ์เช่นนี้
ใครเล่าจะสามารถทนทุกข์ทรมานได้ สามารถมองเห็นได้อย่างไร้รำไรว่ามี
คนกลุ่มหนึ่งถูกเปลวไฟโจมตี ยังมีหมาทองแดงไล่กัด มีอินทรีเหล็กจิกกิน

ลูกตาของพวกเขาเป็นอาหาร และมีวิหคเพลิงโอบกอดร่างของพวกเขา ทำให้ร่างถูกไฟเผาจนไหม้เกรียม เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวนัก! ส่วนไหนของร่างกายที่โดนกรงเล็บไฟเข้า ก็จะทำให้เกิดตุ่มพุพองขึ้น เมื่อตุ่มนั้นแตกก็จะมีหนองไหลออกมา ส่งกลิ่นเหม็นจนหาที่เปรียบไม่ได้ เชื้อเชิญให้แมลงวันมาตอมกินน้ำหนองในทันที ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะใช้สารพัดวิธี ทั้งตบตี จับขว้างทิ้ง แต่แมลงวันเหล่านั้นก็ไม่ยอมจากไปไหน กลับยิ่งดูดติดแน่น ยิ่งกินลึก ยิ่งคันเข้าไปถึงกระดูก ทุกข์ทรมานจนทำให้โศกเศร้า แต่ละครคนต่างร้องให้ออกมาเองโดยไม่ได้ตั้งใจ ทิ้งตัวลงกระแทกพื้นอย่างแรง บางคนก็กลิ้งอยู่กับพื้น ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ร่ำไห้ไม่หยุด สภาพเหตุการณ์เหล่านี้ช่างน่าเวทนา! น่าสงสาร!

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา เจ้าอย่าได้ทุกข์ใจเลย วิญญาณบาปเหล่านี้ก่อกรรมทำชั่วเอาไว้ ก็ต้องรับผลกรรมนี้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องเวทนาสงสารเขาหรอก

ชีวเซิง : คนเหล่านี้ที่จริงแล้วมีเหตุต้นผลกรรมอย่างไรถึงได้มาอยู่ที่นี่?

พุทธะจีกง : วิญญาณบาปเหล่านี้ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ล้วนแต่เป็นคนที่ไม่เสพสังวาสกับคนในสายเลือดใกล้ชิด คนที่เป็นพ่อไม่เพียงไม่มีความรัก ความเมตตาต่อลูก กลับใจดำอำมหิตใช้ความป่าเถื่อนเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานทำร้ายลูกในไส้ เด็กน้อยจะต่อต้านขัดขืนอำนาจของพ่อได้อย่างไร คนที่เป็นพ่อสั่งให้ลูกเสพสังวาสกับตัวเอง บังคับข่มขู่ ทำให้จิตใจของเด็กน้อย

บอบช้ำ ร่างกายแปดเปื้อนมีมลทิน พฤติกรรมที่ชั่วช้าเช่นนี้ฟ้าดินจะไม่ให้อภัย บาปกรรมนี้ตัวเองเป็นคนสร้างเอง จะต้องตกนรกอเวจี ตลอดทั้งวันทั้งคืนเกิด ๆ ตาย ๆ อยู่ในนรกนี้บ่อยครั้งไม่ถ้วน อยากจะหลุดพ้นออกจากความทุกข์แม้เพียงชั่วขณะก็ไม่สามารถเป็นไปไม่ได้ เจ้าเรียกวิญญาณบาปมาสอบถามดูเถอะ

ชีวะเชิง : ตำแหน่งต่างๆของอวัยวะบนใบหน้าดูผิดเพี้ยนไปหมด มีองอ ขาเป้ ร่างกายดูคล้ายบวมป็น คนเช่นนี้มีบาปหนัก (เกิดลมขึ้นนูนบหนึ่ง เปลวไฟที่คุโชนอยู่ก็มลายหายไป เห็นหมาทองแดงกำลังกัดวิญญาณบาปอยู่ตรงหน้าพอดี จึงถามวิญญาณบาปตอนนี้ว่าตอนที่มันมีชีวิตอยู่ได้ทำกรรมใดไว้? ทำไมถึงตกนรกอเวจีรับทุกข์ทรมานต่างๆเช่นนี้?)

วิญญาณบาป : ฉันทะใจว บาปกรรมที่ทำในชาติที่แล้ว เพียงเพราะเรื่องนี้เรื่องเดียว ทำให้ฉันตกต่ำเช่นนี้ ในขณะที่ลูกสาวแท้ๆของฉันกำลังเริ่มโตเป็นสาว มีความบริสุทธิ์สดใสงดงาม ฉันบังเกิดจิตที่ชั่วร้ายขึ้น ในใจของฉันเต็มไปด้วยตัณหาราคะอันเร่าร้อนที่คอยแผดเผาจนยากที่จะทนได้ ก็ฉันเป็นพ่อของเขา จะพูดอะไร จะทำอะไร ลูกสาวของฉันก็ยากที่จะต่อต้านขัดขืน ได้แต่ยอมคล้อยตาม เมื่อเป็นเช่นนี้ฉันจึงใช้ความป่าเถื่อนเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน ร่วมเพศกับลูกในไส้ของตัวเอง แค่นี้เดียวในชีวิตฉันถูกพญายมประณามว่า เป็นพ่อคน คิดไม่ถึงเลยว่าจะเสพสังวาสกับเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง ตัดสินให้ฉันรับโทษในนรกภูเขามืด นรกกระทะทองแดง นรกเจาะใจ นรกกินตา นรกบดขยอต นรกทุบเท้า นรกสับมือ และนรกขุมต่างๆ เกิด ๆ ตาย ๆ อยู่ในนรกนี้บ่อยครั้งไม่ถ้วน รับการลง

ทัศน์ที่ไม่ได้หยุดพัก ยิ่งตอนนี้ยิ่งทุกข์ทรมานมากขึ้นอีก อยู่ในนรกอเวจีนี้ ถูกไฟที่ร้อนแรงเผาไหม้ร่างกาย เหมือนกับไฟแห่งต้นหาคะที่คอยแผดเผาร่างกาย แล้วยังมีอินทรีเหล็กกินตา หมาทองแดงไล่กัด มีวิหคเพลิงใช้กรงเล็บข่วน มีงูพิษ มีแมลงวันดูดเกาะตามตัว ค้นจนสุดที่จะทนได้

ชีวเชิง : นรกอเวจี บาปกรรมตามสนองจากการร่วมเพศกับคนในสายเลือดใกล้เคียง การลงโทษนั้นโหดเหี้ยมทารุณอย่างที่สุด ไม่รู้ว่าจะสลายบาปกรรมนี้ได้อย่างไร?

พุทธะจี๊ก : ปรารถนาจะหลีกเลี่ยงจากความทุกข์นี้ มีเพียงตอนที่มิชีวิตอยู่จะต้องปฏิบัติตามหลักคุณสัมพันธ์ห้าอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อกับลูกนั้นมีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันทางสายเลือดมากที่สุด เกี่ยวข้องกันทางสายเลือดโดยตรง ยิ่งต้องระมัดระวังอย่างเคร่งครัด ต้องปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีความรักความเมตตาต่อลูก นี่จึงเป็นหลักปฏิบัติของผู้เป็นพ่อ หลักธรรมของฟ้าดิน ผู้ใหญ่กับเด็กมีลำดับชั้น ความรักไม่ควรแปรเป็นอื่น หากมีการล่วงละเมิดฝ่าฝืน จะต้องมิจิตที่สำนึกเสียใจในความผิดอย่างสุดซึ้ง สรรภาพบาปต่อหน้าองค์พระพุทธรูปและตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าจะไม่เกิดความคิดที่ชั่วช้าเช่นนี้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องปฏิบัติอย่างจริงจัง วอนขอให้พระพุทธรูปเมตตาสงสารให้อภัยในความไม่รู้ เอาละ! วันนี้เที่ยวชมเพียงเท่านี้ พวกเรากลับกันเถอะ ถึงก่งเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 15 ร่วมเพศกับอัสะไ้ ถล่มลงสู่ความทุกข์

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

อาหญิงอัสะไ้จะ ว่าไปเหมือนมารดา

จิตคิดมั่วกามา ผิดหลักคุณสัมพันธ

ผิดจารีตวงศ์ตระกูล ทำให้ขัดแย้งกัน

ปกปิดเรื่อน่าอายนั้น รับทุกข์ทัณฑ์บนโลกีย์

พุทธะจีง : บนโลกโลกีย์อันวุ่นวาย ศีลธรรมจรรยาถึงคราตกต่ำ
เสื่อมถอย ชาวโลกไม่ปฏิบัติตามหลักคุณธรรมสามัญห้า สุนทรีย์นโมธรรม
และความเมตตา มองข้ามและฝ่าฝืนความสัมพันธ์ของมนุษย์ตามหลัก
คุณสัมพันธ แล้วจะให้ทำอย่างไรกันเล่า! ในประเทศที่มีความศิริมงคล
และความผาสุกแห่งนี้ เดิมทีทุกๆที่ควรจะเต็มไปด้วยความสุขและความ
ปรองดอง สามารถกล่าวได้ว่าทุกๆบ้านเต็มไปด้วยความผาสุก ลำดับ
ศักดิ์ของเครือญาติในวงศ์ตระกูลก็มีการแบ่งลำดับอาวุโสและผู้เยาว์
ตามลำดับชั้น แต่สภาพของชมพูทวีปในปัจจุบันนี้กลับวิปริตผิดเพี้ยนไป
กันใหญ่ ตลอดเวลามักจะเห็นลำดับศักดิ์ระหว่างผู้ใหญ่กับผู้เยาว์สูญเสีย
ไป ไม่มีการแบ่งลำดับศักดิ์ความอาวุโสในวงศ์ตระกูล สังคมเต็มไปด้วย
ปัญหามากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของการร่วมเพศในหมู่เครือญาติ
ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า ทางภาคตะวันออกของไต้หวันมี
วัยรุ่นอยู่คนหนึ่ง วัยรุ่นคนนี้กับอัสะไ้ของเขามีอายุไล่เลี่ยกัน เขากลับ

ไม่คิดว่าอาสาไม้ของเขามีลำดับศักดิ์เป็นญาติผู้ใหญ่ในวงศ์ตระกูล กลับคิดอยากจะมีเอี่ยวในตัวของอาสาไม้ มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่ทุกคนในบ้านออกไปข้างนอกกันหมด เหลือเพียงวัยรุ่นคนนี้กับอาสาไม้ในบ้านกันสองคน วัยรุ่นคนนี้เห็นว่าโอกาสมาถึงแล้วจึงเข้าไปใกล้อาสาไม้ แล้วใช้คำพูดและพฤติกรรมลวนลาม แต่อาสาไม้ของเขามองไม่สนใจ วัยรุ่นจึงใช้กำลังบังคับข่มขืนจนสำเร็จ เนื่องจากอาสาไม้ของเขามองไม่ยอมให้เรื่องนี้กลายเป็นสาเหตุทำให้เกิดความขัดแย้งกันในวงศ์ตระกูล จึงปิดเรื่องนี้เอาไว้ไม่ยอมพูดออกมา ทำให้วัยรุ่นคนนี้ยิ่งได้ใจ เกิดความกำเริบเสิบสาน ข่มขู่คุกคามแสดงความกระสันอยากในกามเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานอยู่ไม่ขาด เนื่องจากเทพผู้ตรวจตราได้นำเรื่องนี้ขึ้นถวายฎีกากราบทูลต่อเง็กเซียนฮ่องเต้อย่างเร่งด่วนครั้งแล้วครั้งเล่า เง็กเซียนฮ่องเต้ทรงพิโรธเป็นอย่างยิ่ง มีบัญชาให้ผู้ที่มิหน้าที่รับผิดชอบเรื่องนี้ดำเนินการโดยใช้กามโรคมารับทวงถามผลกรรม ให้วัยรุ่นคนนี้เป็นกามโรครักษาไม่หายทำได้แค่ยื้อชีวิตรับทุกข์ทรมานอย่างถึงที่สุด ถึงตอนนี้ถ้าหากไม่รู้ตื่นและสำนึกขอขมากรรม เกรงว่ายากนักที่จะหนีพ้นจากนรกอบเวจีได้ เอาละ! ศิษย์เราวิญญูญาณเจ้าจงออกมา

ชีวเซิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซิง : (ระหว่างทางเห็นแสงสีเขียวแก่ เต็มก็มีมืดเต็มก็สว่าง มองเห็นคนกลุ่มหนึ่งวางๆ พวกเขาล้อมวงกันคล้ายกำลังแก้ปัญหาอะไร

กันอยู่ เมื่อเข้าไปใกล้ๆ ที่แท้พวกเขากำลังล้อมวัยรุ่นคนหนึ่งอยู่ (วัยรุ่น
คนนี้อายุประมาณ 20-30 ปี)

ซีวเซิง : (เข้าไปสอบถาม) ไม่ทราบว่าคุณท่านเข้ามาล้อมคนๆนี้
ด้วยเหตุอันใด? เราเห็นพวกท่านทุกคนล้วนอายุมากกว่าเขา ความจริง
แล้วเป็นเพราะอะไรพวกท่านถึงต้องล้อมวัยรุ่นคนนี้อาไว้ไม่ยอมปล่อย?
ราวกับว่าต้องการจะทำลายเขาให้พินาศย่อยยับไป ทำให้จิตใจคนเกิด
ความหวาดกลัว)

ผู้อาวุโส : (ผู้ที่อาวุโสที่สุดในกลุ่มเดินออกมาตอบคำถาม) ไม่ทราบ
ว่าท่านผู้มาเยือนมีนามว่าอะไร? แล้วเพราะเหตุใดท่านจึงมาถึงที่นี่ได้?
ตามกฎแล้วหากไม่ใช่ผู้ที่ทำบาปขั้นอนันตริยกรรม ก็จะต้องเป็นผู้ที่มีพลัง
แห่งมหาปณิธานจึงจะสามารถมาถึงสถานที่แห่งนี้ได้

ซีวเซิง : เราได้รับเทวราชโองการจากองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ให้พระ
พุทธะจี้กงนำพาเรามาท่องเทียวนรกอเวจี ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถมาถึง
ที่นี่ได้

ผู้อาวุโส : ที่แท้ท่านก็คือผู้รับสนองเทวราชโองการ เมื่อครุ่นที่เสีย
มารยาทไป ได้โปรดให้อภัยด้วย คนๆนี้ตอนที่มิชีวิตอยู่ได้ทำเรื่องเสื่อม
เสียศีลธรรมจรรยา ร่วมเพศในหมู่เครือญาติ ดังนั้นจึงตกนรกอเวจี ส่วน
พวกเราคือเทพขุนพลเยซ่า (เทพขุนพลยักษ์) ที่รับผิดชอบดูแลพื้นที่นี้

ซีวเซิง : ที่แท้คือเยซ่า! มิทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงชื่อว่า “เยซ่า” ?

ผู้อาวุโส : คำว่า เยชา¹ (夜叉) ความจริงแล้วเป็นคำทับศัพท์ และยังมีคำทับศัพท์อีกคำหนึ่งคือ เยชา¹ (藥叉) ซึ่งมาจากภาษาสินธุ² (天竺語) มีความหมายว่า บุษาน้ำ ปกป้องน้ำ อีกทั้งบรรดายักษ์ทั้งหลายต่างก็อาศัยอยู่บนต้นไม้ ดังนั้นยักษ์จึงเป็นตัวแทนของความอุดมสมบูรณ์ ความจริงแล้วพวกยักษ์มีบุญคุณต่อมวลมนุษยชาติอย่างมาก แต่ตอนนี้ชาวโลกกลับตำหนิพวกเราว่าเป็นภูตผีปีศาจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สมควรเลย! เป็นเพราะว่าพวกยักษ์ลงโทษผู้ที่ไม่ตอบแทนด้วยเครื่องเซ่นไหว้อย่างเฉียบขาด ด้วยเหตุนี้จึงถูกตำหนิว่าเป็นภูตผีปีศาจ พวกเราก็จำใจไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร! ชาวโลกดื่มน้ำต้องรู้จักรำลึกถึงต้นธาร กินผลไม้ต้องรู้จักไหว้ต้นไม้ ถ้าหากไม่ใช่พวกเราเหล่ายักษ์คอยปกป้องต้นน้ำลำธารและต้นไม้โลกนี้ไหนเลยจะมีผลไม้ออกมาให้กินอยู่ไม่ขาด? ไหนเลยจะมีต้นน้ำอยู่ไม่ขาด? (ข้อมูลเพิ่มเติม 1 คำว่า “เยชา” 夜叉 กับคำว่า “เยชา” 藥叉 เป็นคำทับศัพท์ของคำว่า “ยักษ” ในภาษาสันสกฤต คนไทยเรียกทับศัพท์ว่า ยักษ์ ยักษา 2 ภาษาสินธุ 天竺語 สินธุเป็นชื่อแม่น้ำสำคัญทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของอินเดียโบราณ ชาวเปอร์เซียเรียกเพี้ยนเป็นฮินดู ชาวกรีกเรียกเพี้ยนเป็นอินดู และอังกฤษเรียกอินเดียตามลำดับ ดังนั้นภาษาสินธุในที่นี้จึงหมายถึงภาษาอินเดีย)

ชีวเชิง : ที่กล่าวมานี้ พวกท่านทั้งหลายคงจะได้รับ ความลำบากใจมานานมากแล้วแน่แท้ทีเดียว แล้วเหตุใดพวกยักษ์ถึงมารับตำแหน่งเป็นเจ้าหน้าที่ในนรกได้ละ?

ผู้อาวุโส : พวกเราได้รับเทวราชโองการแต่งตั้งให้มาเป็นขุนพลของที่นี่ เพราะพวกเรามีนิสัยจงเกลียดจงชังคนชั่วเหมือนดั่งศัตรูคู่แค้น ดังนั้น พวกเราจึงมักจะแสดงสีหน้าท่าทางที่ดูร้ายไว้กำราบวิญญาณบาป

ชีวเซิง : แล้วคนที่มีเพศสัมพันธ์ในหมู่เครือญาติคนนี้ เหตุใดพวกท่านถึงได้ตามรั้งความเขาไม่ยอมปล่อยให้ไปล่ะ?

ผู้อาวุโส : พวกเราเหล่ายักษ์เขาเห็นว่าต้นหรรษาคะของเขายังไม่ถูกขจัด จึงมาขจัดต้นหรรษาคะให้

ชีวเซิง : ขจัดอย่างไรหรือท่าน?

ผู้อาวุโส : เราก็บังคับให้เขาต้มน้ำเหล็กร้อน กินลูกทองแดงร้อน ใช้ร้อนดับร้อนเพื่อขจัดต้นหรรษาคะของเขา ท่านผู้รับสนองเทวราชโองการ ท่านจะเห็นว่าเบื้องหน้านั้นมีเสาทองแดงอยู่แถวหนึ่ง มีทราบบว่าท่านมองเห็นเป็นอะไร?

ชีวเซิง : (ทอดตามองไปที่เสาทองแดง มองเห็นหญิงสาววัยรุ่นจำนวนมากสวมใส่ผ้าอันโปร่งบางยื่นเรียงกันเป็นแถว)

ผู้อาวุโส : ที่ท่านผู้รับสนองเทวราชโองการเห็นนั้นก็คือรูปจำแลงของเสาทองแดงร้อน รอคจนกระทั่งเมื่อไหร่ที่จิตใจของวิญญาณบาปสะอาดขึ้นมาบ้าง จึงค่อยมาดูอีกทีว่าเขาปฏิบัติยาตบสนองอย่างไร?

ชีวเซิง : มองเห็นวัยรุ่นดูราวกับคนโง่ที่สติฟั่นเฟือน วิ่งโผล่เข้าไปกอดเสาทองแดงแล้วหัวเราะแบบสะใจท่าทางเหมือนกับกำลังออกแรงกอด

อะไรบางอย่าง ทันใดนั้นก็ร้องออกมาด้วยเสียงที่แหลมเศร้าและโหยหวน
--- อ้ากกกกก! วัยรุ่นตัวใหม่เกรียมและเป็นหนองไปทั้งตัว ท้วท้วตัวเกิด
ตุ่มพุพองขนาดใหญ่ แล้วทันใดนั้นตุ่มพุพองก็แตกออก หนองนมแมลงวัน
ไหลออกมากองหนึ่ง ท้วท้วตัวของวัยรุ่นมีแต่หนองนมแมลงวันดินกันยั่วเยี้ย
เต็มไปหมด เพียงแค่ชั่วพริบตาเดี๋ยวก็กก็เหลือแต่กระดูกที่สันเทิ้ม เนื้อ
หนังมังสาแปรเปลี่ยนเป็นน้ำเลือด แต่ทำไมถึงได้มีแต่องคชาติเท่านั้นที่
ยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลง?

ผู้อาวุโส : รากเหง้าแห่งกามตัณหาราคะของคนๆนี้ยังไม่ขาด แล้ว
จะให้ทำอย่างไรได้ละ! มีเพียงเพิ่มโทษปึงย่าง รอคจนกระทั่งตัณหาราคะ
ของเขาถูกขจัดแล้วค่อยส่งไปยังด่านต่อไป

ชีวเชิง : คนๆนี้มีเพศสัมพันธ์ในหมู่เครือญาติอย่างไร จึงต้องรับโทษ
เช่นนี้?

ผู้อาวุโส : เมื่อท่านผู้รับสนองเทวราชโองการปรารภณาที่จะสดับฟัง
เราก็จะอรรถาธิบายให้ฟังอย่างแจ่มชัด คนผู้นี้ตอนที่มิชีวิตอยู่แสวงหา
กามจากอาสาไ้ซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวของตัวเอง จะต้องรู้ว่าอา
สาไ้ นั้นเปรียบดั่งแม่ผู้ให้กำเนิด จะต้องให้ความเคารพนับถือถึงจะ
ถูกต้อง แต่คนๆนี้หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ กลับมัวกามกับอาสาไ้ของตัวเอง
แล้วยังไม่รู้จักสำนึกผิด กลับยิ่งเกิดความกำเริบเลิบบาน

ชีวเชิง : แล้วหลังจากนี้จะเป็นอย่างไรต่อไปหรือท่าน?

ผู้อาวุโส : เขาจะต้องรับโทษอยู่ในนรกอเวจีห้าหมื่นปี เมื่อครบกำหนดวาระแล้วจึงได้ไปเกิดในเดรัจฉานภูมิ 500 ชาติ แล้วจึงมารับโทษที่เหลือในนรกอเวจีต่ออีกห้าหมื่นปี จากนั้นจึงไปเกิดเป็นคนพิการอยู่เขตชายแดน 500 ชาติ เช่นนี้ก็ยังไม่หมดกรรม ยังต้องกลับมารับโทษในนรกอเวจีต่ออีกหมื่นปี แล้วจึงได้ไปเกิดเป็นคนพิการอยู่เขตชายแดน

ชีวเซิง : ที่กล่าวมานี้แสดงว่าเมื่อได้ละเมิดความผิดบาปลงไปแล้ว ก็จะต้องรับผลกรรมเช่นนี้ไม่สามารถที่จะหลุดพ้นได้ ไม่มีโอกาสที่จะหลีกเลี่ยงออกมาจากความทุกข์นั้นตลอดไปตราบชั่วนิรันดร์ใช่หรือไม่?

ผู้อาวุโส : ไม่ใช่เช่นนั้นหรอกท่าน! ถ้าหากสามารถสำนึกในความผิดบาปของตัวเองอย่างสุดซึ้ง แล้วสารภาพความผิดบาปต่อหน้าองค์พระพุทธรูป จะต้องใช้จิตที่มีความศรัทธาและจริงใจที่สุดมาสำนึกขอขมาความผิด นับจากนี้และตลอดไปจะไม่ล่วงละเมิดทำความผิดซ้ำอีก ถ้าหากสามารถใช้จิตที่มีความศรัทธาจริงใจอย่างถึงที่สุดมาสำนึกขอขมากรรมแก้ไขความผิดบาป อีกทั้งรู้จักบำเพ็ญปฏิบัติธรรม รู้จักศึกษาพุทธธรรม รู้จักยังประโยชน์สุขให้แก่เวไนยสัตว์เหล่าทั้งสิบทิศอย่างกว้างขวาง เช่นนี้จึงจะสามารถสลایกรรมหนักได้ ใน “กษิติครรภ์โพธิสัตว์มุลปนิธานสูตร” ได้ชี้แนะเอาไว้อย่างชัดเจน สมควรที่จะปฏิบัติตาม

พุทธรูปจีง : วันนี้ดีแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเซิง : ขอบคุณท่านผู้อาวุโสเมตตาชี้แนะ

ผู้อาวุโส : เป็นสิ่งที่เราสมควรทำอยู่แล้ว น้อมส่งท่านพุทธะจี๊งและ
ท่านผู้รับสนองเทวราชโองการ

พุทธะจี๊ง : เออล่ะ! วันนี้พอเท่านี้ พวกเรากลับถึงสำนักก่งเหิงถึง
แล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชิวเซ็ง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 16 ใช้ศาสนาหลอวงคาม เหตุให้ตกอเวจี

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

ศาสนากล่อมเกลาคณ มีความสำคัญยิ่ง

บำเพ็ญจริงชุดช่วยคน กายวิสุทธิดุจหยกใส

สงฆ์ปลอมไฟกามา หลอกคนว่าธรรมะไซ้ไร

จมลงอเวจีไป ไม่ถ้วนครั้งนับเกิดตาย

พุทธะจีง : มองดูโลกโลกิย์นี้ จิตใจคนช่างเคว้งคว้าง ใจธรรมร่อแร่ เต็มที ทุกคนต่างก็เสพสุขก่อนเป็นอันดับแรก แต่กลับไม่บริการรับใช้ผู้อื่น ก่อนเป็นสำคัญ พึงรู้ว่าการบริการรับใช้ผู้อื่นคือจุดมุ่งหมายของชีวิต มีเพียงการบริการรับใช้สังคม สังคมจึงสามารถบังเกิดความสุขและความปรองดอง ชาวประชาจึงมีความแข็งแรงทางด้านจิตใจ แก่นแท้ของศาสนาอยู่ที่การเปิดปัญญาให้ผู้ที่ลุ่มหลงได้เกิดความตื่นแจ้ง กลุ่มเกลาคณเขลาหลงให้เกิดปัญญา ดังนั้นพลังแห่งการกล่อมเกลาสั่งสอนจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามได้เลย ศาสนิกชนอาศัยพุทธะอริยเจ้าเป็นแบบอย่างที่ดีในการเจริญรอยปฏิบัติตาม อาศัยพระโอวาทที่เทพเซียนชี้แนะรวมทั้งพระสูตรคัมภีร์และคติธรรมต่างๆที่บรรพอริยเจ้าหลงเหลือไว้ให้มาเป็นบรรทัดฐานในการกล่อมเกลาสั่งสอน เริ่มต้นจากตัวเองศึกษาจนตื่นแจ้งด้วยตัวเองแล้วเกิดความศรัทธาเชื่อมั่น นำสิ่งที่ตัวเองสัมผัสรู้มาแบ่งปันกับมหาชนทั้งหลาย ดังนั้นจึงมีศาสดา ปราชญ์เมธี พระธรรมอาจารย์

พระเถระ แดกแขนงออกมา แต่ทว่าปัจจุบันนี้ศาสนาต่างๆกลับมีพวกคน ถ้อยสฤลปรากฏออกมาอยู่เสมอๆ การกระทำของคนชั่วเพียงแค่นี้ก็คน กลับทำให้ผู้ที่บำเพ็ญปฏิบัติอย่างแท้จริงต่างพลอยได้รับความเสื่อมเสียไป ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการล่อลวงกามที่มีข่าวเผยแพร่ออกมาอยู่ไม่ขาดสาย ฟังรู้ว่าผู้ที่สวมจีวรพระจะต้องปฏิบัติกิจของพุทธะ ดำรงตนอยู่ในเพศสมณะ อันดับแรกต้องรักษาศีล หากไม่ประครองรักษาศีลวินัยให้สะอาดอย่างเคร่งครัด แต่กลับทำเรื่องที่ชั่วช้า นั่นไม่ใช่ศิษย์สาวกของพระพุทธองค์ แต่นั่นเป็นสมุนของมาร ชาวโลกจะต้องรู้เอาไว้ว่าการอาศัยชื่อของธรรมะไปล่อลวงกามก็คือการปลุกเหตุแห่งอเวจี เมล็ดพันธ์อันปราศจากความเบาบางแห่งทุกข์ จะไม่ระวังหรือ! ระวังไว้เถอะ! ศิษย์เราจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (ลมหนาวพัดจู่โจมระหว่างทาง มีหมอกบางๆเหมือนอยู่ท่ามกลางภูเขาสูง ตอนนีู้สึกคล้ายกับตัวเองเข้ามาในดินแดนแห่งความฝัน ทันใดนั้นเบื้องหน้าก็บังเกิดแสงสว่าง ปรากฏอาคารสิ่งปลูกสร้างดูคล้ายปราสาทราชวัง)

พุทธะจีง : ศิษย์เรา เจ้ารีบตามมาเร็ว (ภายในตำหนักมีขุนพลสองท่านเดินออกมาในทันใด)

ขุนพล : เบื้องหน้านี้คือท่านพุทธะจีงใช่หรือไม่?

พุทธะจี๋ก : เราคือจี๋เตียน นำพาผู้กันทรงมาท่องเที่ยวเพื่อประพันธ์หนังสือ

ขุนพล : ขอเชิญด้านในครับ นายทะเบียนคอยท่านอยู่นานแล้ว

ชีวเชิง : (ภายในตำหนักตกแต่งอย่างสง่างามอลังการ สร้างจากเงินและทองคำบริสุทธิ์ เบื้องหน้ามีชายจกวรรจคนหนึ่งอายุประมาณ 30-40 ปี พร้อมด้วยผู้เฒ่าท่านหนึ่งนั่งอยู่เบื้องล่าง)

พุทธะจี๋ก : ศิษย์เรา เจ้ารีบคารวะนายทะเบียนเร็ว

ชีวเชิง : คารวะท่านนายทะเบียน

นายทะเบียน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๋ก

พุทธะจี๋ก : ไม่ต้องมากพิธี ผู้นี้ใช่ “ชีวอาถุ” หรือไม่?

นายทะเบียน : ใช่ครับ ผู้นี้ก็คือชีวอาถุ

ชีวเชิง : สวัสดีครับคุณลุง ลูกของท่านที่อยู่บนโลกมนุษย์ ซึ่งก็คือศิษย์พี่ชีวผู้ร่วมบำเพ็ญของสำนักเราได้ฝากฝังให้ผู้เฒ่ามาเยี่ยมเยียนท่านเป็นกรณีพิเศษ แต่สีหน้าของท่านดูคล้ายกับว่ามีทั้งความยินดีและความกั๊กกั้มระคนกัน ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

ชีวอาถุ : ฉันทึ่ใจที่คนในครอบครัวของฉันทึ่อยู่บนโลกมนุษย์กราบวอนขอให้ฉันทึ่สามารถได้รับการยกระดับเข้าไปเป็นผู้บำเพ็ญในสถานบำเพ็ญจิตญาณ“ฟ้าไฟศาล แพรแถบสีม่วง” ตั้งใจบำเพ็ญฝึกฝนพุทธธรรม

แต่ที่ฉันกลัวก็เพราะตลอดชีวิตฉันไม่เคยศรัทธาในพุทธธรรม ไม่เคยศึกษาพุทธธรรม ดังนั้นจึงมีทั้งความกลัวและความยินดีปะปนกัน

ชีวเชิง : ท่านผู้เฒ่าสบายใจเถอะ เมื่อไปถึงที่นั่นแล้วก็มีอาจารย์เขียนมาสอนให้ ตอนนี้ขอให้ท่านปล่อยวางทุกอย่างลง

ชีวอาถุ : ขอบคุณที่ให้กำลังใจ

ชีวเชิง : จริงสิ! นับตั้งแต่ตอนที่ท่านตายจนถึงตอนนี้ มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?

ชีวเชิง : ตอนที่ฉันกำลังจะตาย ในใจมีแต่ความหวาดกลัว จิตใจไม่สงบ จนกระทั่งวิญญาณออกจากร่างมาอยู่ที่นรก หลังจากสอบสวนคดีในศาลจึงรู้ว่าลูกของฉันที่อยู่บนโลกมนุษย์จุดช่วยให้ฉันสามารถได้รับการยกกระดับ ตอนนี้จิตใจของฉันสงบลงแล้ว

พุทธะจีง : เราควรจะไปเที่ยวนรกอเวจีกันได้แล้วนะ

ชีวเชิง : ยังมีข้อสงสัยอีกนิดหน่อย ขอความกรุณาท่านนายทะเบียนช่วยไขข้อสงสัยให้ด้วยครับ หลังจากที่คุณตายแล้ว ร่างกายแข็งที่อ แต่ทำไมผ่านไปหลายวันหลังจากที่ช่วยสวดพุทธนามให้แก่ผู้ตาย ศพที่แข็งที่อนั้นก็สามารถอ่อนนิ่มลงได้?

นายทะเบียน : หลังจากที่คุณตายแล้ว ตัวจะแข็ง นั่นก็เพราะมีความยึดติดหวาดกลัวทำให้จิตใจเกิดความไม่สงบ เมื่อช่วยสวดพุทธนามให้แก่

ผู้ตาย วิญญาณของผู้ตายก็จะค่อยๆ ไล่สะอาด ดังนั้นจิตใจจึงสงบลง สามารถปล่อยวางความยึดติด ทำให้สภาพศพอ่อนนิ่ม

ชีวเชิง : อย่างนี้ใช่หรือไม่ว่า วิญญาณสามารถได้ไปเกิดยังแดนวิสุททิภูมิแล้ว?

นายทะเบียน : ก็ยังไม่แน่ว่าจะเป็นเช่นนั้น! ถ้าหากบุญ-บาปที่ทำไว้ ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่นำมาหักลบกันแล้ว มีบุญเหลือมากพอที่จะได้รับการยกกระดืบ รับตำแหน่งเป็นเทพหรือพระภูมิเจ้าที่บนโลกมนุษย์ หลังจากที่ตายแล้วก็สามารถไปยังหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบโดยตรง ถ้าหากตอนที่ มีชีวิตอยู่ไม่เชื่อในเรื่องเหตุต้นผลกระทบ ไม่เชื่อเรื่องบุญ-บาป เมื่อตายแล้ว ก็จะต้องมารับการไต่สวนคดีในนรกภูมิ ถ้าไม่มีความผิดบาปอะไร มากมายก็สามารถที่จะได้ไปเกิดใหม่ตามเหตุปัจจัยที่ได้สร้างไว้ หรือ อาจจะปล่อยให้เป็นวิญญาณอิสระอยู่ในโลกมนุษย์หรือยมโลก แต่ทั้งนี้ อายุขัยต้องยังไม่หมดถึงจะสามารถได้รับสิทธิ์นี้ ถ้าหักลบกันแล้วบุญ-บาปพอๆ กันก็ให้เข้าไปอยู่ในเขตแดนสามัญชนในยมโลก หรืออาจจะอาศัยปณิธานไปเกิดใหม่ในครอบครัวสามัญชนบนโลกมนุษย์ และถ้าหากเป็นผู้ที่มีบุญกุศลมากพอที่จะได้ขึ้นสวรรค์ แต่ญาติบนโลกมนุษย์กลับ มีการฆ่าสัตว์มาเช่นไหว้ดวงวิญญาณ หรือฆ่าสัตว์เพื่อเป็นอาหารเลี้ยง แขนก ผู้ตายก็ต้องลงนรกเพื่อรับการไต่สวนคดี หากตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วไม่ใช่เจตนากรรมของผู้ตายในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะได้ขึ้นสวรรค์โดยใช้ทางสามแพร่ง

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านนายทะเบียนที่ชี้แนะ

(ศิษย์-อาจารย์ทั้งสองเดินทางต่อ จนกระทั่งมาถึงสถานที่ๆคุ้นเคย
เขียนกวนและขุนพลเดินเข้ามา)

เขียนกวน : คารวะท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ท่านเขียนกวนถ่อมตนแล้ว

ชีวเชิง : คารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ไม่ต้องมากพิธี เชิญด้านในเถอะ

ชีวเชิง : (เบื้องหน้ามีคนจำนวนหนึ่งกำลังถูกยักษ์เขียนตีด้วยแส้
บ้างถูกทุบตีด้วยเสาเข็ม บ้างถูกเสียบด้วยกระบองง่าม ยังเห็นอินทรี
เหล็กกินหูและตาของพวกเขา หมาทองแดงกัดตับและปอดของพวกเขา งู
เหล็กพันรัดคอของพวกเขา บ้างซ่อนไซเข้าไปในตาแล้วออกมาทางตา
บ้างซ่อนไซเข้าไปในปากแล้วออกมาทางหู จากนั้นจึงพลิกตัวแล้วซ่อนไซ
เข้าไปในอวัยวะเพศ ซ่อนไซทะลุขึ้นไปกินสมองของพวกเขา ทำให้อด
ไม่ได้ที่จะรู้สึกเวทนาสงสาร) ท่านเขียนกวนครับ คนเหล่านี้ทำบาปอะไร
ถึงต้องรับโทษเช่นนี้?

เขียนกวน : คนเหล่านี้ตอนที่มิชีวิตอยู่แอบอ้างชื่อของศาสนา
หลอกลวงคนไปข่มขืนอย่างโหดร้ายทารุณจนสำเร็จความใคร่ เป็นการ
ทำลายชื่อเสียงความน่าเชื่อถือของศาสนา ทำลายความศรัทธาอันถูกต้อง
ท่านลองดูสิว่าพวกเขาเหล่านี้ทั้งหมดเป็นใครบ้าง?

ชีวเชิง : (สงบจิตแล้วตั้งใจมอง) ที่แท้มีทั้งพระสงฆ์ แม่ชี นักพรต
ร่างทรง ผู้เผยแพร่คำสอน รวมทั้งบุคคลระดับชั้นผู้นำในองค์กรและคน
อื่นๆที่น่าจะเป็นบุคคลระดับกลางและระดับล่างในองค์กร

เขียนกวน : ไม่ผิด! คนเหล่านี้ทั้งหมดคือคนที่แอบอ้างชื่อของ
ศาสนาไปทำเรื่องที่ผิดประเวณี (ซึ่งมือไปที่ขุนพลซึ่งกำลังนำตัวชายวัย
กลางคนๆหนึ่งเข้ามา)

ชีวเชิง : ไม่ทราบที่ท่านทำบาปกรรมไว้อย่างไร? แล้วตอนที่มิชีวิต
อยู่ทำอาชีพอะไร?

วิญญาณบาป : ฉันแซ่ไซ่ เป็นปรมาจารย์ในยุคสมัยหนึ่ง เพราะว่า
ฉันมีนิสัยชอบหมกมุ่นในเรื่องกาม เผ่าครุ่นคิดแต่เรื่องกาม แต่ก็ไม่ได้เสพ
สม ฉันเห็นในศาลเจ้ามีผู้หญิงเข้าๆออกๆเป็นประจำ ในใจจึงคิดวางแผน
ฉันตัดสินใจโกนหัวตัวเองแล้วไปพักอาศัยอยู่ที่วัดเพื่อหาโอกาส แต่พระใน
วัดไม่อนุญาต ดังนั้นฉันจึงหาคนกลุ่มหนึ่งที่มีเป้าหมายเหมือนกับฉันมา
ฆ่าพระในวัดจนหมด แล้วติดตั้งกลไกภายในศาลเจ้าเล็กน้อย เมื่อมี
ผู้หญิงเข้าไปในศาลเจ้าก็รอจังหวะที่คนอื่นๆเผลอ ไม่มีใครสนใจ แล้วค่อย
เปิดกลไกให้กับดักทำงาน ทำให้ผู้หญิงตกลงไปในอุโมงค์ใต้ดินที่สร้าง
เอาไว้ แล้วพื้นก็กลับคืนสู่สภาพเดิมโดยที่ไม่มีใครรู้ วัดนี้ชื่อว่า “วัดหง
เหลียน” ภายหลังวัดนี้ถูกหงูทำลาย

ชีวเชิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ควรรู้ว่าความชั่วทั้งปวงกามตัณหา
เป็นอันดับหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแอบอ้างศาสนาไปทำเรื่องที่ผิด

ประเวณี สุตวิสัยที่จะช่วยเหลืออะไรได้ ตอนนี้มีเพียงใช้จิตที่มีความ
เคารพศรัทธาจริงใจ ยินยอมรับการลงโทษ ที่เรียกว่า “สมัคใจรับ สมัค
ใจคืน” จำไว้ นะอย่าลืม เราขอให้ท่านหลุดพ้นจากความทุกข์ในเร็ววัน
สามารถขจัดกามตัณหาได้โดยเร็ว ท่านเขียนกวนครับ แล้ววิญญานบาป
จะเป็นอย่างไรต่อไปครับ?

เขียนกวน : ต้องเกิดเป็นสัตว์ทะเลหนึ่งแสนปี วัณม 500 ชาติ
โสภณ 500 ชาติ เป็นคนต่ำต้อยอีก 500 ชาติ

ชีวเชิง : แล้วจะหลุดพ้นได้อย่างไร?

เขียนกวน : หากสามารถสำนึกขอขมากรรมด้วยจิตที่ศรัทธาจริงใจ
ไม่ทำความผิดซ้ำ ก็สามารถลดโทษลง พ้นจากความทุกข์ได้รับความสุข

พุทธะจีง : กลับกันเถอะ

เขียนกวน : น้อมส่งพุทธะจีงและท่านผู้กันทรง

ชีวเชิง : ขอขอบคุณท่านเขียนกวนที่ช่วยอำนวยความสะดวก

พุทธะจีง : ถึงสำนักก่งเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 17 ล่องวงกามเด็กสาว ชั่วร้ายที่สุด

พุทธะจีกง ประทับทิพย์ญาณ

บนผวาเงา “มีด” (刀) ล่างหวีดห้วน “เคียวตะขอ” (L)

กลางคำว่า “เซ่อ” (色) นี้หนอ “ตะวัน” (日) ล้ม กลัวสิ้นพลัน

เปิดตามองรู้บำเพ็ญ เฟ่งพิณิจรูปลักษณะนั้น

เข้าสู่ความว่างนั้น ขจัดความฟุ้งซ่านไป

(*ข้อมูลเพิ่มเติม คำว่า “เซ่อ” (色-เซ่อ) แปลว่า รูป กาม สี ฯลฯ ในโคลงบทนี้ผู้แปลไม่แน่ใจว่าหมายถึง “รูป” หรือ “กาม” กันแน่ ผู้แปลจึงเลือกที่จะไม่แปลออกมา คำว่า “เซ่อ” (色) ด้านบนมี “มีด” ปักอยู่หนึ่งเล่ม (刀-เตา แปลว่า มีด) ด้านล่างมีลักษณะโค้งงอเป็นตะขอ (L) ตรงกลางมี “ตะวัน” นอนคว่ำอยู่ (日-ยี่อ แปลว่า ตะวัน) สามอย่างประกอบกันเป็นคำว่า “เซ่อ” (色) ซึ่งมีความหมายว่า “รูป” หรือ “กาม”)

พุทธะจีกง : รูปก็คือความว่าง ความว่างก็คือรูป รูปไม่ต่างจากความว่าง ความว่างก็ไม่ต่างไปจากรูป นับตั้งแต่อดีตโบราณมา ความงามของสตรีทำให้ผู้คนลุ่มหลง ทำให้คนเกิดความรู้เห็นที่คลาดเคลื่อน ผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง ไม่มีใครที่จะเข้าใจถึงหลักสัจธรรมของรูปและความว่าง กลับยิ่งถล่ำลึกเข้าไปในกามตัณหา คิดว่าเป็นความสุขเสรีใครเลยจะรู้ว่า เป็นบาปมหันต์ ทำให้ช่วงเวลาแห่งความผาสุกหมดสิ้นไป เปลี่ยนเป็นโรคภัยไข้เจ็บคอยรุมเร้า ทุกข์ทรมานจนพูดไม่ออก ญาติพี่

น้องก็ไม่มาสนใจใยดี เพื่อนๆก็พากันหนีห่าง แล้วอย่างนี้จะหาทุกข์มาให้ตัวเองไปทำไม! มีบางคนคิดว่าตัวเองสุขภาพร่างกายแข็งแรงดีจึงเข้าๆ ออกๆสถานเริงรมย์อยู่เสมอๆ และมักจะล่อลวงเด็กสาวที่ยังไม่รู้ประสีประสาไปสนองตัณหาของตัวเองบ่อยๆ ควรรู้ว่าเหนือศีรษะขึ้นไปสามฟุตมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ บาปกรรมทั้งปวงไม่ใช่ว่าจะไม่คืนสนอง เพียงแต่เวลามันยังมาไม่ถึง ฟ้าเบื้องบนเมตตาให้ทุกคนที่ทำผิดมีโอกาสได้สำนึกขอขมากรรมแก้ไขความผิดบาปและไม่ทำผิดซ้ำ แต่ก็ไม่มีใครไปสำนึกขอขมากรรมแก้ไขความผิด ด้วยเหตุนี้ฟ้าดินจึงร้องคำรามบ่อยๆ ภัยพิบัติต่างๆทั้งภัยจากน้ำมือของมนุษย์และภัยจากธรรมชาติ ไม่ว่าจะ เป็นน้ำ ไฟ แผ่นดินไหว พายุ และอื่นๆ ล้วนเป็นสัญญาณเตือนจากฟ้าเบื้องบน ฟ้าเบื้องบนเมตตาสงสาร ไม่อาจทนได้ที่เวไนยจะต้องถูกทำลายจนพินาศ ดังนั้นจึงส่งสัญญาณเตือนรูปแบบต่างๆครั้งแล้วครั้งเล่า หวังว่าชาวโลกจะสำนึกผิด ละบาปบำเพ็ญบุญ แต่ผู้เตือนก็เตือนไป ส่วนผู้ที่ทำบาปก็ยังทำบาปอยู่ต่อไป จนกระทั่งทำให้สี่ฤดูกาลไม่เป็นไปตามฤดูกาล ส่วนแปดเทศกาลก็คล้ายกับว่าจะปรากฏออกมาได้ไม่ชัดเจน และในบรรดาความผิดบาปทั้งปวงที่มนุษย์สร้างขึ้น ส่วนใหญ่คือบาปกรรมในเรื่องของกาม มองดูสหโลกธาตุใบนี้ช่างเต็มไปด้วยกระแสนิยมในเรื่องกามตัณหาราคะ ถึงแม้จะบอกว่ายุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว แต่นั่นกลับกลายเป็นเหตุผลที่ทำให้แต่ละคนนำมาใช้เป็นข้ออ้างให้ตัวเองทำเรื่องชั่วช้าลามก หากไม่รู้จักสำนึกขอขมากรรมแก้ไขความผิดแล้วหันมา

บำเพ็ญบุญ เมื่อสิ้นอายุขัยแล้วก็ยากที่จะหลบหนีจากนรกอเวจีได้ ศิษย์
เรา วิญญาณเจ้าจงออกมา

ชีวเซิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : นั่งบัลลังก์บัวให้ดี

ชีวเซิง : (ระหว่างทางมีลมเย็นพัดมาซ่าๆ ลมนี้ไม่หนาวทิ่มแทง
กระดูกเหมือนกับลมหนาวครั้งก่อนๆ เบื้องหน้าคือ “ห้องพัก”)

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา! ไหนๆพวกเราก็มาถึงห้องพักแล้ว ลองเข้าไป
เยี่ยมชมดูซักหน่อยก็แล้วกัน

ชีวเซิง : เป็นความคิดที่ไม่เลวครับ

พุทธะจีกง : (นำพาชีวเซิงเข้าไปในห้องพัก) ศิษย์เรา! ช่างประจวบ
เหมาะจริงๆ พระกษิติครรรภโพิธัสต์ว์มาที่นี้พอดี รีบเข้าไปคารวะเร็ว

ชีวเซิง : ผู้น้อยคารวะพระกษิติครรรภโพิธัสต์ว์

พระโพิธัสต์ว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี พุทธะจีกงก็ไม่ต้องเกรงใจ

ชีวเซิง : พระโพิธัสต์ว์ ท่านสบายดีไหมครับ?

พระโพิธัสต์ว์ : เราสบายดี เธอล่ะสบายดีไหม?

ชีวเซิง : ด้วยบารมีของพระโพิธัสต์ว์ ผู้น้อยสบายดีครับ จริงสิครับ!
ผู้น้อยมักจะได้ยินคำว่า “ห้องพักของเทียนเต้า” อยู่บ่อยๆ แต่ทำไมถึงไม่
เคยได้ยินว่ามีห้องพักของศาสนาอื่นๆบ้างเลยล่ะครับ?

พระโพธิสัตว์ : เพราะนี่คือแรงปณิธานอันยิ่งใหญ่ของบรรพจารย์องค์แรกที่ปกปักรักษาคุ้มครอง จึงมี “ห้องพักของเทียนเต้า” เกิดขึ้น อีกทั้ง “เทียนเต้า” มีลำดับการสืบทอดที่พิสดาร ทั้งยังประสบความสำเร็จในการกล่อมเกลาสั่งสอน ทำให้ผู้บำเพ็ญธรรมของ “เทียนเต้า” ได้อาศัยบุญและสามารถพักอยู่ในห้องพักนี้

ชีวเซิง : ในเมื่อเป็นเช่นนี้ “หลวนเหมิน” ก็มีประวัติศาสตร์ในการสืบทอดที่พิสดารมาอย่างยาวนาน และยังคงกล่อมเกลาสั่งสอนอยู่ไม่ขาด อีกทั้งยังมีสาขามากมาย แล้วอย่างนี้จะมีห้องพักเฉพาะของ “หลวนเหมิน” หรือไม่?

พระโพธิสัตว์ : หากพูดถึง “หลวนเหมิน” เมื่อผู้บำเพ็ญธรรมของ “หลวนเหมิน” ละกายสังขารก็จะมีเทพของแต่ละสำนักธรรมเป็นผู้นำพาไปที่สวรรค์ทักษิณ ดังนั้นจึงไม่ได้จัดตั้ง “ห้องพักของหลวนเหมิน” ขึ้น

ชีวเซิง : ถ้าหากผู้บำเพ็ญของ “หลวนเหมิน” ไม่มีบุญกุศลมากพอที่จะได้ขึ้นสวรรค์ หรือมีบาปกรรมที่ต้องรับการไต่สวนจะทำอย่างไรล่ะครับ?

พระโพธิสัตว์ : ก็รอใน “ห้องพักของเทียนเต้า” ใจ

ชีวเซิง : ไม่มีห้องพักพิเศษของ “หลวนเหมิน” แต่ต้องไปอาศัยพักที่ “ห้องพักของเทียนเต้า” เป็นเพราะอะไรกันครับ ทำไมไม่จัดตั้ง “ห้องพักของหลวนเหมิน”?

พระโพธิสัตว์ : ถึงแม้ว่า “หลวนเหมิน” จะมีสาขาอยู่มากมาย แต่การปฏิบัติงานแบบประสานงานกันเป็นระบบกลับมีน้อย อีกทั้งไม่มีมหา

ปณิธานของบรรพจารย์มารองรับ กล่าวคือแบ่งเป็นสาขาใครสาขามัน
น้อยนักที่จะติดต่อประสานงานกันและสนับสนุนช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกัน
และกัน ส่วน “เทียนเต้า” นั้น ถึงแม้จะแบ่งเป็นกลุ่มต่างๆมากมาย แต่
ระหว่างกลุ่มต่างๆและอาณาจักรธรรมต่างๆกลับมีการช่วยเหลือส่งเสริมซึ่ง
กันและกัน อาจารย์บรรยายธรรมก็ส่งเสริมช่วยเหลือกันและกัน เชื่อมโยง
เป็นหนึ่งเดียวกัน มีการรวมกลุ่มสืบทอดองค์กร เพราะมีแรงปณิธาน
รวมกันจึงเกิดเป็นพลัง

ชีวเชิง : พระโพธิสัตว์ครับ ตามความคิดเห็นอันดีนึ้ของผู้น้อย
ผู้น้อยคิดว่า “หลวนเหมิน” ควรมีห้องพักเฉพาะของ “หลวนเหมิน” เองถึง
จะถูก

พระโพธิสัตว์ : งั้นต้องให้เราปรึกษากับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดูก่อน
แล้วค่อยพิจารณาใหม่อีกครั้ง

ชีวเชิง : กราบขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่เห็นด้วยโดยนัย

พุทธะจีง : พวกเราควรไปกันได้แล้วละ

ชีวเชิง : ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ : เมธีอาจารย์-ศิษย์เดินทางดีนะ

ชีวเชิง : (เบื้องหน้าปรากฏแสงฟ้าผ่าขึ้นหลายครั้ง มีหลายคนถูก
ฟ้าผ่า ทั้งตัวไหม้เกรียม มีกลิ่นไหม้ของซากศพที่เหม็นมาก ตรงที่โดน
ฟ้าผ่าค่อยๆมีหนอนแมลงวันมากมายมารวมกัน ทำให้ใจคอรู้สึกห่อเหี่ยว

เห็นแต่หนอนแมลงวันดิ้นกันยั่วเยี้ยทั้งในตา ในปาก และไต่ไปทั่วร่างกาย
ของพวกเขาเหล่านั้น พาให้ใจเกิดความหวาดกลัวโดยไม่มีเหตุผล กลาง
เวหา มีนกตัวใหญ่ตัวหนึ่งบินมา ดูเหมือนอีแร้งและก็ดูเหมือนนกเขา กรง
เล็บเหมือนไก่ ตัวเหมือนผีเสื้อ หัวเหมือนแมว ปากเหมือนเหยี่ยว ไม่รู้ว่า
เป็นสัตว์ประเภทอะไร เจ้านกประเภทนี้ไม่ใช่ปากกินอาหาร แต่กลับใช้
หางทิ้งสิ่งที่มีปากยาวๆ คล้ายข้างออกมาดูต่อวัยวะเพศของคนเหล่านั้น
แทน จากนั้นก็มีแกะสามตัวร้องเหมือนวัวเสียงแหบใช้เขาของมันแทงไปที่
ร่างของคนบาปเหล่านั้น ก็มหัวตันร่างของคนเหล่านั้นให้กลิ้งตกลงไปใน
หลุมขนาดใหญ่ ไม่รู้ว่ากันหลุมลึกแค่ไหนเพราะมีเปลวไฟปกคลุมอยู่
หนาแน่น แสงฟ้าแลบฟ้าผ่าเหมือนแสงไฟในดิสโก้เทคเป็นอย่างยิ่ง บน
ปากหลุมมียักษ์กลุ่มหนึ่งใช้หอกง่ามแทงเข้าไปที่ร่างของคนเหล่านั้น
ตอนนี้ท่านเขียนกวนมาถึงแล้ว) ท่านเขียนกวนครับ คนเหล่านี้ทำไมถึง
เป็นแบบนี้?

เขียนกวน : คนเหล่านี้ตอนที่มิชีวิตอยู่ล้วนเป็นผู้ที่ประพฤติผิดในกาม
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดังนั้นจึงต้องรับโทษเช่นนี้

ชีวเชิง : มันคือเรื่องอะไรหรือครับถึงได้ลงโทษเช่นนี้?

เขียนกวน : ลองสอบถามวิญญาณบาปดู (ขุนพลทั้งสองควบคุมตัว
ชายฉกรรจ์อายุประมาณ **30** ปีคนหนึ่งเข้ามาแล้ว)

ชีวเชิง : เขาน่าจะอดสะเอียนน่าขยะแขยงอย่างนี้ แล้วจะสัมภาษณ์
เขาได้อย่างไรกัน?

พุทธะจีง : เตียวอาจารย์ใช้อิทธิฤทธิ์

วิญญาณบาป : พวกท่านคือใครกัน?

ชีวเชิง : เราคือผู้กั้นทรงแห่งสำนักกังเหิงถั่ง ผู้รับเทวราชโองการจากเง็กเซียนฮ่องเต้ให้มาท่องเทียวนรกอเวจี ตอนนี้นำเธอมาเรื่องที่ทำผิดไว้ ตอนสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่แล้วออกมาให้ละเอียด

วิญญาณบาป : ฉันทะเลียว ตอนที่มมีชีวิตอยู่เป็นเพราะครอบครัวมีอันจะกินจึงมีนิสัยขี้เกียจสันหลังยาว ตลอดทั้งวันไม่ได้ทำงานอะไร และมักจะไปเที่ยวที่สถานบันเทิงบ่อยๆ ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่แปดเปื้อน กามตัณหาจนถล่ำลือกเลยเถิดและไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ นานวันเข้าจู่ๆก็เกิดความคิดพิสดารขึ้น หลายครั้งที่เห็นพวกเด็กสาวออกมาเที่ยวสถานบันเทิงแล้วเปล็ดเปล็นจนลืมหลับบ้าน ฉันทักมักจะใช้คำพูดที่หวานไพเราะ สวมเสื้อผ้าที่ดูดีมีระดับ ใส่ทองหยองเครื่องประดับ เดินทางด้วยรถลีมูซีนอันโก้หรู ทำให้เด็กสาวติดกับและจบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์กันอย่างรื่นเริง ต่อมาฉันทักตายเพราะติดเชือกามโรค ได้รับการลงโทษในนรกขุมต่างๆจนกระทั่งมาถึงที่นี่ รับโทษทัณฑ์โดยไม่ได้หยุดพัก และยังคงต้องรับโทษหนักยิ่งขึ้นไปอีก อดไม่ได้ที่จะร้องไห้ด้วยความโศกเศร้า

ชีวเชิง : ตอนนี้อย่างไรจะต้องรู้จักสำนักขอมมากรรมอย่างจริงจัง หมั่นสวดท่องพุทธนามของพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์และพุทธนามของพระโพธิสัตว์กวนอิมบ่อยๆ ถึงแม้ว่าร่างกายจะได้รับการลงโทษที่ทุกข์ทรมาน

แต่ถ้าหากใจไม่ลืมหุ้พุทธานาม มีสัมมาสติตั้งใจระลึกสวดท่อง วันหนึ่งในอนาคตจะต้องสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้

วิญญานบาป : ขอขอบคุณที่แจ้งข่าวอันประเสริฐเช่นนี้ ฉันจะจดจำเอาไว้ในใจ

พุทระจี้กง : คีนนี้ดีกัแล้ว กลับกันเถอะ

เซียนกวน : น้อมส่งพุทระจี้กงและท่านเมธิ

ชีวเซิง : ขอขอบคุณท่านเซียนกวนที่ช่วยอำนวยความสะดวก

พุทระจี้กง : ถึงสำนักก่งเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 18 บังคับให้คนเป็นโสเภณี ลงโทษด้วยเสาร้อน

พุทธะจีงง ประทับทิพย์ญาณ

ใช้คำหวานไพเราะล่อลวงคน เสนาะล้นผูกอาฆาตก่อกรรมเข็ญ

ลวงคนด้วยคำหวานหูก่อกรรมเวร สร้างกรรมเหตุให้รับทุกข์เผาเพลิงไฟ

บาปกรรมชั่วที่ทำไว้ไม่รู้สึกรู้สีก ไม่สำนึกขอขมาเปลี่ยนแก้ไข

โทษสูงสุด*ในแดนนรกไซ้ไร ทุกข์ไร้ไปต้องร้องไห้เศร้าโศกา

(*โทษสูงสุดในนรกคือตกอเวจี)

พุทธะจีงง : ชาวโลกมักจะชอบฟังคำหวานไพเราะ คิดว่าคำหวานไพเราะเป็นคำจริง เพราะคำหวานประโยคเดียวทำให้ตลอดชีวิตตกอยู่ในความลุ่มหลง เพราะคำหวานประโยคเดียวทำให้กลายเป็นคนเลอะเลือนไปตลอดชาติ ถึงแม้ว่าบนโลกนี้จะมีคนอยู่มากมายหลายประเภท แต่ทว่าทุกคนกลับชอบฟังคำพูดที่ดีๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำพูดที่ประจบประแจง คิดว่าคนที่พูดจาประจบประแจงก็คือคนที่รู้ใจ แต่ในคำหวานไพเราะนั้นมักจะแฝงไว้ด้วยกับดักหลุมพรางมากมาย เมื่อตกหลุมพรางไปแล้วก็ยากที่จะสามารถหลุดออกมาได้ ต้องเสียใจไปตลอดชีวิต เมื่อ 18 ปีก่อนที่ภาคกลางของไต้หวันมีชายคนหนึ่งแซ่สวี นายสวีคนนี้ตลอดชีวิตชอบเที่ยวหาความสำราญ มักจะเข้าๆออกๆสถานบันเทิงอยู่บ่อยๆ คนๆนี้ไม่มีความสามารถอะไรซักอย่าง เก่งแต่พูดคำหวาน มีคนจำนวนไม่น้อยที่ถูกนายสวีหลอก มีอยู่วันหนึ่ง นายสวีเดินเตร็ดเตร่จนกระทั่งไปถึงดิสโก้

เทศแห่งหนึ่งและได้พบกับเด็กสาวแซ่สวี นายสวีเห็นว่าเด็กสาวแซ่สวีมีรูปโฉมที่งดงามมากจึงเข้าไปพูดคุยสนทนา ใช้ความสามารถในการพูด พูดจนคนฟังเคลิบเคลิ้ม วันนั้นนายสวีได้เชิญเด็กสาวแซ่สวีไปที่ห้องพัก ใช้วาทศิลป์ล่อลวงกามของเด็กสาว ต่อมาวันหนึ่งนายสวีกับเด็กสาวแซ่สวีไปสถานบันเทิงด้วยกัน ที่แท่นายสวีเอาเด็กสาวแซ่สวีไปขาย ตอนนั้นนายสวีถือเงินออกมาก่อนหนึ่งแล้วเรียกให้เด็กสาวแซ่สวีไปช่วยนับเงิน เมื่อเห็นว่าจำนวนเงินถูกต้องไม่ผิดพลาดก็บอกกับเด็กสาวแซ่สวีว่า “รออยู่ที่นี่นะ เดี่ยวฉันจะออกไปทำธุระก่อน” คิดไม่ถึง! จากนั้นเป็นต้นมานายสวีก็ไม่กลับไปเหยียบที่นั่นอีกเลย น่าสงสารเด็กสาวแซ่สวี ถูกเขาหลอกมาขายแล้วยังช่วยเขานับเงินอีก ตัวเองกลับไม่รู้เลยว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นตั้งแต่นั้นมาชีวิตและร่างกายของเด็กสาวแซ่สวีก็ผ่านไปอย่างเจ็บปวดทรมานกายใจเป็นที่สุด เพียงเพราะถูกคำพูดที่หวานหูหลอกลวงไปชั่วขณะ ทำให้ตัวเองต้องตกอับกลายเป็นหญิงโสเภณี มีชีวิตที่น่าอนาถแล้วจะไม่ให้รู้สึกเศร้าเสียใจได้อย่างไร! พูดถึงนายสวี หลังจากที่น่าเงินกลับไปแล้ว ก็ใช้ชีวิตเสพสุขอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง ทั้งกิน ดื่ม เที่ยวโสเภณี เล่นการพนัน สุดท้ายก็ติดเชือกามโรค ถึงแม้ว่าจะไปหาหมอแต่ก็ไม่สามารถเยียวยารักษาได้ ร่างกายเน่าเฟะ จบชีวิตลงอย่างน่าอนาถ คดีนี้นรกตัดสินให้ลงโทษด้วยเสาร้อน ภูเขามืด ผลกรรมที่ตอบสนองนั้นไม่มีคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย เอาล่ะ! ศิษย์เรา วิญญาณเจ้าจงออกมาจากร่างได้แล้ว

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี๋กั : รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซิง : ระหว่างทางมีลมเย็นพัดมาเบาๆ ในหูยังคงได้ยินเสียงร่ำไห้ เหมือนเดิมไม่ขาด ทำให้เกิดความเศร้าใจ เห็นแสงสว่างเพียงเล็กน้อย เดี่ยวก็มีมืดเดี๋ยวก็สว่าง พื้นดินอยู่เบื้องหน้าแล้ว

พุทธะจี๋กั : ศิษย์เรา เจ้าเข้าไปคารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพล ทั้งสองสิ

ชีวเซิง : ผู้น้อยคารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๋กั

ชีวเซิง : (ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะเหมือนคนเสียสติ คล้ายกับ กำลังหัวเราะแต่ก็เหมือนกับกำลังร้องไห้ ทำให้รู้สึกหวาดผวา ที่แท้มีคน กลุ่มหนึ่งถูกยักษ์ใช้หอกง่ามจี้สกัดจุดหัวเราะเอาไว้ จึงหัวเราะออกมาไม่หยุด และไม่สามารถที่จะหยุดหัวเราะได้ เห็นถึงความน่ากลัวของจุดหัวเราะ มีบางคนหัวเราะจนน้ำลายฟูมปาก บางคนหัวเราะจนกระอักเลือด บางคนหัวเราะจนอาเจียนเอาน้ำย่อยในกระเพาะและลำไส้ออกมา บางคนก็เข้าไปกินสิ่งที่คนอื่นอาเจียนออกมา เห็นแล้วทำให้คลื่นไส้ มองไปอีกด้านหนึ่งดูเหมือนมีคนกำลังเต้นอยู่ ทันใดนั้นพื้นก็ค่อยๆแดงขึ้น แล้วคนที่กำลังเต้นอยู่ก็ใช้ขาทั้งสองข้างกระโดดไม่หยุด และยิ่งกระโดดไวขึ้นไวขึ้น สภาพซุลมุนวุ่นวายเหมือนเปิดที่หนีการไล่ฆ่า พื้นยิ่งแดงขึ้นๆ จนเท้าของคนที่ได้เกิดตุ่มพุพองขนาดใหญ่ คนที่เท้าไหม้ไปแล้วก็มีจำนวนไม่น้อย สุดท้ายร่างกายของแต่ละคนก็ทนไม่ไหว ล้มลงไปนอนกับ

พื้น เนื้อหนังละลายเหนียวติดพื้น กลายเป็นคราบเลือดสกปรก ควันสีฟ้า
พุ่งกระจายออกไป เหม็นไหม้ไปทั่ว กระจกกลายเป็นแก้วรูลีด้วยอุณหภูมิ
ความร้อนสูง และระเหยกลายเป็นไอลอยเข้าไปในสรวงแล้วหยดลงใน
กระโถน จากนั้นก็กลายเป็นคนแล้วถูกยักษ์ควบคุมตัวอีกครั้ง พวกเขา
เขาถูกยักษ์ตบด้วยฝ่ามือ ถูกหอกง่ามและกระบองทุบตีที่หัวใจ ทันใดนั้น
ก็มีอินทรีเหล็กหลายตัวพ่นเปลวไฟออกมาใส่ทุกคน ทำให้ชนและผมไหม้
เกรียมหมด แล้วอินทรีเหล็กก็แย่งกันจิกกินลูกตาของพวกเขาเป็นอาหาร
ยังมีหมาทองแดงตัวหนึ่ง เล็บและฟันของมันคมมาก มันกระโจนเข้าไป
ร่างของคนเหล่านั้น ตะกุยตะกายอย่างบ้าคลั่งแล้วกัดหูจนขาด จากนั้นก็
มีงูหินตัวยาวเข้ามาพันรัดตัว เดี่ยวก็กัดมือและเท้า เดี่ยวก็ชอนไชเข้าไป
ในตา ปาก จมูก หู ได้ยินแต่เสียงกรีดร้องจนแทบแก้วหูเป็นระยะๆ ใน
ที่สุดก็สะอึกสะอื้นเป็นเสียงแหบต่ำ ร้องให้จนเสียงแหบแห้ง ถึงตอนนี้
นักโทษเหล่านั้นก็ถูกจัดการจนหมดแรงเป็นอัมพาต ไม่รู้จะทำอย่างไร!
ช่างทุกข์ทรมาน!)

เชียนกวน : คินนี่ท่านเมธีจะสัมภาษณ์ใครดี?

ซิวเซิง : ท่านเชียนกวนโปรดชี้แนะ ไม่ทราบว่าคนเหล่านี้ทำ
บาปกรรมอะไรจึงถูกลงโทษเช่นนี้?

เชียนกวน : คนเหล่านี้เมื่อตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่เป็นคนปากหวาน พูด
คำอันเป็นเท็จ เห็นการหลอกลวงคนอื่นเป็นความสุข ล้อลวงผู้หญิงไปค้า
กาม รายละเอียดต่างๆในนั้นใช้เวลามากกว่าหนึ่งกัปก็ยังไม่หมด

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นนำคนที่อยู่ตรงกลางนั้นมาสัมภาษณ์ได้หรือไม่?
(ทันใดนั้นขุนพลทั้งสองก็ควบคุมตัววิญญาณบาปเข้ามา)

ขุนพล : เรียนท่านเซียนกวน นำตัววิญญาณบาปมาแล้วครับ

เซียนกวน : ท่านเมธีเชิญสัมภาษณ์ได้เต็มที่

ชีวเชิง : ท่านเป็นคนที่ไหน? ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ทำอะไร? ทำไมถึง
ได้ตกนรกอเวจี? โปรดเล่าออกมาให้ชัดเจน

วิญญาณบาป : ฉันแซ่จ้ง ชาติที่แล้วเกิดในตระกูลที่ร่ำรวย
เพราะว่าฉันถูกเลี้ยงอย่างตามใจมาตั้งแต่เด็กจึงมีนิสัยขี้เกียจสันหลังยาว
รักความสบาย และเป็นเพราะว่าฉันมีชีวิตที่ร่ำรวยจึงติดนิสัยชอบเสพกาม
และมักจะไปเที่ยวช่องโสเภณีอยู่บ่อยๆ ฉันเป็นคนพูดเก่ง ทุกครั้งที่พูด
อะไรไม่มีใครที่จะไม่คล้อยตาม ถึงแม้บางคนจะรู้อยู่แต่ใจว่าฉันเป็นคน
ปากหวาน แต่กลับไม่มีใครสามารถปฏิเสธต่อต้านได้ ฉันมักจะหลอกหลวง
เด็กสาวผู้ไม่รู้ประสีประสาให้ติดกับแล้วลักพาตัว อันดับแรกฉันจะ
แสวงหาความสุขในกามจากเด็กสาวเหล่านั้นก่อน พอเบื่อก็ขายเข้าช่อง
โสเภณี เป็นเพราะได้เด็กสาวเหล่านั้นมาอย่างง่าย ๆ นานวันเข้าก็
กลายเป็นพ่อค้าค้าผู้หญิง บังคับผู้หญิงให้เป็นโสเภณี เพราะในบั้นปลาย
ของชีวิตติดเชื้อมโรคเลยซึ่มองแห่ง หลังจากตายแล้ว พญายมตัดสิน
ให้รับโทษในนรกฝ่ามือตบ นรกเจาะใจ นรกสาวไส้ นรกตัดแขนขา นรก
รถบด และเพิ่งมารับโทษที่นี้เมื่อไม่นานมานี้

ชีวเชิง : ตัวท่านสกปรกไปหมดทั้งตัว หน้าตาน่าขยะแขยง ท่านควร
จะตั้งใจสำนึกขอขมากรรมอย่างจริงจังจึงจะถูกต้อง หากตอนสมัยที่ยังมี
ชีวิตอยู่รู้จักพุทธานามอยู่บ้าง ควรระลึกถึงพุทธานาม ตั้งใจสวดท่อง พุทธรังสี
ก็จะปกปักรักษาคุ้มครอง

วิญญาณบาป : ฉันจะจดจำไว้ในใจและสำนึกขอขมากรรมแก้ไข
ความผิด หวังว่าชาวโลกจะไม่เจริญรอยตามแบบฉัน ที่นี้ทุกข์ทรมาน
จริงๆ

พุทธะจีกง : ดึกแล้วกลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ขอขอบคุณท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีกงและท่านเมธีชีว

พุทธะจีกง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 19 มโนกรรมไม่บริสุทธิ์ เกิดความวิบัติ

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

มองสาวงามเกิดจิตลามกคิดเลยเถิด มโนกรรมเกิด นานวันบาปลึกถล่ำ
ผิดจริยะอย่าได้คิดจิตต้องจำ ไม่ตกต่ำ สู่อเวจี ทุกข์อันตรายาน

พุทธะจีง : จิตใจของคนบนโลกโลกีย์นี้ไม่เหมือนเก่า ศีลธรรม
จรรยาตกต่ำเสื่อมทราม สูญเสียจารีตประเพณีโบราณอันดีงาม คนที่
จิตใจร้อนรุ่มด้วยเพลิงไฟแห่งกามตัณหาที่อยู่ทั่วไปทั่วทุกๆที่ ไม่มีเวลา
ไหนที่จะไม่เกิดความคิดลามก ทำให้รู้สึกทอถอนใจเป็นอย่างยิ่ง ในที่สุด
โลกมนุษย์ก็กลายเป็นสรวงสวรรค์ของคนถ่อย ทำให้คนอกสั้นขวัญแขวน
อยู่ตลอดเวลา กลางวันอยู่อย่างหวาดกลัว กลางคืนก็อยู่อย่างหวาดผวา
ไม่ได้อยู่อย่างสงบสุข แล้วจะไม่ทำให้คนรู้สึกเศร้าใจได้อย่างไร คน
มากมายเมื่อเห็นสาวงามก็เหลียวมองอย่างตั้งอกตั้งใจ โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งภายในใจเกิดความคิดลามกร้อนรุ่มด้วยไฟแห่งตัณหาราคะ เพียงเท่านั้น
ก็ถือว่าผิดศีลข้อที่สามกามเมสุมิจฉาจารในศาสนาพุทธแล้ว ที่เรียกว่า
“ผิดจริยะไม่คิด” เพราะตามองรูป รูปเข้าสู่จิตใจ เมื่อปลุกฝังเข้าไปในจิต
ได้สำนึกก็จะทำให้เกิดความคิดลามกผุดขึ้นมาบ่อยๆ หากเป็นเพียงแค
ความคิดก็ต้องลงโทษตามความผิดโทษฐานละเมิดศีลกาเมระดับที่หนึ่ง
ถ้าหากใช้กายไปทำเรื่องผิดประเวณีอีก ก็เพิ่มโทษเป็นระดับที่สอง หาก
ใช้กำลังคุกคามบังคับข่มขืน ใช้ความรุนแรงระบายความใคร่ ก็เพิ่มโทษ
เป็นความผิดระดับที่สาม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าบาปกรรมจากการประพฤติ

ผิดในกามเป็นสิ่งที่น่ากลัว คำลวงของชาวโลกกล่าวว่ “ถึงแม้ใจจะคิดเรื่องลามก แต่กายไม่ได้ทำเรื่องลามก แล้วจะบาปได้อย่างไร?” ควรรู้ว่าเมื่อคิดเรื่องลามกนานวันเข้าก็จะกลายเป็นจินตนาการเพื่อฝัน บ่มเพาะจินตนาการเพื่อฝันเหล่านี้ไว้ในส่วนลึกของวิญญาณก็เหมือนตั้งระเบิดเวลาที่กำลังนับเวลาถอยหลัง จะระเบิดขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ ดังนั้นขอเพียงยึดมั่นในคำสอนที่ว่า “สิ่งใดผิดจริยะไม่มอง สิ่งใดผิดจริยะไม่ทำ” นอกจากนี้ให้เพิ่ม “สิ่งใดผิดจริยะไม่คิด” เข้าไปอีกหนึ่งข้อ ก็จะสามารถควบคุมการเกิดกามตัณหาได้ และย้งต้องระมัดระวังเรื่องการรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆในปัจจุบันด้วย เพราะข้อมูลจากสื่อต่างๆเหล่านี้ทำลายจิตใจคนให้ตกต่ำเสื่อมทรามลงได้ง่ายๆ ดังนั้นการส่งต่อข้อมูลหรือสื่อต่างๆให้ใคร จะต้องคัดเลือกด้วยความระมัดระวังอย่างละเอียดรอบคอบ จะได้ไม่ต้องแปดเปื้อนความเคยชินที่ไม่ดีในเรื่องกามโดยไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นการเพิ่มปัญหาโดยเปล่าประโยชน์ เมื่อชาวโลกเกิดความคิดลามกขึ้นก็มักจะคิดจินตนาการเพื่อฝัน ตลอดเวลาในหัวสมองเต็มไปด้วยความคิดที่ไม่ถูกต้อง คิดแต่ว่าจะไปคุกคามเพศตรงข้ามและระบายความกำหนัดอย่างไร คนเช่นนี้ไม่เพียงไม่รู้ว่าตัวเองมีบาปกรรมเต็มตัว ยังกลับรู้สึกยินดีมีความภาคภูมิใจ เพราะในความคิดของคนที่เขาหลงคิดว่าตัวเองมีเพศสัมพันธ์มาแล้วมากมาย ดังนั้นจึงมักจะยิ้มหน้าบานด้วยความยินดีโดยกลั่นไว้ไม่อยู่ นานวันเข้าก็จะสามารถสังเกตเห็นได้จากลักษณะบนใบหน้า ดวงตาทั้งคู่จะปรากฏลักษณะของความเหินกามออกมา แล้วจะไม่คิดไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งหรือ โดยเฉพาอย่างยิ่ง

คนที่ใช้กำลังบังคับข่มขืนผู้อื่น หลังจากที่เขาตายแล้วจะต้องตกนรกอเวจีรับ
การลงโทษที่ทุกข์ทรมานอย่างถึงที่สุด ไม่มีวันได้ออกมา ไม่อาจได้หยุด
พักแม้เพียงเสี้ยววินาที เอล่ะ! ศิษย์เราวิญญานจงออกมา

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจิ้ง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (ระหว่างทางมีลมโชยมาเบาๆ เหมือนอุ่นๆแต่ก็เหมือนเย็นๆ
ถึงปากทางสามแพร่งแล้ว) ทำไมถึงมีผู้พิทักษ์นำพาชายหญิงเด็กและคน
แก่หลายคนไปที่เส้นทางกลับคืนสู่โลกมนุษย์ล่ะ?

พุทธะจิ้ง : นั่นเพราะพวกเขาเจ็บป่วยอาการโคม่าไม่รู้สึกรู้ตัว แล้ว
วิญญานออกจากร่าง ลงมาสู่ยมโลก เมื่อตรวจสอบแล้วพบว่าอายุขัยยังไม่
หมด ยังไม่หมดบุญหมดกรรมบนโลกมนุษย์ ดังนั้นจึงให้ผู้พิทักษ์
คุ้มครองวิญญานกลับไปส่งคืนโลกมนุษย์

ชีวเชิง : ขอขอบคุณพระอาจารย์ที่ชี้แนะ เบื้องหน้าคือคุกอเวจี เห็น
วิญญานบาปจำนวนหนึ่งถูกลงทัณฑ์ด้วยเครื่องบีบนิ้วลงทัณฑ์อย่างหนัก
จนร้องสะอึกสะอื้นและเกิดอาการเกร็งชัก ถ้ายุจจวระปัสสาวะเต็มพื้น
กลิ่นเหม็นจนต้องปิดจมูก ไม่นานนักนิ้วมือทั้งหมดก็บวมจนเหมือนขนม
ถ้วยฟู ทำให้รู้สึกทอถอนใจด้วยความเวทนา ยังมียักษ์ใช้กระบองท่อน
ใหญ่บีบขนาบที่ขาของนักโทษ ได้ยินแต่เสียงร้องไห้โศกเศร้าอยู่ไม่ขาด
อีกด้านหนึ่งก็เห็นหญิงสาวจำนวนหนึ่งถูกผู้ชายปากกากลุ่มหนึ่งนอนทับ
อยู่ที่พื้น ระบายความใคร่อย่างป่าเถื่อน จับปล้นหญิงสาวเหล่านั้นก็

อันตรายหายไปทันที กลายเป็นต้นพีชที่มีหนามเต็มไปหมด วิญญาณ
บาปถูกหนามแทงจนเป็นรูไปทั้งตัว หนามแทงจนร่างกายฉีกขาดไปทั่ว
โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่องคชาต สภาพขององคชาตรุ่งรังจนแทบจะหลุด
เหลือเพียงแค่ผิวหนังบางส่วนที่เชื่อมติดองคชาตเอาไว้ ทันใดนั้นก็มึนนอน
ชอนไชไปโซมา สีหน้าของวิญญาณบาปมีลักษณะของความทุกข์ทรมาน
ปรากฏออกมาดูเหมือนจะคันมาก พอใช้มือเกาตรงจุดที่คัน ก็มีเสียงหล่น
ดัง “ตุบ” ขึ้นทันที องคชาตขาดซะแล้ว สิ่งโตหिनที่อยู่ด้านข้างมองเห็นก็อ้า
ปากแลบลิ้น ยืนกรงเล็บไปคว้าองคชาตของวิญญาณบาปกินลงท้อง
สิ่งโตหिनนั้นท่าทางมีความสุขมากมีกำลังวังชากระฉับกระเฉง ตาจ้องเขม็ง
ไปที่เหยื่อ ส่วนเลือดของวิญญาณบาปที่ไหลหยดออกมาก็กลายเป็นสภาพ
เป็นวัตถุทรงกลมในทันที วัตถุทรงกลมนี้มีขนเป็นเข็มแข็งๆทั่วทั้งตัว
โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีหัวและขาออกออกมาอีกมากมายดูคล้ายกับแมงมุม
พวกมันกระโจนเข้าไปใส่ร่างของวิญญาณบาปแล้วกลิ้งไปด้วยกัน เห็น
วิญญาณบาปทุกข์ทรมานผิดปกติ ตัวขดงอเปลี่ยนรูปไป ที่ๆตัวประหลาด
กลิ้งผ่านก็เกิดมึนแมลงวันออกมา เหมือนกับขีดเส้นยาวๆลงบนพื้น
แล้วลายเส้นนั้นดันกระดุกกระดิกได้ มองไปอีกด้านหนึ่งกลางเวหา มีหงส์
ไฟบินลงมา รูปลักษณ์ภายนอกดูงดงาม แต่ไฟลุกท่วมไปทั้งตัว ที่ๆหงส์
ไฟบินผ่านไม่มีที่ไหนที่จะไม่กลายเป็นทะเลเพลิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาทั้งสอง
ข้างของหงส์ไฟปล่อยเปลวเพลิงออกมาเปิดทาง ปากก็พ่นบอลเพลิง
ออกมาโจมตีร่างของวิญญาณบาป ทำให้วิญญาณบาปถูกไฟลวกจนเน่า
และและล้มลงกับพื้น ที่พื้นดินก็มีไส้เดือนทองแดงปรากฏออกมา ชอนไช

เข้าไปในร่างของวิญญาณบาปที่ล้มลงกับพื้น ทำให้ทุกข์ทรมานจนยากที่จะทนได้

พุทธะจี๊ง : ท่านเขียนกวนมาถึงแล้ว ศิษย์เรา คารวะท่านเขียนกวนสิ

ชีวเซ็ง : คารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๊ง

ชีวเซ็ง : เรียนท่านเขียนกวน ไม่ทราบว่าเป็นกวีวิญญาณบาปมาสอบถามดูได้หรือไม่?

เขียนกวน : (ชี้ไปที่วิญญาณบาป) ขุนพลทั้งสองรีบไปนำตัวมา

ขุนพล : นำตัววิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

ชีวเซ็ง : ไม่ทราบว่าตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ท่านทำกรรมใดไว้ถึงได้มาอยู่ที่นี่?

วิญญาณบาป : ฉันแซ่ฉิน ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ชอบไปเที่ยวสถานเรีงรมย์บ่อยๆ ไม่รู้จักควบคุมตัวเอง เพราะว่าชอบทำมือชนกับผู้หญิงในสถานเรีงรมย์ซะจนเคยชิน จึงไม่คำนึงถึงจริยะมารยาทระหว่างชายหญิงมีอยู่ครั้งหนึ่งฉันเดินเตร็ดเตร่ไปตามถนนและตรอกซอยอย่างไม่มีเป้าหมาย เห็นผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาไม่เลว ฉันก็มองแล้วมองอีก ยิ่งมองก็ยิ่งชอบ เป็นเพราะยามปกติก็ไม่รักษาจริยะมารยาทระหว่างชายหญิงอยู่แล้ว เลยคิดว่าเป็นเรื่องปกติตามความเคยชินจึงเข้าไปโอบกอดผู้หญิงคน

นั่น แต่ก็ถูกหล่อนสลัดจนหลุด ด้วยความโมโหจึงออกหมัดชกแล้วใช้ตีน
ถีบ หลังจากที่ทำร้ายคนจนบาดเจ็บก็ใช้กำลังเข้าข่มขืน เพราะตอนนั้น
ดึกสงัดจึงไม่มีใครเห็น คิดว่าสามารถหลบพ้นจากสายตาของผู้คนได้ แต่
คิดไม่ถึงเลย เมื่อมาถึงยมโลกแล้ว ภาพต่างๆกลับปรากฏออกมาเป็นฉากๆ
อย่างชัดเจน เกียงไม่ออก เมื่อรับโทษในนรกขุมต่างๆจนครบกำหนดวาระ
ก็ถูกส่งตัวมาที่นี่ ยิ่งรับโทษหนัก

ชีวเซิง : มาสำนึกผิดเอาตอนนี้ก็ลำบากเสียแล้ว แต่ถึงจะอยู่ในทุกคติ
ภูมิถ้าหากสามารถระลึกถึงพุทธานามได้ ก็ยังสามารถอาศัยแรงอธิษฐาน
ให้ไปเกิดยังแดนวิสุทธิภูมิได้ เราจะสอนพุทธานามที่สั้นและจำง่ายให้แก่
ท่าน โปรดจำไว้ให้ดี “นะโม หมีเล่อฝอ”

วิญญานบาป : ขอบคุณที่เมตตา

พุทธะจีกง : คีนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเซิง : ขอบคุณท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยอำนวยความสะดวก

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีกงและท่านเมธี

พุทธะจีกง : ถึงสำนักกังเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 20 จริยธรรมและมโนธรรม สองคำนี้มีกันหรือไม่

พุทธะจี๊ง ประทับทิพย์ญาณ

มีมารยาท สุภาพ มีเมตตา ไม่ไร้ค่า ที่เกิดมาเป็นชายได้

หาก “ปาเต๋อ-ซือเหวย” ละทิ้งไป อเวจีรับไว้คนใจดำ

(*ปาเต๋อ-ซือเหวย อ่านข้อมูลเพิ่มเติมท้ายเล่ม)

พุทธะจี๊ง : มองดูโลกโลเกียในเวลานี้ จิตใจของคนเกิดความหวาดกลัว ถึงแม้จะอยู่ที่บ้านแต่ก็ไม่มีความสุข แท้ที่จริงแล้วสาเหตุอยู่ที่ไหนกัน? นั่นเพราะคนบนโลกนี้มีความเห็นแก่ตัวที่ยังรำลึก เคยทำให้ศีลธรรมจรรยาตกต่ำเสื่อมทราม สูญสิ้นเมตตาธรรมและมโนธรรม แต่ละคนต่างก็มีเจตนาที่ไม่ดีแอบแฝง กระบวนการทางความคิดไม่ตั้งงามเหมือนก่อนเก่า ไม่มีความละอายต่อบาป ก่อเวรสร้างกรรมครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะอะไรใจคนถึงได้เป็นเช่นนี้ ทั้งแข็งกระด้าง หยาบคาย ไร้เหตุผล และไม่สามารถควบคุมจิตใจของตัวเองได้ จนกระทั่งสร้างบาปเวรอยู่ไม่ขาดทั้งยังพัวพันถึงผู้บริสุทธิ์ ทำให้เกิดความอับมั่งคั่งต่างๆขึ้นในปัจจุบันหวังว่าชาวโลกจะรู้ตื่นไม่ตกลงไปในก้นเหวแห่งความชั่วร้าย ไม่ทำลายตัวเองและผู้อื่น รีบสำนึกขอขมากรรม รีบบำเพ็ญปฏิบัติธรรม หากไม่สำนึกผิดแก้ไข นรกอเวจีก็มีส่วนแบ่งให้ในวันข้างหน้า จะต้องพบเจอกับความทุกข์ทรมานอย่างที่สุด ทั้งกระบอง พลอง มีด ดาบ เข็ม ตะปู ค้อน โลหะ นกร้ายและสัตว์ประหลาดต่างๆ หมาทองแดง สิงโตหิน งูเหล็ก อินทรี ไฟ หิน ทองแดง เหล็ก ความหนาวเย็น การลงโทษต่างๆทั้งหมด

นี่มีโอกาสได้เสพแต่เพียงผู้เดียว ในเวลานั้นเปลวไฟคุโชนจากด้านบนลงมาถึงด้านล่าง จากด้านล่างพวยพุ่งขึ้นสู่ด้านบน สีสันบนล่างครบทุกด้าน เช่นนี้ ไม่ว่าจะหนึ่งคนหรือหลายคนก็ต้องถูกลงโทษอย่างเต็มที่ด้วยเครื่องทรมานนั้นเช่นกัน หวังว่าชาวโลกจะตื่นตัวระมัดระวังฟังคำของเรา ทางชั่วอย่าได้เดิน รีบกลับตัวกลับใจแก้ไขความผิดในอดีตอย่างถึงที่สุด เอาละ! ศิษย์เรา วิญญาณเจ้าจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (บัลลังก์บัวออกเดินทางอย่างมั่นคงไม่โคลงเคลง ระหว่างทางมีแสงระยิบระยับ เขียว เหลือง แดง ขาว สว่างไสวและงดงามเป็นอย่างยิ่ง แต่ไม่รู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้มันคืออะไร? ในบรรดาแสงเหล่านั้นมีส่วนหนึ่งกลายร่างเป็นคน แล้วลงแช่ในสระทิพย์ชำระจิตอย่างสบายใจ นี่เป็นเพราะเหตุใดกัน?)

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่?

ชีวเชิง : ศิษย์เห็นแสงระยิบระยับมากมาย บ้างก็กลายร่างเป็นคน แล้วลงไปแช่ในสระทิพย์ชำระจิต ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

พุทธะจีกง : แสงระยิบระยับเหล่านี้คือวิญญาณบุญจากสำนักกรรมกุศลในแดนยมโลกที่ออกมาว่ายน้ำเล่น ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏเป็นแสงระยิบระยับ เนื่องจากตอนที่มีชีวิตอยู่บำเพ็ญบ่มเพาะมาไม่เหมือนกัน จึง

มีสีต่างๆแตกต่างกัน วิญญาณบุญที่อยู่ในสละทิพย์ตอนนี้ก็คือวิญญาณบุญที่บำเพ็ญสำเร็จและกำลังจะไปสู่สุคติภูมิ คนทั่วไปที่คุณสมบัติยังไม่ถึงก็จะไม่สามารถลงไปในสละทิพย์ได้

ชีวเชิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง (เบื้องหน้าคืออนรกขุมที่เก้า ท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองมารอด้อนรับแล้ว)

พุทธะจี๋ก : ศิษย์เรา รีบเข้าไปคารวะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๋ก เชิญตามพวกเราเข้าไปเที่ยวชมด้านในเถอะ

ชีวเชิง : (ลงสู่คอกเวจีในชั่วพริบตา ไวชะยิ่งกว่าลงลิฟท์ เบื้องหน้าคือเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่รอบๆวิญญาณบาปจำนวนมาก เปลวไฟลุกโหมอย่างหนัก เผาจนวิญญาณบาปไหม้และไปทั้งตัว กลายเป็นขี้เถ้า เกิดลมพัดจู่โจมอย่างรุนแรงพัดเอาเถ้ากระดูกที่มีจำนวนมากมาตั้งทรายในแม่น้ำคงคาปลิวฟุ้งขึ้นไปเต็มทั่วในอากาศ ด้านบนมีกลุ่มเมฆหยดลงมาเป็นน้ำฝน ตกใส่เถ้ากระดูก เมื่อเถ้ากระดูกทั้งหลายเจอกับน้ำฝนก็รวมตัวกัน กลิ้งรวมกันเหมือนลูกบอล ยิ่งกลิ้งก็ยิ่งใหญ่ขึ้น แล้วก็กลิ้งตกลงไปในหลุมบ่อ ภูเขายางของหญ้าประหลาดทำให้เหนียวติดกัน แล้วก็กลับคืนสู่รูปลักษณะเดิม อีกด้านหนึ่งมีผู้ชายกลุ่มหนึ่งถูกนางยักษ์ฉีฉุดกระซากกันอย่างซูลมุนวุ่นวาย นางยักษ์ฉีฉีแต่ละนาง บ้างก็สวมใส่ผ้าที่โปร่งบาง บ้างก็ใช้เพียงแค่มือไม้มาทำกระโปรง ทัวทั้งตัวมีลักษณะที่เซ็กซี่กระตุ้น

อารมณ์ทางเพศไปหมด พวกนางกำลังจูดกระซากลากฎวิญญาณบาป
ชายอย่างไร้ความปราณี แล้วจู่ๆวิญญาณบาปชายก็เกิดอาการหมดกำลัง
ลงอย่างเฉียบพลัน มือเท้าอ่อนแรง ใบหน้าและร่างกายฝ่ายผอมลง
เหลือเพียงผิวหนังบางๆเพียงชั้นเดียวที่ห่อหุ้มโครงกระดูกไว้ ชายหนุ่ม
เหล่านั้นถูกดูน้ำอสุจิและพลังธาตุจนหมดเกลี้ยงในชั่วพริบตา ผิวหนัง
เหี่ยวยุบกลายเป็นหนังเหี่ยวๆในทันที น่ากลัวมากๆ ส่วนอีกด้านหนึ่งเห็น
วิญญาณบาปถูกตัดมือตัดเท้า เสียงร้องที่แหบแห้งปนความโศกเศร้านั้น
เหมือนดังเสียงร้องของหมูที่ร้องออกมาอย่างบ้าคลั่ง ยังมีวิญญาณบาปที่
ถูกโลหะบินเข้าอย่างจัง ทั้งตัวเน่าและกระดูกแหลกอย่างฉับพลันและ
รุนแรง เลือดไหลนองเต็มพื้น ร้องไห้เสียใจสภาพเหมือนดังวัวถูกฆ่าหน้า
เวทนา วิญญาณบาปทั้งหมดในคุกอเวจีต่างก็ร้องไห้ครวญคราง ช่างน่า
สงสารยิ่งนัก แล้วจู่ๆกลางเวหาทำไมถึงได้มีฝูงปลากินคนโผล่ออกมาได้
นะ? แปลกประหลาดจริงๆ ที่นี้ร้อนขนาดนี้แถมยังไม่มีน้ำ แล้วเหตุใดถึง
มีปลาได้ล่ะ? เห็นปลากินคนแหวกว่ายมา ได้กลิ่นคาวเลือด ปลาแต่ละ
ตัวอ้าปากกว้างแล้วก็หุบปากลง ทันใดนั้นก็พุ่งเข้าไปฉีกกัดร่างของ
วิญญาณบาปเป็นชิ้นๆ ชิ้นเนื้อแต่ละชิ้นถูกกินลงท้อง กิริยาท่าทางในการ
กินช่างตะกละตะกลามไม่น่าดูเอาซะเลย แค่ชั่วพริบตาเดียววิญญาณ
บาปก็เหลือแต่กองกระดูก กระดูกยังถูกหมาศิลากัดแทะ หมาศิลา
เคลื่อนไหวช้ามาก ส่วนที่เป็นเนื้อถูกเขากินกันจนหมดแล้วหมาศิลาเพิ่งจะ
มาถึง มาช้าเกินไปซะแล้วครั้งต่อไปต้องมาให้ไวๆหน่อย หมาศิลากัดแทะ
กระดูกได้เหมือนเครื่องไม้เครื่องหนึ่งเลยทีเดียว ยังเห็นมีเส้าเหล็กต้นหนึ่ง

ขึ้นๆลงๆอยู่ที่กองกระดูกเสียดัง ทุบ ทุบ ทุบ เหมือนกับตำแป้งทำขนมเต่าแดง แค่เดียวเดียวก็อัดออกมาเป็นก้อนๆ แต่ละก้อนๆปูดบวมเหมือนเต่าแดงตัวใหญ่ มหัศจรรย์มาก!) ท่านเขียนนวนครับ เมื่อครั้นนี้ผู้ชายกลุ่มหนึ่งถูกนางยักษ์ฉีกที่เปลือยกายกลุ่มหนึ่งดูตกใจพลั้งธาดูจนหมดเกลี้ยง นั่นเป็นเพราะอะไรกันครับ?

เขียนนวน : ผู้ชายเหล่านั้นตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ชอบเข้าออกสถานเวียงมย์ ไม่เพียงแต่มักมากในกามเท่านั้น ยังชอบจุดคร่าเด็กสาวมาทำเรื่องลามกอนาจาร ไม่รู้จักสำนึกผิดกลับตัวแก้ไขแล้วยังตั้งมั่นลุ่มหลงยึดติดไม่รู้จักตื่น ด้วยเหตุนี้แรงกรรมจึงชักนำให้นางยักษ์ที่มักมากในกามมาดูตกใจน้ำอสุจิของพวกเขา ทำให้ไตของพวกเขาเสื่อม สูญสิ้นพลังกำลังไม่สามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ นี่เป็นผลกรรมตอบสนองที่ชาติก่อนชอบทำเรื่องลามกอนาจารอยู่ไม่ขาด เชิญด้านนอกเถอะ!

ชีวเชิง : (ออกไปนอกคุกได้ไม่ไกลก็เห็น “เครื่องผลักกาลเวลา” ลักษณะภายนอกดูเหมือนกระสวยอวกาศมาก ชั้นแรกเหมือนกับราชวังเครื่องผลักกาลเวลาสร้างอยู่ด้านบนของตำหนักพอดี) ท่านเขียนนวนครับ เครื่องผลักกาลเวลาเครื่องนี้ “เขียนลี” ท่านนั้นเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบหรือครับ?

เขียนนวน : ทางสวรรค์ทักษิณได้ส่งวิญญาณบุญที่บำเพ็ญจิตญาณในชั้นเขียนจนมีกุศลถึงพร้อมมารับผิดชอบหน้าที่ดูแลที่นี่ ตอนนี้ผู้ที่ดำรงตำแหน่งเขียนลีของที่นี่แซ่จู่ มีนามว่า “หนั่นอิง”

ชีวเชิง : เชียนลี่ท่านนี้ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่บำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร? แล้วมีเหตุปัจจัยเช่นไรถึงได้มีโอกาสรับผิดชอบภาระหน้าที่พิเศษเช่นนี้ได้ อยู่อย่างสันโดษในเขตพื้นที่ที่ไม่มีใครมาสนใจ ช่างเจียบสงบ มีความสุข มีอิสระเสรี (ในขณะที่กำลังสนทนากันอยู่นั้น มีชายวัยฉกรรจ์คนหนึ่งเดิน ออกมาจากตำหนัก แต่งตัวแบบฆราวาส ในมือถือพัดขนนก ดูคล้าย ปัญญาชน)

เชียนลี่ : (พูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล) สหายธรรม ท่านพาแขกผู้มีเกียรติท่านใดมาเยือนหรือ? เหตุใดถึงไม่แนะนำให้เรารู้จักบ้างล่ะ?

เชียนกวน : ที่อยู่ข้างๆเรา ท่านหนึ่งคือพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ส่วนอีกท่านหนึ่งคือชีวเชิงเอวียนจ้งฟู่กันทรงมือเอกจากโลกมนุษย์

เชียนลี่ : ที่แท้คือภิกษุผู้บรรลุนิพพานและท่านฟู่กันทรง ไม่ได้ออกมาต้อนรับ ได้โปรดให้อภัยด้วย

พุทธรูปองค์หนึ่ง : ไม่ต้องเกรงใจ

ชีวเชิง : ท่านเชียนลี่ครับ ตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ไม่ทราบว่าท่านบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร? เพราะเหตุใดถึงได้มีโอกาสรับผิดชอบภาระหน้าที่นี้?

เชียนลี่ : ตอนที่เรามีชีวิตอยู่เราเชื่อมั่นใน “จริยธรรมและมโนธรรม” สองคำนี้ ช่างน่าละอายใจนักตอนที่เรามีชีวิตอยู่ไม่ได้บำเพ็ญธรรมอะไรเลย เพียงแค่ดำรงชีวิตตามปกติเหมือนกับคนทั่วไป แต่คำว่า “จริยธรรมและมโนธรรม” สองคำนี้เราสามารถประคองรักษาไว้ได้ดี ในขณะที่เราป่วยหนักและกำลังจะสิ้นใจ เราเห็นท่านไท่ซังเต้าจู้ (ท่านเหลาจื่อ) กวักมือ

เรียก ดังนั้นเราจึงตามท่านไป เราเองก็ไม่เคยเลื่อมใสศรัทธามาก่อน หลังจากที่เราถูกส่งข้ามแดนเข้าชั้นเซียนเราก็ตั้งใจบำเพ็ญฝึกฝนสังขารกรรม คัมภีร์ในศาสนาเต๋า เมื่อครบวาระแล้วก็ถูกส่งมารับภาระหน้าที่ที่นี่

ชีวเซิง : ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ยึดมั่นประคองรักษา “จริยธรรมและมโนธรรม” ก็เลยมีโอกาสดีๆเช่นนี้ ถ้าหากตลอดชีวิต ชาวโลกสามารถรักษา คุณธรรมแปดได้ครบหมดทุกข้อโดยไม่เกียจคร้านและเหนื่อยหน่ายจะมี เกียรติสูงส่งขนาดไหน ไม่ทราบว่ที่นี่จัดสรรตำแหน่ง “เซียนลี” ไว้กี่ ตำแหน่ง?

เซียนลี : จัดสรรไว้ 3600 ตำแหน่ง ขณะนี้มีผู้ดำรงตำแหน่งยังไม่ ถึงสิบท่าน ดังนั้นหากการต้อนรับขาดตกบกพร่องไปต้องขออภัยด้วย ท่านเมธี! ได้พบหน้ากันเป็นครั้งแรก เรามีป้ายทองติดตัวอยู่แผ่นหนึ่ง ขอ มอบให้ท่านเป็นที่ระลึก

ชีวเซิง : ท่านเซียนลีเมตตา ผู้น้อยไม่มีความดีความชอบไหนเลยจะ กล้ารับรางวัล? (ยื่นมือไปรับป้ายทอง) แต่เพื่อไม่ให้ท่านเสียน้ำใจ ผู้น้อย ก็ขอรับไว้

เซียนลี : ท่านเมธีช่างมีอารมณ์ขัน

พุทชะจี๊ก : คีนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทชะจี๊ก ท่านเมธีค่อยๆไป

ชีวเซิง : ขอบคุณทุกๆท่านที่ช่วยอำนวยความสะดวก

พุทธะจีง : ถึงสำนักงเหงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 21 ช่มชืดในศาลเจ้า ถูกลงทัณฑ์ไม่ได้พัก

พุทธะจิ้งง ประทับทิพย์ญาณ

กลางวันแสดๆกล้าล่องประเวณี ไม่กลัวประชาชีโกรธแค้นตาดึง

ช่มชืดคนในศาลเจ้าโหดเขลาจึง เป็นเหตุซึ่งไม่ได้เกิดกายเป็นคน

พุทธะจิ้งง : คนบนโลกโลกีย์นี้ศีลธรรมจรรยาตกต่ำเสื่อมทราม ในใจไม่มีสุจริตธรรมและความละอาย ทำเรื่องลามกอย่างเปิดเผยโดยไม่หลบหลีกสายตาของผู้คน กระแสแห่งคุณธรรมจริยธรรมสูญสิ้นไป เรื่องที่เลวทรามต่ำช้ามากมายเช่นนี้กลายเป็นข่าวเผยแพร่ออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วจะไม่ทำให้เราทุกข์ใจได้อย่างไร? ในที่สุดโลกก็ตกต่ำลงถึงเพียงนี้ อนิจจา! ชาวโลกมีความปรารถนาในกามอย่างมากมายเอ้อลั่น ต่อหน้าแท่นบูชาเขียนพุทธะในศาลเจ้าก็ไม่มี ความละอาย ทำเรื่องลามกอนาจารใช้กำลังช่มชืดกระทำชำเราเพื่อเสพสุขเพียงแค่ชั่วครู่ แต่กลับสร้างเหตุให้ต้องกลายเป็นนักโทษถูกคุมขังอยู่ในนรกอเวจีไปตลอดกาลแล้วจะไม่ให้เศร้าเสียใจได้อย่างไร จิตใจคนตกต่ำเสื่อมทรามและไร้ ยางอายเช่นนี้ ทุกๆที่จะเห็นการใช้อำนาจคุกคามกดขี่ข่มเหง ใช้พฤติกรรมป่าเถื่อนบีบบังคับ บางทีอาจจะเกิดจากเหตุต้นผลกรรมในอดีตชาติ หรือ บางทีอาจจะเป็นการสร้างกรรมใหม่ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ความชั่วช้าทารุณประเวณีก็คือสูญสิ้นจิตมโนธรรมสำนึก มีบางคนทำเรื่องที่ชั่วช้าเสื่อมเสียคุณธรรมไปแล้ว ไม่เพียงไม่รู้จักสำนึกผิดแก้ไข แต่กลับยังมี ความภาคภูมิใจ ในปัจจุบันมีคนที่ชั่วร้ายเหล่านี้ ทำให้รู้สึกท้อถอนใจ

โลกโลกก็ย่ำตกต่ำลงเช่นนี้ ดังนั้นท่ามกลางฟ้าดินอันกว้างใหญ่ไพศาลจึง
ดารดาษไปด้วยเทพตรวจการจำนวนมาก ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของ
สวรรค์คอยลาดตระเวนสังเกตการณ์ และสามารถตัดสินใจได้อย่างเต็มที่
ในการบำเหน็จรางวัลให้คนดีหรือลงโทษคนเลว คนที่โกหกหลอกลวง
ประพฤติผิดในกาม บาปกรรมของตัวเอง ตัวเองจะต้องเป็นผู้รับผลกรรม
ด้วยตัวเอง เอาล่ะ! ศิษย์เราจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เรานั่งบัลลังก์บัวให้ดี

ชีวเชิง : (ลมพัดโชยมาซำๆ ในฤดูร้อนมีลมเย็นๆพัดโชย ช่างสดชื่น
เย็นสบายจริงๆ ลูๆก็ค่อยๆหนาวขึ้น แล้วก็ค่อยๆร้อนขึ้น ที่แท้ก็มาถึงกัน
นรกอเวจีแล้วนี่เอง เปลวไฟอันร้อนแรงเผาไหม้ไปทั่ว ยิ่งช่วยเพิ่มความ
ทรมานต่างๆให้กับนักโทษมากยิ่งขึ้น ได้ยินเสียงร้องอันโศกเศร้า ไหนเลย
จะสามารถทนสำรวจดูต่อไปได้ เห็นนักโทษแต่ละคนทั้งตัวไหม้และ สภาพ
ไม่มีชิ้นดี กล่าวคือหัวไม่เหมือนหัว เท้าไม่ใช่เท้า มือและลำตัวที่เคยมีอยู่
ก่อนหน้านี้ก็ไม่มีอีกต่อไป เพราะเหตุใดถึงได้เต็มไปด้วยมนุษย์ประหลาด
เช่นนี้? ไม่สามารถที่จะใช้คำพูดอธิบายออกมาได้ หันไปมองทางทิศ
ตะวันออก แสงสีแดงของเปลวเพลิงที่ร้อนแรงเผาไหม้วิญญาณบาป ไฟ
ลุกโชนทั้งด้านบนและด้านล่าง รอบด้านทั้งสี่เป็นตาข่าย พื้นนั้นสร้างขึ้น
จากเหล็ก แล้วทันใดนั้นทั่วทั้งพื้นหรือแม้แต่กระทั่งในอากาศก็กลายเป็น
ไฟลุกแดง วิญญาณบาปกระโดดสองขาเหมือนคนกำลังเต้น ทั่วตัวถูก

เพลิงไฟเผาจนร่างกายทนไม่ไหว ปริมาณความชื้นในร่างกายระเหย กลายเป็นไอ ร่างกายเหลือแต่กระดูกแห้งๆ มองไปทางทิศใต้ สภาพ เหตุการณ์แตกต่างกันออกไป กลางเวหาจะมีเมฆบินทั้งด้านบนและด้านล่าง บินวนเวียนไปมาทั้งซ้ายขวา ทิมแทงโจมตีวิญญาณบาป แทะทะลุเข้าทะลุออกที่ร่างของวิญญาณบาป บ้างแทงจากกลางหลัง บ้างแทงจากหู ปาก จมูก เข้าไปที่หัวใจ บ้างแทงลงตรงเป็นแนวตั้งจากด้านบนทะลุลงไปใน สมอง บ้างก็แทงเข้าไปกลางลำตัวแล้วไม่ได้ทะลุออกมา มีดบินปักคาอยู่ในร่างของวิญญาณบาปแล้ววิ่งขึ้นวิ่งลงวิ่งซ้ายวิ่งขวาวิ่งพลาญอยู่ในร่าง อย่างนั้น ความเจ็บปวดทรมานแบบนี้หากไม่เจอด้วยตัวเองแล้วจะรู้ได้ อย่างไร! ทอดตามองไปทางทิศตะวันตก มีตะขอเหล็กเกี่ยวที่องคชาติของ วิญญาณบาปแขวนห้อยอยู่กลางอากาศ บนพื้นรอบๆทั้งสี่ด้านมีหมา ทองแดงและงูไฟที่เขี้ยวเล็บคมกริบ จ้องวิญญาณบาปตาเป็นมัน หวังจะ กินอย่างมีความสุข กลางเวหายังมีมังกรพิษบินวนเวียนอยู่รอบๆ ฟัน ลูกลไฟออกมาใส่วิญญาณบาป บางครั้งก็แสดงหน้าตาที่ดุร้าย เห็นนักโทษ แต่ละคนมีสีหน้าที่หวาดกลัวอยู่ไม่เป็นสุข บางครั้งก็มีของเหลวสีขาวขุ่น ไหลพรุ้งพรูออกมาจากองคชาติ ของเหลวนั้นกลายเป็นมดเจาะทะลวงเข้าไป ในร่างของวิญญาณบาป ทำให้ความทุกข์ทรมานยิ่งเพิ่มมากยิ่งขึ้น สภาพเหตุการณ์เช่นนี้จะสามารถทนได้อย่างไร ผู้ใดสร้างกรรมไว้ผู้นั้นก็ ต้องรับผลกรรมด้วยตัวเอง มองสำรวจดูทุกๆทั้งซ้ายขวาบางครั้งก็มีการ แลกเปลี่ยนเครื่องมือทรมานนักโทษซึ่งกันและกัน)

พุทธะจี๋ก : ท่านเขียนกวนมาถึงแล้ว ศิษย์เรา รีบเข้าไปคารวะท่าน
เขียนกวน

ชีวเซ็ง : คารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : คารวะท่านพุทธะจี๋ก ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี

พุทธะจี๋ก : รบกวนท่านเขียนกวนแล้ว

ชีวเซ็ง : ท่านเขียนกวนครับ เพราะเหตุใดคนเหล่านี้จึงถูกลงโทษให้
ทุกข์ทรมานด้วยวิธีการต่างๆเช่นนี้

เขียนกวน : เพราะคนเหล่านี้ประพฤตินิดในกามตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่
โดยเฉพาะอย่างยิ่งใจกล้าบ้าบิ่น กล้าทำเรื่องข่มขืนกระทำชำเราต่อหน้า
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้หญิงสาวมีมลทิน ทำลายเกียรติศักดิ์ศรีแห่งพรหมจารี
ของผู้อื่นให้ต่างพรัอย คนที่บ้าระห่ำประเภทนี้ต้องถูกลงโทษเช่นนี้ไม่
สามารถหลบหนีพ้น

ชีวเซ็ง : ที่ตะขอเหล็กเกี่ยวองคชาติของวิญญาณบาปแขวนไว้ นั้น
เป็นเพราะเหตุใด?

เขียนกวน : เพราะตอนที่มีชีวิตอยู่มีจิตที่ไร้ยางอายทำเรื่องที่ผิด
ประเวณี ดังนั้นจึงใช้ตะขอเหล็กเกี่ยวที่องคชาติของพวกเขาให้เกิดความ
เจ็บปวดทรมาน เพื่อขจัดกามตัณหาของพวกเขา ยากนักที่จะระบาย
ความใคร่อย่างป่าเถื่อนได้อีก

ชีวเซ็ง : แล้วที่มีดบินโจมตีวิญญาณบาปนั้นเป็นเพราะเหตุใด?

เขียนกวน : เพราะทั้งตัวของวิญญาณบาปเต็มไปด้วยกามตัณหาราคะ ใช้มีดบินแทง-ตัดทั่วร่างของวิญญาณบาปเพื่อสลายกามตัณหาราคะ จะได้ไม่เกิดกามตัณหาราคะขึ้นมาอีก

ชีวเชิง : วิญญาณบาปถูกเพลิงไฟเผา พื้นเป็นพื้นเหล็ก เพลิงไฟไหม้ไหม้อย่างรุนแรงทั่วทั้งสิบด้าน นี่เป็นเพราะเหตุใด?

เขียนกวน : เพราะตอนที่มิชชีวิตอยู่มีไฟแห่งกามตัณหาราคะที่คุโชนจิ้งบันดาลให้เกิดเพลิงไฟไหม้ไหม้อย่างรุนแรงเผาไหม้กามตัณหาราคะไม่ให้ลุกไหม้ขึ้นมาอีก

ชีวเชิง : หมาทองแดง งูไฟ มังกรพิช ล้อมรอบวิญญาณบาป นั้นเป็นเพราะเหตุใด?

เขียนกวน : นั้นเพราะตอนที่มิชชีวิตอยู่ใช้ความรุนแรงทางเพศ ระบายความใคร่อย่างป่าเถื่อน ก็เหมือนกับสัตว์มีพิชทั้งสามชนิดนี้ เขี้ยวเล็บคมกริบ ตาจ้องเขม็ง เทะเนื้อ กินไขกระดูก เหมือนกับตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ที่ทั้งตัวร้อนรุ่มไปด้วยไฟแห่งตัณหาราคะที่คอยแผดเผา เผ้ารอจังหวะที่กามตัณหาจะปะทุขึ้นมา

ชีวเชิง : ขอสัมภาษณ์วิญญาณบาปได้หรือไม่ครับ?

เขียนกวน : ขุนพลทั้งสอง ไปนำตัววิญญาณบาปมาซิ

ขุนพล : ควบคุมตัววิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

ชีวเชิง : ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ท่านทำอะไร? เหตุใดถึงได้ตกนรกอเวจี?

วิญญาณบาป : ขอน้ำให้ฉันหน่อยเถอะ

พุทธรักษา : นี่น้ำอมฤต (ใช้อิทธิฤทธิ์ทำให้วิญญาณบาปกลับคืนสู่สภาพเดิม)

วิญญาณบาป : ขอขอบคุณทุกท่าน ฉันแช่จ้ง เมื่อชาติที่แล้วเกิดเป็นลูกหลานในตระกูลที่ร่ำรวย เพราะพ่อแม่รักและโอบอ้อมเกินไป เลยทำให้บ่มเพาะนิสัยโอหังอวดดีมาตั้งแต่เด็กๆ เมื่อโตขึ้นก็กลายเป็นคนหัวดีโดยไม่รู้ตัว เพราะตอนวัยรุ่นมีอารมณ์พลุ่งพล่านและมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องระหว่างชายหญิง มีอยู่ครั้งหนึ่งที่บริเวณใกล้ๆกับศาลเจ้า ฉันได้พบเห็นหญิงสาวคนหนึ่งที่สวยงาม ก็เลยแอบเดินตามหลังไป ตามไปจนกระทั่งผู้หญิงเข้าไปในศาลเจ้า พอดีในศาลเจ้าไม่มีคน ในใจฉันคิดว่าสวรรค์ช่างเป็นใจ แล้วอารมณ์ทางเพศก็ปะทุขึ้น ฉันใช้กำลังบังคับผู้หญิงอุดปากไม่ให้ร้องและข่มขืนกระทำชำเรา คิดว่าเทพไม่รู้ไม่เห็น คิดไม่ถึงเลย ในที่สุดก็ป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยไม่มีสาเหตุ ทำให้องค์ชาติเป็นหนองเน่าเฟะ และตายในที่สุด อยู่ที่นี่ทุกข์ชะยิ่งกว่าทุกข์ต้องรับทุกข์ทรมานในนรกนี้ไม่มีเวลาได้หยุดพักเลย

ชีวเซิง : ถ้ารู้ก่อนตั้งแต่แรกว่าจะเป็นแบบนี้ ไหนเลยจะกล้าทำเรื่องแบบนั้น ตอนนี้มีเพียงใช้จิตที่มีความจริงใจมาสำนึกขอขมากรรมและสวดพุทธานาม คนทั่วไปที่อยู่ในระหว่างการรับโทษอันทุกข์ทรมาน หากสามารถระลึกสวดท่องพุทธานามได้ ก็จะสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์ได้รับความสุข ได้ไปเกิดในแดนวิสุทธิภูมิ เกรงแต่ว่า ถ้าหากไม่เคยผูก

พุทธสัมพันธ์กับพระพุทธรูปโศกเศร้ามาอย่างลึกซึ้งก็อาจจะท่องไม่เป็น เรา
จะบอกแก่ท่าน ให้ท่านสวดพุทธานามของพระศรีอาริยมุตไตรยว่า “นะโม
หมีเล่อฝอ” อยู่ท่ามกลางความทุกข์ยากหากสามารถระลึกสวดท่อง ยึด
มั่นพุทธานามเป็นสรณะ จิตจะราบเรียบมั่นคง ได้รับพุทธคุณปกปักร
คุ้มครองให้หลุดพ้นจากความทุกข์ได้รับความสุข ได้ไปเกิดในแดนวิสุทธิ
ภูมิ นำกรรมติดตัวไปบำเพ็ญมรรคผล

วิญญานบาป : ขอบคุณท่านที่เมตตา

ชีวเชิง : ท่านเขียนกวนครั้น ผู้น้อยมีคำถามอยากจะขอคำชี้แนะ ใน
เมื่อการสวดพุทธานามสามารถได้ไปเกิดในแดนวิสุทธิภูมิ แล้วเหตุใดถึงมี
คนจำนวนมากที่สวดพุทธานามแล้วตกสู่ยมโลก?

เขียนกวน : ประการแรกเพราะเขามีคติที่จะต้องรับการสอบสวนใน
ยมโลก ประการที่สองเพราะปุถุชนคนทั่วไปตอนที่มิชีวิตอยู่ เมื่อไหร่ก็
ตามทีพบเจอกับความทุกข์ก็ได้แต่ทอดถอนใจด้วยความโศกเศร้า ได้แต่
ทำเสียงถอนหายใจ เฮ้อ เฮ้อ ไม่รู้จักสวดท่องพุทธานาม โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งตอนที่ป่วยหนักกำลังใกล้จะตายความทุกข์ก่อนตายในตอนนั้นจะยังมี
มาก ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถประสานรวมกับพุทธคุณ เลยตกสู่ยมโลก
อยู่ในอันตราย (*อันตราย อ่านข้อมูลเพิ่มเติมท้ายบท)

พุทธรูปจิ้ง : คีนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธรูปจิ้งและท่านเมธี

พุทธะจีง : ถึงก่งเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

*ข้อมูลเพิ่มเติมคัดลอกจากงานวิจัยของ วัชระ งามจิตรเจริญ

- อันตรภาวะหรืออันตรภพ คือ สัตว์ในกำเนิด โอบปาติกะ หรือ อาทิสมานกาย ที่เกิดใหม่หลังจากตายแต่ยังไม่มีสภาพชีวิตของภพใหม่อย่างเต็มที่มีชีวิตอยู่ชั่วคราวก่อนที่จะไปเกิดในภพใหม่ต่อไป นอกจากนี้ ยังมีหลักฐานในคัมภีร์อรรถกถาที่แสดงนัยของการมีชีวิตอยู่ชั่วคราวหลังการตายและก่อนการเกิดในภพต่อไป ส่วนพุทธศาสนาดั้งเดิมมีคำและข้อความในพระสูตรหลายแห่งที่แสดงนัยของอันตรภพไว้ชัดเจนกว่าพุทธศาสนาเถรวาท เช่น พุทธพจน์ที่ตรัสเกี่ยวกับ “สัมภเวสี” “คันธัพพะ” และ “ระหว่างโลกทั้งสอง” และข้อความบางข้อความที่แสดงถึงช่วงเวลาที่สัตว์ตายจากชาติที่แล้ว แต่ยังไม่ได้ถือกำเนิดในชาติถัดไป เช่น ข้อความที่กล่าวถึงสัตว์บางพวกรู้สึกตัวขณะก้าวลงสู่ครรภ์มารดา

ตอนที่ 22 เป็นขุนนางที่เห็นแก่ตัว ตกอเวจี

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

อยู่ในราชสำนักคือเสนาหลักประเทศชาติ

ตำแหน่งสูงมีอำนาจคนเคารพยำเกรงให้

มีจิตเห็นแก่ตัวปวงชนทั่วล้าเคิญไชร้

เห็นทีจะต้องไปลงนรกอเวจี

พุทธะจีง : อันคนที่มีตำแหน่งสูงมีอำนาจยิ่งใหญ่ พวกที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในราชสำนัก ต่างก็ใช้จิตที่มีความเห็นแก่ตัว ผู้ที่มีตำแหน่งสูง มักจะทำตามความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของตัวเอง ทำให้ประชาชนจำนวนมากตกอยู่ในสภาพที่ลำบากยากแค้น เดือดร้อนไปทั่วทุกหย่อมหญ้า แล้วก็ไม่ยอมสำนึกผิดแก้ไข ทำให้จมปลักอยู่กับนโยบายทางการเมืองที่ผิดพลาด วันแล้ววันเล่าอาณาประชาราษฎร์ตกอยู่ในความยากแค้นล้าเคิญ ทุกข์จนพูดไม่ออก ผู้ที่มีอิทธิพลอำนาจมักจะทำตามที่ตัวเองชอบ กำเริบเสิบสานก่อกรรมทำเข็ญ ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ เพียงเพราะเรื่องขี้ปะติ๋วก็ทะเลาะวิวาทก่อสงคราม ทำให้ประชาชนอยู่อย่างหวาดผวา ตลอดทั้งกลางวันและกลางคืนเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง หวั่นกลัวว่าจะเกิดเหตุที่ไม่คาดฝันขึ้นในชั่วพริบตา ควรรู้ว่าอิทธิพลและอำนาจจะต้องใช้เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสงบสันติ ปกป้องสัจพจน์ (ความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์) ถำรงไว้ซึ่งความเป็นธรรม จะใช้จิตที่เห็นแก่ตัว

ไม่ได้ได้อย่างเด็ดขาด ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงมีหน้าที่ที่จะต้องตรวจสอบ วินิจฉัยคนถ้อย ให้เกียรติปราชญ์เมธีผู้มีคุณธรรม สรรหาบุคลากรที่มีความสามารถมาทำงาน และเป็นหน้าที่ของตัวเองที่จะต้องบ่มเพาะ คุณธรรมอันดีงาม จะต้องไม่ใช่วิธีเผด็จการทำสิ่งที่ผิดทำนองคลองธรรม ตามอำเภอใจอย่างเด็ดขาด หากผู้ฝ่าฝืนไม่รู้จักสำนึกผิดแก้ไข เกรงว่า สุดท้ายจะต้องตกนรกอเวจี ยากที่จะหลุดพ้นออกมาได้ เอาละ! ศิษย์เรา วิชาญญาณ์เจ้าจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (นั่งบนบัลลังก์บัว ค่อยๆลงไปช้าๆตั้งจะโอบบิณลงสู่ นรก เห็นเซียนสี่ยืนเรียงแถว)

พุทธะจีง : ศิษย์เราเร็วเข้า ท่านเซียนกวนมารอแล้ว

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเซียนกวนและท่านเซียนทุกๆท่าน

เซียนกวน : ท่านเมธีอย่าได้มากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง

ชีวเชิง : ท่านเซียนกวนครับ ทำไมคืนนี้ถึงจัดพิธีเอิกเกริกเช่นนี้?

เซียนกวน : เพราะว่าคืนนี้ผู้บำเพ็ญจากสำนักกรรมกุศลสำเร็จปิดชั้น พอดี ผ่านการตรวจสอบประเมินผลแล้ว และจะส่งไปรับตำแหน่งยัง หน่วยต่างๆ ดังนั้นจึงนำผู้บำเพ็ญรุ่นนี้มาร่วมผูกกรรมสัมพันธ์กัน

ชีวเชิง : ที่แท้เป็นผู้บ้ำาเพ็ญจากสำนักกรรมกุศลซึ่งก็คือเทพเซียนใน
อนาคต

เซียนกวน : ฤๅต้อง เซียนทุกท่านด้านใน

ชีวเชิง : (เมื่อเข้ามาในคูกก็ร้อนอบอ้าวเป็นอย่างยิ่ง เหงื่อไหล
ตลอดเวลา ตรงกับคำที่ว่ามุกเม็ดใหญ่เม็ดเล็กตกลงบนจานหยก ไฟลุก
ไหม้อย่างรุนแรงรอบด้านดุจดังเสือร้ายที่กลืนกินเหยื่อ เห็นวิญญาณบาป
ที่กำลังรับโทษกลุ่มหนึ่งยืนเรียงแถวกันเป็นแถวๆ หน้าตาของแต่ละคน
เปลี่ยนแปลงไปจนไม่เหลือสภาพเดิม ตำแหน่งต่างๆของอวัยวะทั้งห้าบน
ใบหน้ายุ่งเหยิงสับสนไปหมด อธิบายให้เข้าใจก็คือ เหมือนตัวประหลาด
บนพื้นดินมีหมาที่ดุร้ายไล่กัดวิญญาณบาปที่ยืนไม่นิ่งและมียักษ์ถือหอก
ง่ามบังคับให้วิญญาณบาปเดินไปที่เหว ที่ก้นเหวมียเปลวไฟลุกโชนพวยพุ่ง
ออกมาทำให้มองเห็นได้ไม่ชัดว่าก้นเหวลึกแค่ไหน เห็นวิญญาณบาปแต่
ละคนร่วงตกเหวไป ได้ยินเพียงเสียงร้องที่โศกเศร้า จากเสียงที่ตั้งแล้วก็
ค่อยๆเบาลงจนเสียงเจียบหายไป ไม่ได้ยินเสียงของวิญญาณบาปตก
กระแทกพื้นที่ยก้นเหวดังออกมา แต่เลือดของวิญญาณบาปกลับพุ่งออกมา
เหมือนน้ำพุ เสียงร้องอันโศกเศร้าของวิญญาณบาปตั้งเป็นเสียงสูงหรือต่ำ
น้ำพุเลือดก็พุ่งออกมามีลักษณะสูงๆต่ำๆตามเสียงร้องนั้นเหมือนกันอย่าง
ชัดเจน มองไปอีกด้านหนึ่งมีวิญญาณบาปกลุ่มหนึ่งถูกเหยี่ยวราตรีจิก
แทะมือและแขน มีงูพันรัดคอแลบลิ้นใส่ วิญญาณบาปวิ่งไปหลบในซอก
มุมด้วยความหวาดกลัวแต่กลับถูกหินขนาดใหญ่ทับร่างจนแหลกเหลว
เลือดพุ่งออกมาเหมือนน้ำตกมีลักษณะเป็นละอองฝอยๆ ต่อจากนั้นรตคึก

ขนาดสูงใหญ่คันหนึ่งก็วิ่งแล่นเข้ามาทับร่างของวิญญาณบาปอย่างรวดเร็ว ด้านบนของรถศึกมีกระบอกร้อนใหญ่ยิงลูกไฟออกไปทั่ว โจมตีวิญญาณบาป ช่างนำส่งสาร วิญญาณบาปแต่ละคนถูกลูกไฟเจาะทะลุร่าง และลูกไฟเผาผลาญจนทนต์ไม่ไหวลมลงไปที่พื้น) ท่านเขียนกวนครับวิญญาณบาปในคุณนี้ทำกรรมไว้เช่นไร?

เขียนกวน : วิญญาณบาปเหล่านี้ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่มีอิทธิพลและอำนาจ ดำรงตำแหน่งสูงแต่ไม่รู้จักดำรงตนให้เที่ยงตรง ไม่ปฏิบัติต่อประชาชนด้วยความเมตตาและมโนธรรม กลับใช้อำนาจบาตรใหญ่และตำแหน่งข้าราชการข่มเหงรังแกประชาชน แล้วไม่รู้จักสำนึกผิดแก้ไข ดังนั้นเมื่อตายแล้วจึงต้องมารับโทษที่นี่

พุทธะจีง : คึนนี้้นำตัว “จ้าวเกา” มาสัมภาษณ์ก็แล้วกัน

เขียนกวน : ท่านขุนพลรีบไปนำตัวจ้าวเกามาซิ

ขุนพล : นำตัวจ้าวเกามาถึงแล้วครับ

ชีวเชิง : ไม่ทราบเพราะเหตุต้นผลกรรมอันใดท่านถึงได้ตกอับอยู่ที่นี่?

วิญญาณบาป : ข้าคือจ้าวเกา เป็นชั้นที่คนสนิทของฉินสื่อหวง(ฉินซีฮองเต้) อยู่ในรัชสมัยเดียวกันกับขุนนางหลี่ซือ มีอิทธิพลอำนาจยิ่งใหญ่ มีตำแหน่งสูง อยู่ใต้คนเพียงคนเดียวแต่อยู่เหนือคนนับหมื่น เพราะใช้อำนาจบาตรใหญ่เกินขอบเขต ทำให้ราชสำนักและประชาชนต่างได้รับความอับยศอดสูไม่น้อย ต่อมาได้ร่วมมือกับหลี่ซือผลักดัน “หูไฮ่” ให้เป็น

จักรพรรดิฉินองค์ที่สอง ถึงแม้จะผลักดันให้หนูไฮ่เป็นฮ่องเต้ แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นเพียงฮ่องเต้หุ่นเชิดที่ถูกข้าชกไยอยู่เบื้องหลังให้ทำตามสิ่งที่ข้าปรารถนา ด้วยเหตุนี้ข้าจึงตกรับการลงทัณฑ์ต่างๆ

ชีวเซิง : เป็นอย่างนี้เอง

เซียนกวน : เชิญทุกท่านตามเรามา

ชีวเซิง : (ขณะเดินทางตรงไปที่เครื่องหลักกาลเวลาที่อยู่ชั้นบนของกระสวยอวกาศ ทุกคนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เบื้องหน้าของทุกคนปรากฏจอภาพขนาดใหญ่ประมาณ **1000** นิ้ว เป็นภาพสามมิติดังนี้ นกขุนทอง **500** ครั้ง วัวนม **77** ครั้ง เต่าทะเล **70** ครั้ง นกนางนวล **90** ครั้ง หนอนแมลงวัน **17** ครั้ง ควาย **10** ครั้ง ขอทาน **17** ครั้ง โสเภณี **48** ครั้ง คนพิการ **99** ครั้ง ทรัพย์สินภายในบ้านถูกขโมยแล้วเกิดความเคียดแค้นกลัดกลุ้มตาย **7** ครั้ง ถูกวางเพลิงเผาตาย **18** ครั้ง แล้วภาพก็ค่อยๆ มลายหายไป จอภาพถูกเก็บกลับไป)

เซียนกวน : ขอเชิญทุกท่านที่ชั้นล่าง

ชีวเซิง : ท่านเซียนกวนครับ ที่เห็นเมื่อครู่นี้คือผลกรรมตอบสนองของผู้ใด?

เซียนกวน : นี่คือผลกรรมตอบสนองของจ้าวเกา

ชีวเซิง : แล้วของคนอื่นๆเป็นอย่างไรครับ?

เขียนกวน : ส่วนใหญ่แล้วไม่ต่างกัน เพียงแต่ตอนนี้จำวเกาได้มีส่วน
ร่วมในการประพันธ์หนังสือก็อาจจะมีโทษลดน้อยลงบ้าง

พุทธะจีง : ขอแนะนำชาวโลกทั้งหลายว่า การได้ดำรงอยู่ใน
ตำแหน่งหน้าที่ที่สำคัญๆนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย การได้ครอบครองอำนาจยิ่ง
เป็นสิ่งที่มีความน่าชื่นชม หากสามารถทำให้ประชาชนมีชีวิตที่มั่นคง มีที่
พึ่งพิงทางจิตใจ มุ่งสร้างความสุขเพื่อประชาชน ก็จะมีอำนาจมี
ยศถาบรรดาศักดิ์ไปทุกภพชาติ ดีแล้วกลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่
ช่วยเหลือ

เขียนกวน : ท่านเมธีค่อยๆไป น้อมส่งท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 23 ทำลายชาติ สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนเป็นบาปหนัก
พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

ทำลายประเทศชาติ สร้างความพินาศแก่ปวงชน

ให้ร้ายผู้อื่นเพื่อหวังผล ทำลายจิตมโนธรรม

ครั้งหนึ่งเรื่องอำนาจเรียกทรรราช คนขนานนาม

นรกไร้ประตูข้าม มีเพียงตนเข้าไปเอง

พุทธะจีง : ในโลกโลกีย์ที่วุ่นวายนี้ จิตใจคนไม่ตั้งงาม เพื่อ
ผลประโยชน์ของตัวเอง แต่ละคนต่างก็วางแผนสมรู้ร่วมคิดกันแย่งชิง
ผลประโยชน์จากผู้อื่น บ้างก็ใส่ร้ายผู้ที่มีคุณธรรมความสามารถ ดังนั้นจึง
มีคำกล่าวที่ว่า “คนดีอายุไม่ยืน คนเลวอยู่ได้เป็นพันปี” ในความหมายของ
คำว่า “อายุไม่ยืน” อาจจะไม่ได้อาจจะไม่ได้หมายความว่า “ตาย” เสมอไป แต่มี
ความหมายที่กว้างกว่านั้น พูดอย่างคร่าวๆคือ คนที่มีความจริงใจทำงาน
รับใช้ประเทศชาติและประชาชน คนที่เป็นตัวแทนของประชาชนขอ
คำปรึกษาชี้แนะจากปราชญ์เมธีแล้วนำมาปฏิบัติจริงเห็นผลสำเร็จจริง
มักจะถูกคนเจ้าเล่ห์ที่เห็นแก่ตัวคอยกลั่นแกล้ง บ้างก็ใช้พระราชโองการ
ปลอมมาขุดรากถอนโคน บ้างก็สมคบคิดพวกโจรมาทำร้าย บ้างก็ช่วงชิง
อำนาจกันภายในราชสำนักเพื่ออิทธิพลและอำนาจที่มั่นคงของตัวเอง ใช้
ตำแหน่งและอำนาจ โจมตีใส่ร้ายผู้ที่มีความซื่อสัตย์จงรักภักดี แต่ทั้งนี้ ผู้
ที่มีอิทธิพลและอำนาจก็ไม่ได้หมายความว่าเฉพาะเจาะจงแต่เหล่าขุนนางใน

วงการข้าราชการเท่านั้น แม้กระทั่งในวงการธุรกิจที่มีขนาดค่อนข้างใหญ่ก็เช่นเดียวกัน คนจำนวนมากต่างก็มีขอบข่ายของอิทธิพลและอำนาจของเขาเอง ในขอบข่ายอิทธิพลอำนาจนั้นก็ยังมีทั้งคนที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีและคนที่คิดคดเห็นแก่ตัวปะปนกันอยู่ ต่างกันที่จะมีมากหรือน้อยเท่านั้นเอง หากผู้ที่มีตำแหน่งสูงไม่สามารถดำรงไว้ซึ่งความเที่ยงธรรมโดยที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะบ่มเพาะบุคลากรที่มีความสามารถ องค์กรหลักก็จะต้องล่มสลายลงในเร็ววัน หากองค์กรฯ หนึ่งให้ความสำคัญกับการบ่มเพาะบุคลากร องค์กรนั้นก็จะมีบุคลากรที่มีความสามารถเกิดขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย ขอบข่ายของกิจการก็จะค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น ถ้าหากชาวโลกมีความเห็นแก่ตัวและทำร้ายผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่นทุกที่ทุกเวลา เกรงว่าวันหนึ่งจะต้องตกนรกอเวจีไม่มีวันได้ออกมา เอาละ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เรา เผาตี๋ม วิญญาณจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถาะ

ชีวเชิง : (นั่งบนบัลลังก์บัว ลอยลงสู่นรกอเวจีอย่างช้าๆ ลมเย็นพัดมาเอื่อยๆ ในความร้อนนั้นมีความเย็นแทรกอยู่)

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา ท่านเขียนกวนมารออยู่เบื้องหน้าแล้ว รีบไปแสดงคารวะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง ขอเชิญ
ด้านใน

ชีวเชิง : (เมื่อเข้ามาในคุก อากาศร้อนทรมาณใจคน เหงื่อไหลหยด
ย่อย) ไม่นึกเลยแม้แต่เครื่องปรับอากาศซักตัวก็ไม่มี

พุทธะจีง : ที่นี่คือนรกอเวจี จะมีเครื่องปรับอากาศได้อย่างไร นี่คือ
แดนลงทัณฑ์นะ!

เขียนกวน : ท่านพุทธะจีงกล่าวได้ถูกต้อง วิญญาณบาปทั้งหมดใน
นี่ตอนที่มิชีวิตอยู่ได้ใช้บุญวาสนาจนเกือบจะหมดแล้ว แถมยังทำเรื่องชั่ว
ร้ายที่ร้ายแรง จึงต้องตกนรกอเวจีรับการลงโทษที่โหดเหี้ยมทารุณ แล้วจะ
ให้วิญญาณบาปที่รับโทษได้เสพสุขเกินไปได้อย่างไรกันล่ะ?

ชีวเชิง : ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่พระอาจารย์ลองสำรวจคุกตะราง
บนโลกมนุษย์ดูได้ ในนั้นจัดตั้งสถานที่ไว้สำหรับเรียนพิเศษ มีห้องที่ติดตั้ง
เครื่องอำนวยความสะดวกด้วย

พุทธะจีง : ชาวโลกทั่วทุกที่ต่างก็พูดถึงเรื่องสิทธิมนุษยชน ทำให้
คนที่เจ้าเล่ห์เพทุบายจงใจอาศัยช่องโหว่ทางกฎหมาย ต่อให้เป็นถึง
นักโทษประหารชีวิตก็ไม่เกรงกลัวกฎหมาย จนกระทั่งทำให้สังคมเกิด
ความวุ่นวายครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนคนที่หวาดกลัวคุกตะรางกลับเป็น
ประชาชนที่มีจิตใจดีงาม เป็นเพราะคนที่เจ้าเล่ห์เพทุบายนั้น รู้ถึงสภาพ
เหตุการณ์ในคุกอย่างทะลุปรุโปร่ง ด้วยเหตุนี้จึงไม่กลัว

ชีวเชิง : ตามที่พระอาจารย์พูดมา บนโลกมนุษย์มีแต่คนดีเท่านั้นที่ไม่สามารถรอดพ้นจากเงื้อมมือของกฎหมายได้ ดังนั้นจึงถูกประหารชีวิตได้โดยง่าย ส่วนพวกโจรที่ทำผิดกฎหมายจริงๆกลับมีท่อน้ำเลี้ยงอยู่ทั่วทุกที่ ถึงแม้ว่าจะถูกจับขังอยู่ในคุกก็มิรู้สึกหวั่นกลัว

เขียนกวน : แต่ฟ้าดินมีความยุติธรรม คนที่รับโทษบนโลกมนุษย์ตามกฎหมายหากได้รับโทษเพียงผิวเผิน เมื่อมาถึงนรกแล้วก็ต้องตรวจสอบและตัดสินคดีซ้ำใหม่ทั้งหมด ต้องรับโทษในส่วนที่สมควรได้รับและเพิ่มโทษในส่วนที่สมควรได้รับเพิ่ม เมื่อมาถึงนรกทุกอย่างก็แปรเปลี่ยนเป็นความยุติธรรมแล้ว

ชีวเชิง : เบื้องหน้าคือความมืด รอบด้านทั้งสี่เต็มไปด้วยเปลวไฟที่ไหม้ไหม้อย่างรุนแรง วิญญาณบาปเป็นกลุ่มๆถูกลูกกิ้งของเครื่องบดดินบดขยี้ร่างกายจนแหลกเหลว เต็มไปด้วยเนือบดละเอียดกับคราบเลือดสกปรก ยังมีวิญญาณบาปอีกกลุ่มหนึ่งถูกหินขนาดใหญ่กลิ้งทับร่าง ลำไส้ไหลออกมาหมด น่าคลื่นไส้จริงๆ

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง?

ชีวเชิง : ศิษย์รู้สึกสงสาร เห็นใจพวกเขาแต่ก็ไม่สามารถที่จะช่วยเหลืออะไรได้

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา เจ้าอย่าได้เศร้าโศกเสียใจ ทั้งหมดนี้คือกรรมที่พวกเขาสร้างขึ้นมาเองและจะต้องรับผลกรรมนั้นด้วยตัวเอง เห็นใจแล้วยังไง?

เซียนกวน : ท่านพุทธะจี้กงกล่าวได้ถูกต้อง หากเห็นใจคนเหล่านี้ แล้วเหยื่อผู้รับเคราะห์ในอดีตจะทนได้อย่างไร?

พุทธะจี้กง : คึนนี้้นำตัว “ตงฮุนโฮ่ว” มารับการสัมภาษณ์ก็แล้วกัน

เซียนกวน : ท่านขุนพลรีบไปนำตัว “ตงฮุนโฮ่ว” มา

ขุนพล : คุมตัววิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

ชีวเซิง : ท่านคือใคร? เพราะอะไรหัวถึงแบะออกเป็นสองส่วน แล้วทำไมถึงควักหัวใจของตัวเอง?

วิญญาณบาป : ข้าเป็นคนแคว้นฉี ชื่อตงฮุนโฮ่ว เพราะว่าเป็นจักรพรรดิที่โหดเหี้ยมอำมหิตไร้คุณธรรม ต่อผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชารวมทั้งอาณาประชาราษฎร์ ข้าจะไม่แสดงสีหน้าที่ยิ้มแย้มเป็นมิตรให้อย่างเด็ดขาด เมื่อไม่พอใจก็อยากจะฆ่าฟัน เพราะวานิสัยดุร้ายเจ้าอารมณ์ ทั้งยังเป็นคนที่ขาดสติ มักจะก่อกรรมทำเข็ญเช่นฆ่าทำลายชีวิตผู้อื่นอย่างไรเหตุผล บัดนี้ได้รับการลงโทษเช่นนี้ ช่างทุกข์ทรมานเหลือเกิน ฮือ! ฮือ!

เซียนกวน : แล้วมิฉะนั้นจะเรียกว่านรกอเวจีได้รึ?

พุทธะจี้กง : ขอแนะนำชาวโลกทั้งหลายว่า เมื่อใดที่มีอำนาจก็อย่าได้ลิ้มความทุกข์ยากในครั้งอดีต มีเพียงชีวิตที่เคยผ่านความทุกข์ยาก จึงจะสามารถเข้าใจถึงความทุกข์ยากของผู้อื่นได้ ดังนั้นต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา คิดพิจารณาและปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและ

กัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เคารพซึ่งกันและกัน ท้าวหล้าก็จะสงบสุข
อย่างแน่นอน คืบนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยขอขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่
ช่วยเหลือ

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทชะจีกงและท่านเมธี

พุทชะจีกง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 24 ไปดูสภาพของคนที่ไม่มีความจงรักภักดีในนรกอเวจี

พุทธรูจีง ประทับทิพย์ญาณ

ประวัติศาสตร์ในยุคหนึ่งทรราชเจ้าอาหมัน*

بيبโอรสสวรรค์สามนตราช*หวาดผวา

ระดมพลจำนวนมากทำศึกยกทัพเคลื่อนกรีธา

ปวงประชาระทมทุกข์บาปนี้ไม่ผ่อนปรน

(*เจ้าอาหมันคือชื่อหนึ่งของเจ้าเซาหรือใจใจ *สามนตราช หมายถึง
เจ้าผู้ครองแคว้นใกล้เคียง)

พุทธรูจีง : ในสมัยปลายราชวงศ์ซัน การเมืองเน่าเฟะ เกิดกลุ่มโจร
ออกอาละวาด เจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆรวมทั้งขุนนางข้าราชการต่างก็ฉวย
โอกาสขยายอาณาเขตของตัวเอง ลูบทำสงครามกันไม่หยุด แสงมืดเงา
ดาบเต็มไปทั่วแผ่นดินจงหยวน บ้านเมืองลุกเป็นไฟ ประชาชนไม่สามารถ
อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข จิตใจของประชาชนตื่นตระหนกหวาดกลัว ผู้ที่มี
มโนธรรมและความจงรักภักดีมีอายุไม่ยืนยาว ส่วนขุนนางที่คิดคดทรยศ
เรื่องอำนาจครองความเป็นใหญ่ข่มเหงรังแกประชาชน ขณะนั้นโอรส
สวรรค์อ่อนแอไร้อำนาจถูกหยามเกียรติ เจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆถึงแม้ว่าจะ
มีกองกำลังทหารที่แข็งแกร่งเป็นของตัวเองแต่ก็มีบังอาจล่วงล้ำราชอำนาจ
ของโอรสสวรรค์ ในเวลานั้นเจ้าเซาก็จึงหาโอกาสبيبโอรสสวรรค์ให้ออก
ราชโองการสั่งการเจ้าผู้ครองแคว้นต่างๆ แสดงอิทธิพลอำนาจ คนบ้าน

เอาใช้กลยุทธ์ต่างๆพลิกแพลงวางแผนมุ่งหวังจะผนวกรวมแคว้นต่างๆ แต่
ทว่าสงครามกลับลุกลามยืดเยื้อเป็นเวลายาวนาน คร่าชีวิตผู้คนล้มตาย
จำนวนมาก ด้วยเหตุนี้จึงถูกลงโทษคุมขังในนรกอเวจี รับความทุกข์
ทรมานอย่างถึงที่สุด ไม่ได้พูดไม่ได้เกิด เอาล่ะ! ศิษย์เราจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (มุ่งลงตรงสู่อเวจี)

พุทธะจีง : ศิษย์เรา เข้าไปคารวะท่านเซียนกวน

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ท่านเซียนกวนอย่าได้มากพิธี

เซียนกวน : เชิญเข้าไปชมด้านใน

ชีวเชิง : (เข้ามาภายในคุก ได้ยินเสียงร้องอันโศกเศร้าดังมาเป็น
ระยะๆ เหมือนเสียงร้องที่น่ากลัวของผีร้ายตอนที่กำลังจะปรากฏตัว ได้
ยินแต่เสียงร้องให้ที่หุ้มลึกลงเป็นเสียงต่ำและลากยาวจนสุดเสียง น่ากลัว
จริงๆ วิญญาณบาปที่รับโทษในนรกขุมนี้ล้วนแต่มีรูปร่างที่ไม่เหมือนคน
บางคนหัวแห้วเหมือนพระจันทร์เสี้ยว บางคนไม่มีจมูกแต่กลับมีหูที่
บวมพองและลากยาวไปกับพื้น ปากของบางคนเหมือนเปิดโดนัลด์คัก ขา
ของบางคนถูกลงโทษจนกลายเป็นเหมือนขนมปาห้องโก้ ยังมีบางคนถูก

ทุบที่ท้องจนกลายเป็นรูคูล้ายขนมหินวิญญาณบาปเหล่านี้ไม่เพียง ถูกสับมือสับเท้าเท่านั้น ทั้งตัวยังถูกบดขยี้จนแหลกละเอียดจนไม่รู้ว่าจะ เอามาประกอบรวมกันใหม่ได้อย่างไร ตอนนี้มีลมประหลาดพัดมา เป็น ลมที่ทั้งหนาวและร้อน โลกนี้คือโลกอะไรกันนะ? คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีลม ประหลาดอย่างนี้ ดินะที่ลมนี้เกิดขึ้นในนรกอเวจี ถ้าหากมีลมประหลาด แบบนี้ปรากฏขึ้นบนโลกมนุษย์ โลกมนุษย์อาจจะเกิดโรคระบาด ลมพัด ไปถึงที่ไหนก็กลายเป็นกระดูกแห่งในพิริบตา ที่แท้ลมประหลาดนี้ก็มาจาก นกตัวใหญ่ตัวหนึ่งที่กำลังกระพือปีกอยู่กลางเวหา นกใหญ่ตัวนี้มีปากที่ ยาวและแหลมคมมาก รูปร่างก็แปลกประหลาด ดินนกกมีพังผืดเหมือนกบ บนตัวมีครีบยาวเหมือนปลา จิกกินวิญญาณบาป ตรงบริเวณที่ถูกนกจิก มีน้ำเลือดและน้ำเหลืองพุ่งออกมา เลือดเหล่านี้ต่างจับตัวกันเป็นก้อน กลายเป็นสัตว์ประหลาดมีหู จมูก ปาก และมีมือมีเท้า สัตว์ประหลาดที่ มีลักษณะเป็นของเหลวนี้พ่นน้ำสีเขียวออกจากปากพุ่งใส่ร่างวิญญาณ บาปทำให้เกิดตุ่มหนอง เมื่อตุ่มหนองแตก หนองแมลงวันลักษณะคล้าย งูก็ซอนไชร่างของวิญญาณบาป ไชไปไชมา เห็นวิญญาณบาปเกาบริเวณ ที่คัน แต่กลับกลายเป็นเกาเอาเนื้อหนังของตัวเองหลุดติดออกมาจนเห็น กระดูก เจ็บปวดทรมานร้องตะโกนลากเสียงยาวอย่างน่าเวทนาแล้วตาย ไป เมื่อตายแล้วก็ถูกยักษ์ลากไปทุบจนแหลกแล้วโยนเข้าไปในเตาหลอม กระดูก หลังจากที่ถูกทำให้เข้ากันจนจับตัวเหนียวแล้วก็ทิ้งลงไปในเหวคีน ซีฟ แล้ววิญญาณบาปก็ฟื้นคีนซีฟขึ้นมาอีกครั้ง กลับมีเนื้อหนังขึ้นมาใหม่

แต่สภาพร่างกายกลับแย่ลงกว่าเดิมและยิ่งดูน่าเกลียดขึ้น) ท่านเขียนนวน
ครับ วิญญาณบาปเหล่านี้ทำไมถึงต้องรับโทษเช่นนี้ครับ?

เขียนนวน : พวกเขาเหล่านี้ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่คือพวกที่ไม่มี ความ
จงรักภักดีต่อประเทศชาติ ดังนั้นหลังจากที่ตายแล้วก็สมควรที่จะได้รับ
การลงโทษที่โหดเหี้ยมทารุณเหล่านี้

ชีวเชิง : แล้วพวกเขาจะมีโอกาสได้กลับไปเกิดใหม่ไหมครับ?

เขียนนวน : มีสิ มีบางคน ทุกๆสี่สิบปีจะได้ไปเกิดในเดรัจฉานภูมิ
หนึ่งครั้ง แล้วกลับมารับโทษในนรกต่อ

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้น คนที่ไม่มี ความจงรักภักดียังต้องกลับมารับโทษ
อีกยาวนานแค่ไหน?

เขียนนวน : ยังไม่รู้แน่นอน! แต่ในเมื่อตกลูกสู่นรกอเวจีก็แสดงว่าตอน
ที่มีชีวิตอยู่ได้สร้างความผิดบาปร้ายแรงที่ไม่อาจยกโทษให้อภัยได้ ไม่
สามารถได้เกิดเป็นมนุษย์อีกตลอดกาล

ชีวเชิง : จะมีวิธีไหนที่สามารถช่วยลดช่วยได้?

เขียนนวน : มีเพียงตอนที่มีชีวิตอยู่หมั่นบำเพ็ญบุญกุศลให้มาก
หมั่นเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา หมั่นศึกษาหลักธรรมปฏิบัติตามคำสอน
ของพุทธะอรियเจ้า จึงสามารถพ้นจากนรกอเวจีได้

ชีวเชิง : ปัจจุบันนี้แต่ละที่ต่างก็มีการศึกษาพระสูตรคัมภีร์ต่างๆ หากสามารถเกิดจุดเปลี่ยนในชีวิตกลายเป็นผู้บำเพ็ญก็ไม่ต้องจมลงสู่ความทุกข์

เขียนกวน : ก็ไม่เชิง! เพราะเหตุใดนะหรือ? เพราะปัจจุบันนี้ผู้บำเพ็ญในแต่ละที่ต่างก็ยึดติดอยู่ในตัวอักษร ประโยค วลี ตัวหนังสือ ทุ่มเทเวลาศึกษากระพี้ น้อยนักที่จะเข้าถึงแก่นแท้ของหลักคำสอนในพระสูตรอย่างแท้จริง ดังนั้นนี่จึงเรียกว่า “กุศล” แต่ไม่สามารถเรียกว่า “ปัญญา”

ชีวเชิง : ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นล่ะ?

พุทธะจีง : ก็เพราะผู้บำเพ็ญในแต่ละที่ต่างก็ยึดติดในความรู้ ต่างก็มีตัวหนังสือเป็นเครื่องกีดขวาง ดังนั้นสิ่งที่รู้จึงมีขีดจำกัด ต่างก็อธิบายความหมายตามตัวอักษรในพระสูตร ต่างฝ่ายต่างนิกายต่างก็ยึดติดในทัศนะความคิดของตัวเอง ต่างก็คิดว่าความคิดเห็นของตัวเองถูกต้อง ต่างก็ตั้งตนเป็นใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดการทะเลาะโต้เถียงกันระหว่างศาสนา และเกิดการโต้แย้งถกเถียงกันในหลักธรรมคำสอนไม่จบไม่สิ้น เพราะต่างก็สัมผัสรู้และเข้าใจต่างกัน ดังนั้นจึงพูดได้ว่า ต่างก็ถูกและต่างก็ผิด แต่จะต้องรู้ว่า “ตถาคตมักกล่าวเสมอว่า ผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมทั้งหลายพึงรู้ว่าธรรมที่ตถาคตแสดงนั้น อุปมาดังแพข้ามฟาก เมื่อมาถึงฝั่งแล้วก็ต้องละแพ ธรรมที่ตถาคตได้แสดงไว้ก็ต้องละ แล้ว

นับประสาอะไรกับสิ่งที่ไม่ใช่ธรรมเล่า?” เอาล่ะ คือนี่พอเท่านี้ กลับกัน
เถอะ

ชีวเชิง : ขอขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลที่เมตตาช่วยเหลือ

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธรักษาจี้กงและท่านเมธี

พุทธรักษาจี้กง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 25 ม้าวสุรานารีทำให้ประเทศชาติเสียหาย เหตุแห่งอเวจี

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

เป็นถึงจักรพรรดิจริยาวัตรกลับเสื่อมทราม

ออกกฎหมายไม่เป็นธรรมออกคำสั่งผิดทำนอง

แต่อดีตโบราณมาม้าวกามาสิ้นชาติครอง

ชอยเปลี่ยวอเวจีต้องเดินไปถึงวังหลังเฮย

พุทธะจีง : นับแต่อดีตโบราณมา ผู้ที่ดำรงตำแหน่งสำคัญๆ ไม่ว่าจะ
เป็นองค์ราชา เสนาบดี ขุนพล หรือขุนนางต่างๆ ในจำนวนสิบคน มีมาก
เกินกว่าครึ่งหนึ่งที่ชื่นชอบเรื่องกามตัณหา ขนาดมีสามภรรยาสี่อนุก็ยังไม่
ว่ามีไม่มากพอ ยังชอบไปเที่ยวหอนางโลม อยู่ในนั้นเปลิดเปลินจนลืม
กลับบ้าน ผู้ที่มีตำแหน่งสูงประพฤตินั้นเช่นนี้ ส่งผลกระทบต่อผู้ที่อยู่ใต้
บังคับบัญชาและประชาชนให้พลอยติดเชื่อ พลอยเห็นดีเห็นงาม ประพฤติ
ผิดในกามตามแบบอย่างไปด้วย ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิด สุดท้ายประเทศชาติ
ก็กลายเป็นประเทศแห่งกามตัณหา เมื่อถูกเรื่องกามตัณหารบกวนจิตใจก็
ไม่ตั้งใจปฏิบัติงานราชการ นานวันเข้า กำลังของประเทศก็ตกต่ำเสื่อม
ถอย ประเทศเพื่อนบ้านที่แข็งแกร่งกว่าก็ฉวยโอกาสบุกรุกดินแดน ทำให้
ประเทศชาติสูญสิ้นเอกราช ถึงแม้ว่าในประวัติศาสตร์จะมีตัวอย่าง
มากมายให้เห็น แต่ทุกคนกลับเห็นเรื่องกามตัณหาเป็นเรื่องที่มีความสุข
ไม่รู้จักหลีกเลี่ยงระมัดระวังคำพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำพูดต่างๆที่พูด

ออกมาแต่ละคำล้วนเป็นคำพูดที่ไม่น่าฟัง กลายเป็นว่าคนพูดชอบพูดคำ
ลามกที่กระตุ้นความกำหนัด ส่วนคนฟังก็ชอบฟังคำลามก นานวันเข้าก็
กลายเป็นกระแสนิยม มักจะสร้างวีกรรมและมโนกรรมบ่อยๆ ทำให้หู
แปดเปื้อนไม่สะอาด และที่หนักยิ่งกว่านั้นเมื่อสัมผัสสฎกเนื้อต้องตัวกันก็
กลายเป็นเหตุปัจจัยให้ทำในสิ่งที่ผิดพลาดไม่สามารถที่จะชดเชยแก้ไขได้
พึงรู้ว่าความชั่วทั้งปวงกามตัณหาเป็นอันดับหนึ่ง หมกมุ่นเรื่องกามทำ
เรื่องลามกอยู่ตลอดไม่ขาดก็จะต้องตกสู่เวจี รับกรรมตามสนองยากที่จะ
หนีพ้น เอาละ! ชิวเชิงจงออกจากร่าง

ชิวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธรະจีง : ศิษย์เรารีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชิวเชิง : (บัลลังก์บัวเล่นฉิวตลอดทาง ถึงนรกอเวจีอย่างรวดเร็ว
มองดูภายในคุก เต็มไปด้วยเปลวไฟแดงฉานรอบด้าน สภาพรอบๆเหมือน
เตาเผาที่ร้อนมาก)

พุทธรະจีง : ศิษย์เรา รีบคารวะท่านเซียนกวน

ชิวเชิง : คารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี

ชิวเชิง : ทำไมวันนี้ภายในคุกถึงแดงฉาน มีเปลวไฟเอ่อล้นรอบด้าน?

เซียนกวน : เพราะนี่คือการกลั่น คนที่มักมากในกามไม่รู้จักควบคุม
ตัวเอง ความคิดเต็มไปด้วยเรื่องกามตัณหา ไม่มีสัมมาสติ ดังนั้นจึงใช้ไฟ

สมาธิของยมโลกมาชำระล้างจิตแห่งกามตัณหาออกไป (เขียนนวนหีบ
ธงบัญญัติการขึ้นมาโบกสะบัด ทันใดนั้นเปลวไฟในคุกก็ค่อยๆถูกขจัด
ออกไป อากาศร้อนก็ค่อยๆเบาบางลง)

ชีวเชิง : (มองดูทั่วคุก ช่างนำเวทนาจนไม่สามารถทนมองดูได้ เห็น
แต่ซากศพกองเท่าภูเขาเลากาเต็มไปด้วยลานกว้าง ลักษณะการตาย
แตกต่างกันออกไป บ้างมีลักษณะที่โศกเศร้า บ้างปรากฏสีหน้าที่
หวาดกลัว บ้างหัวฝังกลบลงไป在地 บ้างมือเท้าขาดแยกออกจากกัน
บ้างดับแตกถุงน้ำดีแตก สภาพต่างๆที่ไม่น่าดู เห็นแล้วไม่สามารถทนดูได้
จริงๆ ซากศพต่างๆกลายเป็นซากศพที่เหี่ยวแห้งไหม้และจนไม่สามารถ
บรรยายออกมาได้ มีเมฆแดงปรากฏขึ้นกลางเวหา น้ำฝนหยดลงมาเบาๆ
ประพรมซากศพ เมื่อเมฆฝนปลิวผ่านไปผู้ตายก็ฟื้นคืนชีพ ถึงแม้จะฟื้น
คืนชีพขึ้นมาใหม่แต่มองดูแล้วช่างน่ากลัวจริงๆ บางคนลุกตาวลิกลงไป
ในบ้ำ บางคนแขนงอขาเบี้ยวเปลี่ยนรูปไป บางคนท้องยุบเว้าเข้าไป
ส่วนบนหลังมีหนอกงอกออกมา บางคนท่อนล่างกับท่อนบนของลำตัว
สลับหน้าสลับหลังกันไม่ถูกต้อง บางคนหัวยุบเว้าลงไป ปากบานออก
เหมือนดอกไม้ ที่หน้าอกของวิญญาณบาปเริ่มมีดอกไม้สีขาวงอกออกมา
หนึ่งดอก ดอกไม้โตขึ้นมีปาก ขณะนั้นดอกไม้ได้โน้มก้านดอกลงมากิน
เนื้อของวิญญาณบาปเป็นอาหาร กัดกินคำแล้วคำเล่าเกิดเสียงดังจ๊วบๆ
บางครั้งก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาทำให้รู้สึกหวาดกลัวจนขนลุกขนพอง
ปรากฏการณ์อะไรที่แปลกประหลาดล้วนมีหมด)

เขียนกวน : ท่านขุนพลทั้งสอง ไปนำตัวจักรพรรดิขงเจี๋ยแห่งราชวงศ์เซี่ยมาที่ซี (ขุนพลทั้งสองควบคุมตัวนักโทษมาคนหนึ่ง ร่างกายและแขนขาสลับตำแหน่งกันไปหมด หัวย้ายเข้าไปอยู่ในสมองที่อยู่กลางหน้าอก ส่วนช่วงล่างของลำตัวก็มาอยู่แทนที่ตำแหน่งของหัว บนล่างสลับตำแหน่งกัน น่ากลัวจริงๆ)

เขียนกวน : วิญญาณบาปผู้นี้คือจักรพรรดิแห่งราชวงศ์เซี่ยนามว่า “ขงเจี๋ย” เชิญท่านสัมภาษณ์ได้เลย

ซิ่วเซิง : ที่อยู่เบื้องหน้าเราไม่ใช่ขงเจี๋ยหรือไม่?

วิญญาณบาป : เราคือขงเจี๋ย รีบปล่อยเราออกไป แล้วเราจะแบ่งประเทศให้ท่านครึ่งหนึ่ง

ซิ่วเซิง : เป็นข้อเสนอที่ไม่เลว แต่น่าเสียดายที่อำนาจในการตัดสินใจของที่นี่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา และถึงแม้ว่าเราจะมีอำนาจในการตัดสินใจ ก็ไม่สามารถให้ท่านสมปรารถนาได้ เพราะพวกเราคือแบบอย่างแห่งความเที่ยงธรรม ใครก่อกรรมไว้ก็สมควรต้องถูกลงโทษ เราจะปล่อยท่านไปเพียงเพราะผลประโยชน์อันมากมายมหาศาลที่ท่านยื่นข้อเสนอให้ได้หรือไม่ อย่างนี้จะไม่เป็นที่หัวเราะเยาะของคนทั่วทั้งแผ่นดินหรือ? แล้วที่ยิ่งไปกว่านั้นจะสามารถทำให้คนทั้งแผ่นดินเกิดความเลื่อมใสศรัทธาได้อย่างไร? รีบบอกมาเถอะว่าชาติก่อนท่านเคยก่อกรรมไว้อย่างไรจึงตกนรกอเวจีถูกลงโทษ ทำให้อวัยวะต่างๆของร่างกายย้ายที่สลับตำแหน่งกันไปหมดจนมีสภาพเช่นนี้?

วิญญานบาป : เฮ้อ! เดิมที่เราเป็นจักรพรรดิที่สง่างามน่าเกรงขาม ปกครองแผ่นดินมีอำนาจสูงส่งขนาดใหญ่ ตอนนี้อยู่ในสภาพเช่นนี้ หวนรำลึกถึงความหลังจะทนได้อย่างไร! ยุคสมัยของราชวงศ์เซี่ยเป็นต้นกำเนิดของอารยธรรมในแผ่นดินจีนที่แผ่ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง และเป็นหนึ่งในสามของยุคราชวงศ์ที่มีความเจริญรุ่งเรือง เป็นเพราะเราหมกมุ่นลุ่มหลงอยู่ในกามตัณหาจนไม่สนใจงานราชกิจ เสพสุขอยู่ในกามารมณ์จนลืมภาระหน้าที่ของจักรพรรดิ ก็เพราะลุ่มหลงในกามตัณหาทำให้ราชวงศ์เซี่ยอ่อนแอลง สุดท้ายเป็นเพราะเราสิ้นเปลืองพลังกำลังหมดไปกับเรื่องกามจนป่วยตาย หลังจากที่ยาตายแล้ว ได้เผชิญหน้ากับพญายม ถูกพญายมประณามและตัดสินให้รับโทษนรกในนรกขุมต่างๆ จนมาถึงที่นี่ มีดมนไร้แสงตะวัน อากาศก็เบาบาง ทุกข์ทรมานเหลือเกิน ถูกไฟเผาอย่างตลอดทั้งวันทั้งคืน เศร้าโศกอย่างที่สุด รีบช่วยเราออกไปที

ชีวเชิง : อยากจะออกไปก็ง่ายมาก เพียงแต่ไม่รู้ว่าคุณจะมีจิตใจที่แน่วแน่มั่นคงหรือไม่?

วิญญานบาป : บอกเรามาเถอะว่าต้องทำอะไรจึงจะสามารถออกไปจากที่นี่ได้ หากสามารถออกไปจากที่นี่ได้จริงๆ ทุกภพทุกชาติเราจะยอมทำตามคำสั่งของท่านโดยไม่มีข้อโต้แย้ง

ชีวเชิง : ชงเจี๋ย! ฟังให้ดีนะ อันดับแรกต้องใช้จิตที่มีความศรัทธาจริงใจกราบสำนึกขอขมากรรม อันดับต่อไปภายในจิตใจจะต้องมีความ

ยินยอมพร้อมใจ ยอมรับโทษทัณฑ์ด้วยความสมัครใจ โดยไม่มีจิตที่
อาฆาตแค้น ต่อจากนั้นก็เพิ่มเติมเสริมด้วยการสวดท่องพุทธานามอย่างไม่
ย่อท้อ

วิญญาณบาป : เราอยู่ที่นี้ทุกข์ทรมานจนพูดไม่ออก แล้วจะสวด
ท่องพุทธานามได้อย่างไร?

ชีวเชิง : ไม่กลัวอุปสรรคนานัปการ ไม่กลัวความทุกข์ยากทั้งหลาย
ใช้ความศรัทธาจริงใจสวดท่องพุทธานามดังนี้ “นะโม หมีเล่อฝอ” (วิญญาณ
ขงเจ็ยพนมมือสวดคำว่า “นะโม หมีเล่อฝอ” ทันใดนั้น แขน ขา หัว ลำตัว
และอวัยวะต่างๆทั่วทั้งร่างกายก็กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม ใบหน้าแดงก่ำ
กลางเวหาปรากฏรัศมีมณฑลฉายส่องลงมา ทั้งเมฆมณฑล ดอกไม้
มหัศจรรย์ ชั่วพริบตาที่บังเกิดกลิ่นหอมฟุ้งจรจายไปทั่วทุก แสงสาด
ส่องปกแผ่ไปทั่ววิญญาณบาปทั้งหลาย กลางเวหาปรากฏเทพเป็นมณฑล
พระศรีอาริยเมตไตรยปรากฏกายอยู่เบื้องหน้า)

พระศรีอาริยเมตไตรย : สาธุ! ขงเจ็ย! ขณะนี้ผลกรรมสิ้นสุดแล้ว
วิญญาณทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ยามทุกข์ยากสามารถยึดมั่นในพุทธานาม
ก็จะมีโอกาสได้รับการอุดหนุน (ตอนนี้วิญญาณบาปทั้งหลายรีบเดินไป
ข้างหน้าเพื่อรับพุทธรังสีของพระศรีอาริยเมตไตรยที่กำลังสาดส่อง แล้ว
วิญญาณบาปจำนวน **300** กว่าชีวิตก็หลุดพ้นจากอบายภูมิ)

เขียนกวน : ยังไม่เคยพบเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย! วันนี้ได้เห็น
นิมิตอันเป็นมงคลด้วยตาของตัวเอง ก็เพราะด้วยบุญคุณของท่านเมธี!

ชิวเซ็ง : ผู้น้อยก็ไม่เคยเห็นมาก่อนเหมือนกัน ทำให้ผู้น้อยตะลึงจน
ตาค้าง ไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

พุทธะจีกง : สาธุ! เวไนย์ควรรู้จักปลูกเหตุแห่งพุทธสัมพันธ์อย่าง
ลึกซึ้ง คึนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชิวเซ็ง : ขอบคุณท่านเซียนกวน และท่านขุนพลทั้งสองที่คอย
ช่วยเหลือ

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีกงและท่านเมธีเดินทางกลับ

พุทธะจีกง : ถึงสำนักก่งเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชิวเซ็ง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 26 นรกอเวจี ที่คุมขังจักรพรรดิ

พุทธะจี๋กั ประทับทิพย์ญาณ

ตั้งแต่องค์ราชาตลอดจนถึงพ่อค้า รักถนอมกายาต้องระวังกามเป็นนิจ

ดำเนินมนุษยธรรมอีกทั้งบำเพ็ญจิต บัญชีสวรรค์มีชื่อติดได้พ้นจากอบาย

พุทธะจี๋กั : มนุษย์ต้องดำรงรักษาไว้ซึ่งคุณธรรมเป็นอันดับแรก บาง
คนชอบเรื่องกาม หมกมุ่นลุ่มหลงอยู่ในเรื่องกามลามก คนที่ชื่นชอบเรื่อง
กาม ทำเรื่องลามกนานวันเข้าก็จะสิ้นเปลืองพลังธาตุ สูญเสียพลังชีวิต ฟัง
รู้ว่าพลังชีวิตของร่างกายกำเนิดจากไต เมื่อของเหลวในไตเต็มเปี่ยมก็จะ
เปลี่ยนเป็นพลังชีวิตทั้งหมดในร่างกาย ถ้าหากของเหลวในไตขาดพร่องไป
ก็จะทำให้สูญเสียพลังชีวิต หากไม่ระมัดระวังเรื่องกาม ร่างกายก็จะตั้ง
เอาไขกระดูกมาใช้เปลี่ยนเป็นพลัง เหมือนกับคนที่เบิกเงินมาใช้ล่วงหน้า
ดังนั้นบางคนจึงรู้สึกปวดเมื่อยกล้ามเนื้อและกระดูกบ่อยๆ หากมี
สัญญาเตือนเช่นนี้แล้วยังไม่รู้จักระงับตัวก็จะกลายเป็นโรคกระดูกพรุน ที่
หนักยิ่งกว่านั้นก็จะมีชะตาชีวิตที่ร่อแร่ เหมือนคนที่ฆ่าตัวเองให้ใกล้ตาย
มองดูคนบนโลกแต่ละคนชอบเรื่องกามจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้
ปล่อยให้รากของกระดูกสูญเสียไป รากของกระดูกก็คือการสืบทอด
เผ่าพันธุ์ของมนุษย์โดยอาศัยน้ำเชื้อของผู้ชายและเลือดของผู้หญิงจับตัว
กัน ดังนั้นน้ำอสุจิจึงมีชื่อเรียกอีกชื่อว่ารากของกระดูก รากของกระดูก
อ่อนแอ ร่างกายก็จะอ่อนเปลี้ยไม่แข็งแรงดังคนที่ใกล้ตาย ถึงแม้มีลม
หายใจแต่ก็ไร้เรี่ยวแรง เพียงแคื่อย่อชีวิตให้ยู่รอด ช้ำร้ายยังมีโรคภัยต่างๆ

รุมเร้า แล้วอย่างนี้จะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม! นอกจากนี้คนที่ชื่นชอบเรื่อง
กาม ชอบทำเรื่องลามกอยู่เสมอไม่ขาด ยังเป็นการดึงดูดให้วิญญาณร้าย
มารแห่งกามตัณหา มาชุมนุมอยู่รอบๆตัวโดยไม่รู้ตัว เมื่อเจอคนที่รูปงามก็
ไม่สามารถควบคุมจิตใจของตัวเองได้ เกิดความคิดเพื่อฝันจินตนาการ
เรื่องลามก ถ้าหากไม่สามารถกำราบจิตใจของตัวเองลงได้ก็จะพัฒนา
กลายเป็นการทำ ความชั่ว ทำเรื่องข่มขืนกระทำชำเรา แล้วอย่างนี้จะไม่
ระมัดระวังได้หรือ แต่โบราณมามีคนจำนวนมากไม่น้อยที่ถูกขังอยู่ในอเวจีมหา
นรกเพราะชอบมั่วกาม ตั้งแต่ชนชั้นสูงอย่างโอรสสวรรค์และเชื้อพระวงศ์
ลงไปจนกระทั่งถึงพ่อค้าและลูกจ้าง หวังว่าทุกคนจะระมัดระวังเรื่องการ
ประพฤติผิดในกาม เอาละ! ศิษย์เราจงออกมา

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (ระหว่างทางที่ผ่านมามีกระแสอากาศทั้งเย็นและอุ่นพัดมา
คือมีทั้งความเย็นและความอุ่นไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด? ที่ปากทางสาม
แพร่งข้าง “ห้องพักของเทียนเต้า” มีคนงานก่อสร้างมากมายกำลังก่ออิฐ
สร้างอาคาร พื้นอาคารปูด้วยทองแดงชั้นเลิศ ยังมีเสาทองอีกหลายต้น ที่
เหลือก็ยังไม่เห็นมีอะไร เห็นเพียงคนงานก่อสร้างกำลังเร่งมือทำงานกันไม่
หยุด ชั่วพริบตาเดียวก็มาถึงนรกขุมที่เก้า ทันใดนั้นมองเห็นเปลวไฟจาก
ทั้งด้านบนและด้านล่างลุกไหม้ทะลุถึงกัน วิญญาณบาปมากมายร่างกาย
ไหม้เกรียม ยังมีวิญญาณบาปอีกจำนวนมากกำลังรับทุกข์ทรมานอย่าง

แสนสาหัส บ้างถูกสับกระดูก ทูบหน้าอก ตัดมือ ควักตา ตัดเท้า บ้างก็ถูกราดด้วยน้ำเหล็กร้อน น้ำทองแดงร้อน ได้ยินเสียงร้องไห้โหยหวนดังไปทั่ว เสียงเหมือนหมูแพะที่ถูกเชือด แล้วจะไม่ให้ร้องไห้ตามด้วยความโศกเศร้าได้อย่างไร การลงโทษที่ทุกข์ทรมานเช่นนี้ที่จริงแล้วเป็นเพราะเหตุใดกันแน่?)

พุทธะจีง : ศิษย์เรา รีบคารวะท่านเซียนกวนเร็วและท่านขุนพลเร็ว

ชีวเซิง : คารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เซียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี

ชีวเซิง : ท่านเซียนกวนครับ เหตุใดคนเหล่านี้จึงถูกลงโทษด้วยการตัดเท้า ทูบอก ตัดมือ ควักตา แล้วยังถูกราดด้วยน้ำเหล็กร้อนและน้ำทองแดงร้อน?

เซียนกวน : นี่ก็คือพวกที่สมัยตอนมีชีวิตอยู่ชอบประพฤตินิดในกาม ทำเรื่องลามกอยู่ตลอดไม่ขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ชอบใช้กำลังแสดงความป่าเถื่อนกับผู้หญิง เมื่อผลกรรมตอบสนองก็ต้องถูกลงโทษอย่างโหดเหี้ยม รับทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส บางคนตอนที่ชีวิตอยู่ชอบไปยังสถานที่โสเภณีทำเรื่องลามกประพฤตินิดในกาม ก็ต้องถูกตัดเท้าอย่างโหดเหี้ยม บางคนตอนที่ชีวิตอยู่ชอบใช้มือทำเรื่องลามก ใช้มือลวนลาม บังคับบีบจับของสงวนของผู้หญิง ก็ต้องถูกตัดมืออย่างทารุณ บางคนตอนที่ชีวิตอยู่บังคับผู้หญิงทำลามกอนาจาร มีเจตนาที่ไม่ดีก็จะต้องถูกทูบอก

บางคนตอนที่มิชีวิตอยู่ มองผู้หญิงแล้วเกิดมีจินตนาการเรื่อง ลามก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลที่ตามมาคือไปก่อเหตุช่มชู้ ก็ต้องถูกควักลูก ตา ในคุกยังมีผู้หญิงพันรัดคอ หมาทองแดงคอยรังควาน วิญญาณบาป ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ก็เพราะมีจิตใจที่โหดเหี้ยมเหมือนงู เหมือนแมง ป่อง เกิดจิตที่ไม่เที่ยงตรง บางคนอาจจะเป็นขุนนางที่ชื่นชอบเรื่องกาม ใช้อิทธิพลอำนาจบังคับผู้หญิงทำเรื่องลามกบ่อยๆ ก็บันดาลให้ถูกฆูร์ด

ชีวเซิง : ท่านเขียนนวนครับ ขอขอบคุณที่ชี้แนะ แต่มีข้อสงสัยอยาก เรียนถาม ขงเจี๋ยคือจักรพรรดิแห่งราชวงศ์เซี่ย ห่างจากยุคปัจจุบันก็หลาย พันปีมาแล้ว ไม่ทราบว่ชาติก่อนของเขากับพระศรีอารียเมตไตรยมีเหตุ บุญปัจจัยเกี่ยวข้องกันอย่างไร?

เขียนนวน : ก่อนที่โลกจะอุบัติเกิดฟ้าดินขึ้น เดิมทีขงเจี๋ยก็คือหนึ่งใน ลูกศิษย์ของพระศรีอารียเมตไตรย แต่เพราะแยกไปเกิดในครรภ์จึงเกิด ความลุ่มหลง ถูกกามตัณหาบดบังพุทธจิตปัญญาญาณ ทำให้ตกสู่นรกอเวจี

ชีวเซิง : เพราะเหตุใดสวด “นะโม หมีเล่อฝอ” เพียงคำเดียวก็สามารถทำให้ภายในคุณได้รับพุทธรังสีฉายส่อง?

เขียนนวน : นอกจากเหตุปัจจัยดังกล่าวที่กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้น ที่ ยอดเยี่ยมประเสริฐสุดก็คือการรับประกันของพระพุทธรูปทั้งหลาย ไม่ว่า เวไนยสัตว์ทั้งปวงจะอยู่ในโลกแห่งความเสื่อมทั้งห้าประการหรือตกอยู่ใน ทุกคติภูมิต่างๆ ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส หากสามารถระลึกสวด

ท่องพุทธานามของพระพุทธรูปโพิศสัตว์แล้วไม่สามารถแปรเปลี่ยนความทุกข์ยากให้กลายเป็นสรวบหัวเราะ เครื่องทรมานต่างๆไม่สามารถพังทลายลงได้เอง ก็จะไม่ขอประจักษ์ในมรรคผล ด้วยมหาปณิธานนี้ หากเวไนยในทุคติภูมิทั้งหลายสามารถได้ยินพุทธานามจนกระทั่งถึงความจริงใจรับไว้สวดท่อง ย่อมต้องได้รับพุทธรังสีปกปัก

ชีวเชิง : นอกจากนี้ยังมีวิญญูณบาปอีก **300** กว่าชีวิตที่ต่างก็ได้รับพุทธรังสีปกปักไปพร้อมกัน ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด?

เขียนกวน : นี่คือการตอบสนองตามเหตุปัจจัยในการประพันธ์หนังสือ เพราะเมื่ทั้งหลายในสำนักของท่านต่างมีความจริงใจ อุทิศตัวรับใช้ ปกป้องธรรม ถึงแม้เหน็ดเหนื่อยยากลำบากก็ไม่ปฏิเสธ หลีเชิงมีศรัทธาที่เที่ยงตรงยึดมั่นปฏิบัติ ศึกษาอย่างไม่เหน็ดเหนื่อยไม่เกียจคร้าน หลินเชิงตั้งจันทรทรงกลด ทุ่มเทศุดกำลังความสามารถ ปกป้องธรรม เผยแพร่หนังสือธรรมะ ชูเชิงมีความฮึกเหิมเป็นกองหน้า คลี่คลายความสงสัยให้แก่เวไนย เสนอแนวทางให้ยึดมั่นปฏิบัติ ไม่เอนเอียงไม่มีอคติ และนอกจากนี้ยังมีพลังกุศลของเมธีท่านอื่นๆ แต่หัวใจสำคัญที่สุดก็คือ ท่านชีวเชิง ถ้าหากท่านไม่มาที่นี่ ขงเจียก็จะไม่มีโอกาสได้รับพระคุณจากพระพุทธรูป แล้วนับประสาอะไรกับอีก **300** กว่าชีวิตที่ได้อาศัยพุทธรังสีในมูลเหตุนี้ น่าจะมากบ้างน้อยบ้างก็เพราะพวกเขาเคยเป็นนักโทษที่ถูกท่านคุมขังมาก่อน ด้วยเหตุนี้หากท่านไม่มา เหตุปัจจัยนี้เนิ่นนานตลอดกาลก็ไม่อาจบรรลุได้

ชีวเชิง : ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง

เขียนกวน : ขุนพลทั้งสองรีบไปนำตัว “เงินชูแป่” มารับการ
สัมภาษณ์

ขุนพล : นำตัววิญญาณบาปมาถึงแล้วครับ

เขียนกวน : เงินชูแป่จงฟังให้ดี! ท่านนี่คือท่านพุทธะจี้กง ได้นำพา
ชีวเชิงผู้ก้นทองมือเอกจากโลกมนุษย์มาเยี่ยมชม จงเล่าออกมาให้ละเอียด
อย่าได้ชักช้า จะได้ไม่ผิดต่อตัวเอง

ชีวเชิง : ไม่ทราบที่ท่านชื่ออะไร?

วิญญาณบาป : ข้าคือเงินชูแป่ เป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ใต้ของ
แคว้นเงิน รีบช่วยข้าออกไป!

เขียนกวน : เงินชูแป่ หากเจ้ายังไม่ให้ความร่วมมืออีกจะส่งเจ้าไป
เข้าเตาหลอมวิญญาณนะ!

วิญญาณบาป : ข้ายอมพุดแล้ว! ข้ายอมพุดแล้ว! เพราะข้าเป็น
กษัตริย์อยู่ในวัง มีตำแหน่งสูงส่ง แค่มีกำลังลงไปเพียงคำเดียว ไม่ว่าจะ
อยากได้อะไรก็จะได้อย่างนั้น ดังนั้นจึงบ่มเพาะนิสัยหมกมุ่นในกาม ใน
ที่สุดก็มัวเมาลุ่มหลงอยู่กับนารี ตี๋มด้าอยู่กับกามราคะตลอดทั้งวัน ไม่
สนใจงานราชกิจ ทำให้ชะตาเมืองตกต่ำล่มจม สุดท้ายก็ติดกามโรคตาย
เมื่อมาถึงนรกก็ถูกลงโทษต่าง ๆ นานา จนกระทั่งมาถึงที่นี่ มีมณเฑียรแสง
ตะวัน การลงโทษก็ยิ่งทุกข์ทรมานกว่านรกขุมอื่นๆ รีบช่วยข้าออกไปที

ชีวเชิง : เราไม่มีความสามารถที่จะช่วยท่านได้ เพียงแค่สามารถ
สอนให้ท่านสวดท่องพุทธานามเพื่อหลุดพ้นจากความทุกข์เท่านั้น

วิญญานบาป : รีบสอนข้าเถอะ ถ้าหากวันหนึ่งข้าสามารถพ้นจาก
ความทุกข์ได้จริงๆ ข้าสาบานว่าทุกๆชาติจะเป็นผู้พิทักษ์ให้กับท่าน

ชีวเชิง : ตั้งใจฟังให้ดี ทำจิตใจให้ผ่อนคลาย ทำใจให้สงบ แล้วสวด
พุทธานามว่า “นะโม หมีเล่อฝอ” (วิญญานเงินสวดท่องพุทธานาม เสียง
สวดพุทธานามทำให้ทั่วทุกเกิดการเปลี่ยนแปลง ชั่วพริบตาดอกบัวผุด
ขึ้นมาจากพื้น เปลวไฟทั้งหมดกลายเป็นเกสรดอกไม้ ก้อนเมฆหลากสี
ปรากฏขึ้นกลางเวหา ก้อนเมฆสีขาวเปล่งรัศมีสีขาว สีแดงเปล่งรัศมีสีแดง
สีเหลืองเปล่งรัศมีสีเหลือง สีม่วงเปล่งรัศมีสีม่วง แสงสีละลानตา ก้อน
เมฆแต่ละสีมีเสียงดนตรีที่ไพเราะยิ่งนัก ที่เรียกว่าเสียงสวรรค์อันประเสริฐ
เสรี เสียงสวรรค์อันประเสริฐเป็นมงคล เสียงปฐกฐิกาทรรวมอันสง่างาม
เสียงแห่งแดนสุขาวดี เสียงแต่ละเสียงต่างปรากฏเป็นเสียงพุทธานาม “นะ
โม หมีเล่อฝอ” กลับไปกลับมาอยู่กลางเวหา เวลานี้วิญญานบาปทั้งหลาย
ในคุกนอบน้อมพนมมือกราบไหว้พุทธานาม และสวดพุทธานาม “นะโม หมี
เล่อฝอ” เสียงดังก้องกังวานไปทั่วทุก กลางเมฆาปรากฏพุทธลักษณะอัน
เป็นมงคลของพระศรีอาริยมตไตรยขับร้องเพลงธรรม “บัดนี้พวกเธอเอ๋ย
นามของเราด้วยความศรัทธาจริงใจ รอพวกเธอขจัดบาปกรรมสิ้น จะ
สามารถเข้าสู่แดนกามาพรหม วิริยะพากเพียร บำเพ็ญปฏิบัติอย่างไม่ย่อ
ท้อ ต่อไปได้ประจักษ์เข้าสู่ลานชั้นนอก วันหนึ่งข้างหน้าจบังงานชุมนุม
หลงฮว่า ได้สำเร็จโพธิ” ใบหน้าของทุกคนปรากฏความเป็นมงคล

สมานฉันท์ ต่างเดินตรงไปข้างหน้ารับการอุปศิระษะพยากรณ์จากพระศรี
อาริยมตไตรย ได้รับพุทธรังสีปกปัก มีจำนวน **100** กว่าคน)

พุทธะจีง : คีนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยขอขอบคุณท่านเซียนกวน และท่านขุนพลทั้งสองที่
ช่วยเหลือ

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีงและท่านเมธี

พุทธะจีง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 27 นำกรรมติดตัวออกจากอบาย มีหนทาง

พุทธะจึง ประทับทิพย์ญาณ

เป็นราชันย์เดิมที่นั่นเปี่ยมด้วยบุญวาสนา

กลับลุ่มหลงกามาประพฤตินามทำตัวต่ำ

ราชาไม่ดีประชาชนเดือดร้อนทั่วเขตคาม

ตำแหน่งสูงเป็นผู้นำกรรมยิ่งหนักโทษรุนแรง

พุทธะจึง : เกิดมาเป็นคน อาจจะมีร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน ต่ำต้อย
แตกต่างกันไป สถานะตำแหน่งสูงหรือต่ำอาจจะมีการแบ่งแยก แต่ในด้าน
ของกฎหมายทุกๆคนต่างก็มีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นอย่าง
นาง มุขมนตรี ขุนพล ไอรสสวรรค์ หรืออาณาประชาราษฎร์ ภายใต้กฎ
สวรรค์และกฎของยมโลกทุกคนต่างมีความเสมอภาคภายใต้กฎเดียวกัน
ไม่แตกต่างกัน ไม่ใช่ว่าอยู่บนโลกมนุษย์มีฐานะร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน
ต่ำต้อยแตกต่างกันแล้วจะได้รับสิทธิพิเศษที่แตกต่างกัน ดังนั้นเกิดเป็นคน
อยู่ในโลกมนุษย์ อย่าได้ก่อกรรมทำชั่วอันเป็นเหตุให้ต้องตกนรก ทุกคน
ควรยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมจรรยา รักษาเกียรติศักดิ์ศรีแห่งพรหมจรรย์ มีจิต
ที่เที่ยงตรง ปฏิบัติตามกฎ อย่าได้มีพฤติกรรมที่ชั่วร้ายสกปรก เกิดเป็น
คนอยู่ในโลกนี้จะต้องมีพลังธรรมอันเที่ยงตรงจึงจะสามารถเดินไปได้ทั่ว
หล้า ถ้าหากเมื่อไหร่ที่สูญเสียพลังธรรมอันเที่ยงตรงไปแล้ว พฤติกรรม
ของคนก็จะเอนเอียงไปในทางที่ชั่วร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มิตำแหน่ง

ระดับสูง มีอำนาจอยู่ในมือ จะต้องยิ่งระมัดระวังคำพูดและการกระทำของตัวเองว่าสอดคล้องกับทางสายกลางหรือไม่ ชาวโลกพึงรู้ว่า คนที่มีอำนาจมาก คนที่มีตำแหน่งสูงศักดิ์ทั้งหลายที่ชอบมัวโลกีย์มักมากในกามตัณหา นับแต่อดีตโบราณมาไม่ใช่น้อย ที่เรียกว่า มีตำแหน่งเมื่อไหร่ก็ก่อบาปหนักขึ้นเมื่อนั้น ก็เป็นเช่นนี้ ควรรู้ว่า อันดับหนึ่งของบาปกรรมทั้งปวงก็คือกามตัณหา ตั้งแต่อดีตโบราณมา กษัตริย์ เสนา รวมทั้งหลายขุนนางชั้นผู้ใหญ่ รับผู้หญิงเข้ามาเป็นสนม นางบำเรอ หรืออนุภรรยา ลุ่มหลงมัวเมาในสวามิภักดิ์มงานราชการ ทำให้ประเทศชาติตกต่ำอ่อนแอ แม้แต่พ่ายแพ้ถูกทำลาย คนที่มีตำแหน่งสูงจะต้องมีกายใจที่เที่ยงตรง อย่าได้หมกมุ่นมัวเมาในเรื่องกามตัณหา ไม่เช่นนั้นวันหนึ่งพญามกวัคมือเรียก จะมาสำนึกเสียใจภายหลังก็สายไปเสียแล้ว หากไม่รู้จักสำนึกขอขมากรรมอย่างลึกซึ้ง ไม่เปลี่ยนแปลงแก้ไขตัวเองใหม่ ไม่ยื่นหยัดมุ้งมันพากเพียร ในที่สุดวันหนึ่งก็ต้องมีส่วนร่วมในนรกอเวจีเอาละ! ศิษย์เราจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (ช่วงระหว่างทาง มีอากาศเย็นเกิดขึ้นติดต่อกันถี่ๆ ชั่วพริบตาเดียวก็ลงมาถึงที่หมาย)

พุทธะจีง : ท่านเขียนกวนมารอแล้ว ศิษย์เรา รีบเข้าไปแสดงคารวะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๊ง

พุทธะจี๊ง : ไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : เชิญตามเราเข้าไปด้านใน

ชีวเชิง : (บนประตูคุกแขวนแผ่นป้ายที่สร้างขึ้นจากหินแกรนิต สลักว่า “อเวจีหลอมหยก คุณที่ 96” ภายในคุกเห็นเพียงพื้นที่โล่งกว้าง มีวัตถุที่เป็นโลหะเหล็กปลิวว่อน รูปร่างลักษณะของมันยากที่จะอธิบายได้ โลหะเหล็กเหล่านี้ดูจมเข้าใ่วิญญาณบาปอย่างรวดเร็ว บ้างก็หัวขาด บ้างก็ท้องแตก บ้างก็ปากเบี้ยวสิ้นไม่หยุด มือของบางคนมีสภาพกลายเป็นปลาหมึก ขากลายเป็นกบ และมีจำนวนไม่น้อยที่มีแขนห้อยเลยเข่าคล้ายชะนี ร่างกายถูกตัดแบ่งออกเป็นส่วนๆแต่ยังคงเชื่อมต่อกัน อีกด้านหนึ่งมีพัดเหล็กขนาดใหญ่เท่าล้อรถ เมื่อใบพัดขยับก็ปล່อยลูกไฟออกมา ลูกไฟตามใจมติวิญญาณบาปไม่หยุด ร่างของวิญญาณบาปถูกลูกไฟโจมตีเข้าอย่างจ้องจันร่างทะลุ บ้างโดนปากและจมูก บ้างโดนหัวใจและปอด บ้างโดนตับและกระเพาะ บ้างโดนมือและเท้า บ้างโดนหัว โดนใบหน้า แต่ละที่ๆโดนไม่มีที่ไหนที่จะไม่ไหม้และและเป็นหนอง เมื่อหนองแตกหนองก็ไหลพุ่งออกไปรอบด้าน แล้วหนองทั้งหมดก็กลายเป็นหนองแมลงวันขนาดใหญ่ที่สูงตั้งเขาพระสุเมรุ หนองอ้าปากกว้างหนึ่งโยชน์สามารถกลืนกินวิญญาณบาปได้นับร้อย หนองยี้ดล้นออกมาประมาณสี่เมตรสามารถตวัดเอาวิญญาณบาปเข้าปากได้หลายสิบ ฟันของหนองก็สามารถแขวนวิญญาณบาปได้เป็นร้อย สิ่งที่มีขนาดใหญ่โตมหึมาขนาดนี้

แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยเห็นมาก่อน วันนี้โชคดีที่ได้เห็นสัตว์ประหลาดขนาดใหญ่ที่หาดูได้ยากเช่นนี้ มีควันพิษกลุ่มหนึ่งส่งกลิ่นกระจายออกมาจากภายในตัวของหนอน กลิ่นเหม็นไม่น่าดม หลังจากนั้นไม่นานก็มีลมพัดมาซู่ๆทำให้สามารถมองเห็นสภาพในคุกได้อย่างชัดเจน บรรยากาศพิษที่ส่งกลิ่นเหม็นก่อนหน้านี้ก็ไม่มีแล้ว หลังจากที่วิญญาณบาปโดนบรรยากาศพิษก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่งทำให้คนรู้สึกกลัว วิญญาณบาปหัวเราะจนน้ำลายไหลออกมาจากปาก ทำให้คนรู้สึกขยะแขยงไม่กล้าเข้าใกล้ กลางเวหามีเตาไฟบินมา แลปลิ้นแผลบๆเลียที่อวัยวะเพศของวิญญาณบาป ยังมีนกกระวางหัวขวานจิกที่จมูกของวิญญาณบาป มีไก่วงจิกกินหัวใจของวิญญาณบาป มีจิ้งจอกเข้ามาแล้วใช้กำปั้นชกที่หัวของวิญญาณบาป ชกจนมันสมองไหลออกมาจึงหยุดชก มีลิงอยู่ฝูงหนึ่งไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรกันอยู่ มองๆดู ที่แท้แล้วพวกลิงกำลังดึง “กล้วยหอม” ของวิญญาณบาปออกมา น่ากลัวจริงๆ ครอบครัวยิงกินกล้วย กินกันจนสุดปลายผลกล้วย ไม่รู้ว่าใครกำลังกิน “กล้วยหอม” ของใครอยู่ เป็นสภาพเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดเป็นอย่างยิ่ง ออกจะคาดคิดไม่ถึงอยู่สักหน่อย) ท่านเขียนนวนครับ ที่จริงแล้ววิญญาณบาปเหล่านี้เป็นคนประเภทไหนหรือครับ?

เขียนนวน : วิญญาณบาปที่อยู่ที่นี่ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ เป็นขุนนางข้าราชการ แต่ไม่รู้จักรักใคร่เมตตาประชาชน ไม่รู้จักรักทะนุถนอมชีวิตของผู้อื่น กลับชอบกดขี่ข่มเหงเช่นฆ่าทำร้ายประชาชน วิญญาณบาปเหล่านี้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพบหญิงสาวสามัญชนที่รูปร่างหน้าตาดีสามารถ

เชิดชูทำเมียได้ ก็จะมีบับบังคับให้แต่งงานด้วย ยิ่งไปกว่านั้นบางที่อาจจะใช้อำนาจเข้ายึดครอง ตลอดทั้งวันหมกมุ่นลุ่มหลงอยู่ในกามตัณหา ไม่รู้จักรักทะนุถนอมร่างกายของตัวเอง หลังจากรับการลงโทษในนรกขุมต่างๆ แล้ว จึงเข้าสู่คุณี่

ชีวเชิง : เพราะอะไรถึงต้องลงโทษด้วยโลหะเหล็ก?

เซียนกวน : ที่วิญญาณบาปต้องถูกลงโทษเช่นนี้ เป็นเพราะตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ใช้อิทธิพลอำนาจและกำลังป่าเถื่อนบังคับให้ผู้หญิงร่วมเพศแล้วไม่รู้จักสำนึกผิด

ชีวเชิง : แล้วนอนแมลงวันมีเหตุปัจจัยเช่นไร?

เซียนกวน : นอนแมลงวันคือสัตว์ที่อยู่ในสถานที่ๆสกปรก สาเหตุเกิดจากบาปกรรมบันดาล เพราะตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ชอบไปสถานที่ลามกอนาจาร คนที่ไม่รู้จักควบคุมตัวเองก็จะต้องรับความทุกข์ทรมานจากนอนแมลงวัน

ชีวเชิง : แล้วเต่าไฟมีมูลเหตุอย่างไร?

เซียนกวน : เต่าไฟนั้นแปรสภาพมาจากองคชาตของวิญญาณบาป เพราะที่ปลายขององคชาตเรียกอีกอย่างว่าหัวเต่า หัวนี้เลียหัวนั้น จะต้องควบคุมหัวเล็กไม่ให้ดิ้อและยอมเชื่อฟัง

ชีวเชิง : แล้วฝูงลิงคืออย่างไร?

เขียนกวน : ลิงชอบกินกล้วยหอม แล้วตอนที่วิญญานบาปมีชีวิตอยู่ ก็ชอบใช้องคชาตของตัวเองไปทำเรื่องลามกบ่อยๆ เพราะชอบทำเรื่องลามก เมื่อมาถึงที่นี่ ลิงเห็นองคชาตของวิญญานบาปแดงๆคล้ายกล้วยหอม ดังนั้นพวกมันจึงเข้าไปดึงองคชาตของวิญญานบาปออกมาปอกเปลือกถลกหนัง

เขียนกวน : ขุนพลทั้งสองไปนำตัว “ซังอี่หวัง” แห่งราชวงศ์ฮั่น ตะวันตกมาสัมภาษณ์

ขุนพล : (ทันใดนั้นก็ควบคุมตัวนักโทษมาคนหนึ่ง หน้าตาสกปรก เปราะเปื้อนและมีรูปร่างที่แปลกประหลาด มือและเท้าของนักโทษบิดเป็นเกลียว) รายงานท่านเขียนกวน นำตัววิญญานบาปมาถึงแล้วครับ

เขียนกวน : วิญญานบาปจงฟังให้ดี! คินนี้มีแขกผู้มีเกียรติมาเยี่ยมชมคุณ หากไม่เล่าตามความเป็นจริงระวังจะถูกลงโทษ

วิญญานบาป : ข้าจะเล่า อย่าตีข้าอีกเลย!

ซิ่วเซิง : ท่านคือใคร?

วิญญานบาป : ข้าคือ “ซังอี่หวัง” เป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ตะวันตก คิดไม่ถึงเลย ตอนที่ชีวิตอยู่มีความสง่างามน่าเกรงขามเป็นยิ่งนัก ตายแล้วกลับต้องมาอยู่ที่นี่ มีดมนไม่มีแสงตะวัน แคมยังทุกข์ทรมาน จนพูดไม่ออก

ซิ่วเซิง : ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดท่านจึงตกสู่นรกอเวจีแห่งนี้?

วิญญานบาป : หวนคิดถึงอดีตตอนสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ เป็นเพราะหมกมุ่นในกามตัณหา ไม่รู้จักควบคุมตัวเอง ไม่สนใจเรื่องงานราชกิจ สุดท้ายถูกขับไล่ ต้องออกไปร่อนเร่พเนจร ขอดานตามท้องถนน ต่อมาก็ตาย มาถึงนรกถูกพญายมตัดสินลงโทษในนรกขุมต่างๆ ตอนนั้นถูกย้ายมารับโทษที่นี่ ยิ่งทุกข์ทรมานมาก รีบช่วยข้าที!

พุทธะจีง : หากรู้ก่อนตั้งแต่แรกว่าจะเป็นแบบนี้ไหนเลยจะทำเรื่องแบบนั้น! ฟังรู้ว่าความชั่วทั้งปวงกามตัณหามาเป็นอันดับหนึ่ง คนที่ประพฤตินอกกามไม่เพียงเป็นการทำร้ายร่างกายของตัวเอง ทำให้สุขภาพร่างกายอ่อนแอมีโรครุมมาก ยังส่งผลกระทบต่อชะตาชีวิต นอกจากนี้ยังพัวพันไปถึงดวงชะตาของครอบครัว เป็นอุปสรรคขัดขวางต่ออาชีพการงานอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดปกติก่อกำเนิดขึ้นกับร่างกาย มากมายจนหยิบยกตัวอย่างขึ้นมากล่าวไม่หวาดไม่ไหว ดังนั้นต้องระมัดระวังเรื่องกามทุกขณะจะปล่อยปละละเลยไม่ได้ แม้แต่เสี้ยววินาที

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ จะทำอย่างไรให้เวไนยในนรกอเวจีหลุดพ้นจากความทุกข์ ได้รับความสุข?

พุทธะจีง : ถ้าหากว่ายังมีชีวิตอยู่ ก็สามารถใช้จิตที่มีความศรัทธาจริงใจกราบสัจนิกขอขมากรรม นับจากนี้ไปตลอดชีวิตไม่ทำผิดซ้ำอีก ก็ยังคงหลีกเลี่ยงความทุกข์ในอเวจีได้ หากตอนนี้ตายไปแล้ว จะต้องมีพลังมหาปาณิธานอันยิ่งใหญ่ของเซียนพุทธะจีงจะสามารถอุทิศช่วยได้ และ

หากเวไนย์ทั้งหลายที่ได้รับความทุกข์ทรมาน สามารถระลึกสวดท่องนามของเซียนพุทธะได้ ก็จะสามารถหลุดพ้นจากทุกคติภูมิไปเกิดในสุคติภูมิได้

ชีวเชิง : ตอนนี้จะจุดช่วยอย่างไร?

พุทธะจี้กง : ศิษย์เรา เจ้าสามารถสอนให้เขาสวดท่องพุทธนามของพระศรีอารียเมตไตรยได้ ทั้งนี้เขาจะได้้นำกรรมไปเกิด แต่ว่าจะต้องมีจิตที่ศรัทธาจริงใจนะ

ชีวเชิง : ชั่งอี่หวัง ตั้งใจฟังให้ดี ตอนนี้จะสอนวิธีให้ท่านพ้นทุกข์ ท่านจงจดจำไว้ในใจ ให้ท่านใช้จิตศรัทธาจริงใจสำนึกขอขมาบาปกรรมในอดีตที่ผ่านมา จากนั้นเป็นต้นไปไม่ทำผิดซ้ำอีก

วิญญานบาป : ข้าขอสาบานด้วยความจริงใจ สำนึกขอขมาบาปกรรมในครั้งอดีต บัดนี้เป็นต้นไปจะไม่ทำผิดซ้ำ ถึงแม้เวลาจะผ่านไป ร้อยพันโกฏีกัปขอสาบานว่าจะไม่ละเมิดฝ่าฝืน ได้โปรดถ่ายทอดวจีธรรมอันวิสุทธิให้แก่ข้าด้วย

ชีวเชิง : ตอนนี้นำใช้ความศรัทธาจริงใจสวดพุทธนามว่า “นะโม หมี เล่อฝอ” ในอดีตกัปที่เนิ่นนานมา ขณะนั้นพระศรีอารียเมตไตรยได้สำเร็จเป็นพุทธะแล้ว แต่ด้วยมหาปณิธานอันเมตตาปรารถนาที่จะจุดช่วยเวไนย์ออกจากทะเลทุกข์ จึงหวนกลับมาขับเคลื่อนนาวาธรรมใหม่อีกครั้งโดยสำแดงรูปกายแห่งโพธิสัตว์ปกโปรดจุดช่วยเวไนย์ บัดนี้ได้รับการพยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าในอนาคตจะเป็นที่พึงพิงอันยิ่งใหญ่ของเหล่าเวไนย์ในยุคท้ายปลายพระสังฆธรรม ด้วยเหตุนี้ เวไนย์ทั้งหลายใน

อดีต ปัจจุบัน และอนาคต เวไนย์ทั้งหลายที่สมควรอุดหนุน ที่กำลังอุดหนุน และที่ยังไม่ได้รับการอุดหนุน เวไนย์ทั้งหลายที่ไปเกิดแล้ว ที่กำลังไปเกิด และที่ยังไม่ได้ไปเกิด จึงควรยึดมั่นศรัทธาในพุทธานามของพระศรีอาริยมุตไตรย สวดท่องพุทธานามของพระศรีอาริยมุตไตรย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งควรตั้งปณิธานบังเกิดความมุ่งมั่นไปเกิดยังแดนวิสุทธิภูมิของพระศรีอาริยมุตไตรย หากใครยังไม่รู้จักหนทางนี้ ฟังป่าวประกาศออกไป ให้ทุกคนนำกรรมติดตัวไปบำเพ็ญมรรคผล แล้วลงสู่แดนชมพูทวีปพร้อมกัน ได้ร่วมประจักษ์ในสัมมาสัมโพธิ ได้ร่วมงานชุมนุมหลงฮว้าพร้อมหน้ากัน

วิญญาณบาป : (สงบจิตลงแล้วสวดพุทธานาม “นะโม หมีเล่อฝอ” หลังจากทีสวดพุทธานามอยู่หลายคำ กลางเวหาก็ปรากฏดอกบัวขาวอันเป็นมงคลเปล่งรัศมีสอดส่องไปทั่ว แสงรัศมีช่วยเยียวยารักษาวิญญาณบาปทั้งหลาย อวัยวะต่างๆในร่างกายหวนกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม พระศรีอาริยมุตไตรยอยู่ท่ามกลางรัศมีอันสว่างไสวโชติช่วงกล่าวว่า “สาธุ! ปกโปรดเวไนย์ ทุกคนต่างมีภาระหน้าที่ ความคิดบริสุทธิ์เที่ยงตรง สามารถบรรลุถึงผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่” ทันใดนั้นพระศรีอาริยมุตไตรยก็ใช้นิ้ววัชระเปล่งรัศมีประทานพร ในที่สุดซึ่งอืหวังก็ตามเสียงพุทธานามขึ้นบันไดเมฆออกไป)

เขียนกวน : วันนี้เราได้เปิดหูเปิดตา ซึ่งอืหวังนำกรรมไปเกิด ไม่คาดคิดว่าจะเป็นภาพที่มหัศจรรย์เช่นนี้

ชีวเชิง : ผู้น้อยเองก็แทบช็อก คิดไม่ถึงเลยว่าสวดพุทธานามหลายคำ
จะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเช่นนี้

พุทระจี้กง : คีนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทระจี้กงและท่านเมธี

พุทระจี้กง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 28 สวดท่องพุทธานามของพระศรีอาริยมุตไตรย สามารถได้ไปเกิด
พุทธะจีงง ประทับทิพย์ญาณ

ดำรงตำแหน่งสูง จะต้องมี คุณธรรม

เป็นผู้นำ จะก่อกรรมทำผิด ได้ไหน

ตนคนเดียว มักมากกาม ทำลายหมื่นประชาไชร้

คือปลุกเพาะ เหตุปัจจัย ให้จมในอเวจี

พุทธะจีงง : ผู้ที่ดำรงตำแหน่งขุนนางข้าราชการทุกคน เดิมทีควร
ประพฤติตนเป็นแบบอย่าง สามารถประพฤติตนเป็นแบบอย่างได้จึงจะ
สามารถมีพลังในการโน้มน้าวมวลชน มีคนจำนวนมากที่อยู่ในตำแหน่งสูง
แต่กลับไม่ประพฤติตนเป็นแบบอย่าง เพียงแค่ใช้คำพูดป่าวประกาศ
ออกไป ถึงแม้ว่าตนเองจะไม่ได้ทำอะไรผิดถึงขนาดทำให้ตกเป็นที่
วิพากษ์วิจารณ์ได้ก็ตาม แต่ก็ขาดพลังของความเป็นผู้นำมวลชนไปแล้ว
เพราะว่ามวลชนไม่มีแบบอย่างที่ดีให้เจริญรอยตาม ใช้เพียงแค่คำพูดมา
ถ้ายทอด ใช้แค่เพียงคำพูดมาพรั้สอน แต่กลับไม่มีแบบอย่างจริงๆ
ปฏิบัติออกมาให้เห็นเป็นตัวอย่าง ดังนั้นคนที่มิตำแหน่งเป็นขุนนาง
ข้าราชการพึงรู้ว่าการประพฤติตนเป็นแบบอย่างนั้นมีความสำคัญขนาด
ไหน เพราะว่าการประพฤติตนเป็นแบบอย่างสามารถทำให้คนอื่นมี
เป้าหมายที่ชัดเจนในการปฏิบัติตาม ทำให้คนที่กำลังสับสนงุนงงใน
ปัญหาที่มีความเกี่ยวข้องกันสามารถทำตามคำแนะนำที่เหมาะสม คน

เกิดมาบนโลกนี้ ไม่ว่าจะทำอะไรเรื่องใดล้วนต้องปฏิบัติเรียนรู้ด้วยตัวเอง จึงจะสามารถแก้ไขปัญหายุ่งยากต่างๆให้กับผู้อื่นได้อย่างง่ายดาย นับแต่อดีตโบราณมา คนที่ประพาศติผิดในกามมีมากมายจนยากที่จะนับค่านวณได้ ตั้งแต่ระดับประมุขลงไปจนกระทั่งถึงระดับคนรับใช้ ผู้ที่ประพาศติผิดในกามมีจำนวนมากมายนับไม่ถ้วน แล้วคนที่ประพาศติผิดในกามก็มีจำนวนไม่น้อยที่แนะนำตักเตือนให้ผู้อื่นละกาม แต่ทว่าเป็นเพราะตนเองไม่มีประสบการณ์ในการละกามของตนเองมาแนะนำตักเตือนผู้อื่น จึงทำให้ผู้อื่นไม่สามารถมองเห็นแบบอย่างในการละกามที่ปฏิบัติออกมาจากตัวของเขาเองจริงๆ ไม่สามารถมองเห็นแบบอย่างจากตัวของเขาหลังจากที่เขาตัดความคิดเรื่องกามออกไปจากจิตใจแล้ว และไม่สามารถมองเห็นถึงความจริงใจของเขา อีกทั้งไม่สามารถมองเห็นถึงความประพาศติที่สง่างามของเขา ดังนั้นพลังในการกล่อมเกลาสั่งสอนจึงมีแค่เพียงน้อยนิดเท่านั้น ชาวโลกจะต้องรู้จักละกาม ยิ่งในยุคปัจจุบันเป็นกลียุค ยิ่งจำเป็นต้องละกามเป็นอย่างยิ่ง เพราะในยุคนี้ทั่วทุกที่เต็มไปด้วยอุตสาหกรรมทางเพศ หากไม่ระมัดระวังเพียงแค่นิดเดียวก็สามารถสร้างบาปกรรมในเรื่องกามได้ โดยง่าย อย่างเช่นบางคนมีพฤติกรรมชอบสวมใส่เสื้อผ้าที่เผยให้เห็นเรือนร่าง บ้างโชว์อก บ้างเปลือยหลัง ซึ่งสามารถเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดบาปกรรมในเรื่องกามได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทั่วทุกที่มีร้านต่างๆที่แอบแฝงการค้าบริการทางเพศเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นร้านตัดผม ศูนย์การดูแลผิว รวมทั้งร้านน้ำชา และร้านต่างๆที่ปิดบังอำพรางแอบทำเรื่องสกปรก คนที่ทำผิดไปแล้วก็ควรจะค่อยๆแก้ไขกลับตัวใหม่ จากนั้นจึงละ

กามเสี่ย ส่วนคนที่ยังไม่เคยทำผิดก็อย่าได้เป็นเพราะมีความอยากรู้ อยากเห็นจนทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศแล้วประพฤติดีกในกามตามมา มิฉะนั้นมานึกเสียใจในภายหลังก็สายไปเสียแล้ว นอกจากนี้ ถึงแม้ว่าการประพฤติดีกในกามนั้นจะเป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยนด้วยเงินก็ตาม แต่จิตธรรมญาณก็แปรเปลี่ยนสิ่งสกปรกอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ วิญญาณธาตุประเภทนี้สกปรกแปรเปลี่ยนไม่สามารถที่จะใช้เวลาหรือแม้แต่วิธีการใดก็ตามมาชำระล้างให้สะอาดได้ ยิ่งทำผิด ก็ยิ่งค่อยๆแปรเปลี่ยน ยิ่งค่อยๆถล่มล้มลงไปเรื่อยๆ จิตธรรมญาณก็ยิ่งขุ่นมัวมาก ต่อไปในภายหน้าจะต้องตกสู่ทุกขภูมิทั้งสามอย่างแน่นอน! ดังนั้นการละกามจึงเป็นสภาวะการณที่คับขันเร่งด่วน ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือผู้เยาว์ทุกๆคนควรจะละซึ่งกาม คนที่ละกามไม่ว่าจะทำอาชีพการงานใดก็ตาม ในด้านความสัมพันธ์ต่อผู้อื่นล้วนแล้วแต่เกิดความผาสุก ในทางตรงกันข้าม คนที่ประพฤติดีกในกาม ไม่ว่าจะทำอาชีพการงานใดก็ตาม ด้านความสัมพันธ์ต่อผู้อื่นหรืออาจจะเป็นด้านดวงชะตา ด้านทัศนคติ หรือด้านจิตใจ ล้วนแล้วแต่มีข้อบกพร่องเกิดความไม่สมบูรณ์ขึ้นมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อด้านร่างกายและชีวิตสมรส คนที่หนักยิ่งกว่านั้นก็ต้องรับผลกระทบตอบสนองในชาติต่อไปอีกหลายภพชาติทำให้ต้องตกอับเป็นโสเภณีมีชะตาชีวิตที่น่าเศร้า แล้วจะดูออกได้อย่างไรว่ามีแนวโน้มที่ชะตาชีวิตจะเป็นโสเภณี? อันชาวโลกที่ชอบสวมใส่เสื้อผ้าอันยอขึ้น บ้างสวมใส่ชุดที่เผยเรือนร่าง บ้างสวมใส่ชุดที่สวยงามแต่งตัวสวยหรู ทั้งที่มีเจตนาและไม่มีเจตนาทำให้เกิดรูปลักษณ์ที่ยั่วชวนดึงดูดทางเพศ เพราะคน

เหล่านี้มีนิสัยทำตัวเหลวไหลไม่อยู่ในกรอบของศีลธรรม ไม่มีความสำรวม
ระวังแม้แต่บ่อย ก็สามารภที่จะรู้ได้ว่าคนเหล่านี้มีแนวโน้มที่ชะตาชีวิต
จะต้องตกอับเป็นโสเภณีหลายภพชาติ ถ้ารู้เช่นนี้ควรจะหลีกเลี่ยงป้องกัน
อย่างไร? หากสามารถสวดท่องคัมภีร์ละกามทุกๆวันเป็นเวลาอย่างน้อย
สามปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถยึดมั่นปฏิบัติตามในคัมภีร์ตลอดชั่ว
ชีวิต ย่อมจะต้องหลีกเลี่ยงชะตากรรมได้ แต่ที่น่าห่วงคือ ไม่ยอมอ่อนน้อมใจ
สำนึกผิดแก้ไขกลับตัวใหม่ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงนิสัย ดังนั้นระวังไว้เถอะ!
ระวังไว้เถอะ! เอะละ! ศิษย์เราจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (บัลลังก์บัวเหาะไปอย่างรวดเร็ว เล่นฉิวเหมือนนั่งรถไฟเหิน
เวหา ทันใดนั้นรู้สึกว่ามีกลุ่มความกดอากาศทำให้หัวใจเต้นเร็วจนแทบจะ
หลุดออกมา ไม่นานนักก็รู้สึกที่ดีขึ้น! ทอดตามองดู ถึงนรกอเวจีแล้ว)

พุทธะจีกง : ท่านเขียนกวนมารอแล้ว ศิษย์เรารีบแสดงคารวะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีกง

พุทธะจีกง : ไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : เชิญเข้าไปชมด้านใน

ชีวเชิง : (เมื่อเข้ามาภายในคุณก็มีเข็มบิณพุ่งออกมาไม่ขาดสาย ปาก
กระบอกเข็มมีขนาดเท่ากับกระป๋องน้ำอัดลม มีเข็มบิณเต็มปากกระบอก
เสียงดังฟิวๆคล้ายกับมีลมพายุพัดเข้าไปภายในกระบอกเข็มทำให้เข็มพุ่ง
ออกมาไม่หยุด ทิ่มแทงวิญญาณบาปไปทั่วทั้งตัว ได้ยินแต่เสียงร้องที่น่า
เวทนา ยังเห็นวิญญาณบาปจำนวนหนึ่งที่เดิมทีก็หวั่นไหวแล้วหลังปูดพูน ตา
ห้อยปากเบี้ยว หูอยู่หลังสมอง และขาบิดเป็นเกลียวอยู่ก่อนแล้ว ทั่ว
ทั้งตัวยังถูกเข็มแทงเพิ่มเข้าไปอีก ทำให้เกิดอาการเกร็ง ชักกระตุกไปทั้งตัว
น่ากลัวเหลือเกิน เดินเข้าไปอีกหน่อยก็มียักษ์จับวิญญาณบาปไปที่เขียง
ตัดหัว ตัดมือ ตัดเท้า ตัดแบ่งเป็นท่อนๆนับไม่ถ้วน สภาพคล้ายกำลังสับ
เนื้อหมูอยู่บนแผงขายเนื้อ มีอีกด้านหนึ่งจับวิญญาณบาปมามัดแขนมัด
ขาติดกับเสาทองแดงโดยจับมัดหันหน้าออกหันหลังพิงกับเสา แล้วยักษ์ก็
ใช้เสาเหล็กทุบไปที่หน้าอกและท้องของวิญญาณบาปทำให้ท้องแตกได้
ไหล เลือดออกปากออกจมูก เลือดคั่งในสมอง เลือดออกหู บาดเจ็บไป
หมดทั้งตัว ตอนนี้มีหมาทองแดงตัวใหญ่วิ่งมากัดไส้ของวิญญาณบาป
แล้วใช้กำลังลากดึงไส้ วิญญาณบาปเจ็บปวดทรมานร้องตะโกนด้วยเสียง
ที่ตั้งสนั่นสนั่นสะเทือนน่าเวทนาแล้วจึงสลบไป ส่วนวิญญาณบาปที่อยู่อีก
ด้านหนึ่งร่างกายแหลกเป็นเศษเล็กเศษน้อยไปหมด ถูกจับโยนลงใน
กระทะทอดน้ำมัน ไม่นานนักก็ระเบิดออกมาเหมือนข้าวโพดป๊อปคอร์น
เห็นแล้วรู้สึกซาไปหมด) ท่านเขียนกวนครับ เหตุใดวิญญาณบาปจึงถูก
ลงโทษเช่นนี้?

เขียนกวน : วิญญาณบาปเหล่านี้ส่วนใหญ่ตอนที่มมีชีวิตอยู่ได้
ประพาศิณีในกาม บาปหนักจนไม่อาจช่วยเหลือได้ ดังนั้นจึงถูกลงโทษ
ขั้นสูงสุด ใช้ความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสนี้ไปกระตุ้นจิตญาณเดิมให้ละ
กามตัณหา

ชีวเชิง : ทำไมถึงมีเข็มบินออกมาที่มแทงวิญญาณบาป?

เขียนกวน : เพราะหลังจากที่คนร่วมเพศกันเสร็จจะคล้ายกับถูกเข็ม
แทง รู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปทั้งตัว ดังนั้นจึงใช้เข็มบินมาที่มแทง
ร่างกายเพื่อกระตุ้นให้วิญญาณบาปเกิดความมุ่งมั่นที่จะขจัดความคิด
ลามกออกไป

ชีวเชิง : เหตุใดจึงทูปหน้าอกและท้อง?

เขียนกวน : เพราะตอนสมัยที่มมีชีวิตอยู่เป็นคนใจคอโหดร้าย ข่มขืน
ผู้หญิงแล้วยังทำให้เกิดการทำแท้ง ดังนั้นจึงทูปที่อกและท้องเพื่อขจัด
พฤติกรรมอันชั่วช้าลามก

ชีวเชิง : เหตุใดหมาจึงกัดได้?

เขียนกวน : ก็เพราะตอนที่มมีชีวิตอยู่มีจิตใจที่ชั่วช้าเลวทราม เป็นคน
ชอบวางแผนใช้กลอุบาย ใช้ความป่าเถื่อนกับผู้หญิง ดังนั้นจึงให้หมา
ทองแดงกัดได้จะขจัดจิตใจที่ลามก

ชีวเชิง : เหตุใดต้องเอาไปทอดน้ำมัน?

เขียนกวน : ก็เพราะตอนที่วิญญาณบาปเหล่านี้มีชีวิตอยู่ได้ล่วงละเมิดสิทธิของสตรีนับไม่ถ้วน บ้างข่มขืนผู้หญิง ทำแท้งมากมาย ดังนั้นจึงต้องรับผลกรรมเช่นนี้เพื่อขจัดกรรมลามก วิญญาณบาปเหล่านี้ในสมัยที่มีชีวิตอยู่ส่วนใหญ่อ้วนแล้วแต่เป็นขุนนางข้าราชการชั้นสูงที่ประพฤติผิดในกาม ดังนั้นจึงถูกลงโทษอย่างโหดเหี้ยม ท่านขุนพลไปนำตัว “เซี่ยเจี๋ย” มาซิ

ขุนพล : รายงานท่านเขียนกวน นำตัวเซี่ยเจี๋ยมาถึงแล้วครับ?

เขียนกวน : ผู้นี้ก็คือเซี่ยเจี๋ย เชิญท่านสัมภาษณ์ได้

ซิ่วเซิง : ไม่ทราบที่ท่านชื่ออะไร? ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ทำกรรมใดไว้?

วิญญาณบาป : เราคือกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์เซี่ย ปกติชอบหาความสำราญกับเหล่าสนมนางใน ไหนเลยจะรู้ นานวันเข้านิสัยก็แปรเปลี่ยน สุดท้ายก็ลุ่มหลงมัวเมาอยู่ในสุรานารี อุปนิสัยเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิต ไม่สนใจงานราชกิจ ในที่สุดก็ถูก “ซังทัง” ขับไล่อันไปถึงหนานเฉา นับจากนั้นชีวิตก็ระหกระเหินเร่ร่อน ป่วยตายอยู่ที่ถนนใหญ่ ไม่มีใครสนใจ

พุทธรักษา : ในเมื่อดำรงอยู่ในตำแหน่งที่สูงศักดิ์ก็ควรที่จะเคารพให้เกียรติปราชญ์เมธีผู้มีคุณธรรมความรู้ ประพฤติตนเป็นแบบอย่าง ละความสุขในกาม ไฉนกลับทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในที่สุดก็ตกสู่นรกอเวจีแห่งนี้

ชีวเชิง : เมื่อประพฤติผิดในกามแล้ว จะสำนึกผิดแก้ไขกลับตัวใหม่
อีกทั้งยับยั้งควบคุมตนเองได้อย่างไร?

พุทธะจีง : คนที่ประพฤติผิดในกามนั้นส่วนใหญ่เป็นเพราะจิตใจทน
ไม่ไหว ยากที่จะควบคุมได้ อาศัยการสวดท่องคัมภีร์ละกามรวมถึงการ
สวดท่องพุทธานาม ยึดมั่นปฏิบัติทุกๆวัน ไม่รีบไม่ช้า สูดทำยในวันหนึ่ง
ข้างหน้าก็จะสามารถขจัดความนึกคิดเรื่องกามตัณหาออกไปได้

วิญญาณบาศ : รีบช่วยเราด้วย ขอเพียงสามารถทำให้เราออกไป
จากที่นี่ได้ เราจะขอติดตามรับใช้ท่านทุกๆภพชาติไม่โกหกหลอกลวงอย่าง
เด็ดขาด

ชีวเชิง : เชี่ยเจ็ย! จงสงบจิตใจลงก่อน แล้วตั้งใจฟังให้ดี แตนวิสุทธิ
ภูมิของพระศรีอารียเมตไตรย นำกรรมติดตัวไปเกิด จิตเดิมแท้ไร้ซึ่งการ
แบ่งแยก ถึงแม้ว่าจะเคยละเมิดทำผิดศีล ขอเพียงไม่ถึงกับตัดขาดจากจิต
เดิมแท้ ล้วนสามารถได้ไปเกิดยังแดนวิสุทธิ ขอเพียงมีความศรัทธาจริงใจ
บังเกิดความมุ่งมั่น ปรารถนาที่จะไปเกิดยังแดนวิสุทธิภูมิของพระศรี
อารียเมตไตรย สวดท่องพุทธานาม มีจิตที่ยินดีปรีดา ย่อมได้รับพุทธรังสี
สอดส่องนำพาไปเกิด ตอนนีควรรใช้จิตศรัทธาจริงใจสำนึกขอขมาความผิด
บาปในครั้งอดีต นับจากนี้เป็นต้นไปไม่ทำผิดซ้ำอีก มีความศรัทธามุ่งมั่น
น้อมสวดพุทธานามว่า “นะโม หมีเล่อฝอ” หนึ่งคำหนึ่งกราบด้วยจิตที่มี
ความปีติยินดีย่อมต้องได้รับประโยชน์อย่างแน่นอน

วิญญาณบาป : (คุกเข่าน้ำตาริน สิบนิ้วประนม สวด “นะโม หมีเล่อฝอ” หนึ่งคำหนึ่งกราบ หลังจากสวดไปได้หลายสิบคำหลายสิบกราบ กลางเวหาก็บังเกิดรัศมีอันเป็นมงคล บันไดเมฆลอยลงมา ดอกบัวเปล่งรัศมีสาดส่อง ตอนนี้อยู่ที่คุกปรากฏพุทธกายของพระศรีอาริยมุตไตรยกกล่าวว่า “ละกามบารมี” เสี่ยงธรรมสั้นสะเทือน ทุกคนน้อมเคารพ เชี่ยเจี้ยคุกเข่าพนมมือ ปากยังคงสวดพุทธานาม “นะโม หมีเล่อฝอ” อยู่ตลอด ในขณะที่สวดพุทธานามอยู่นั้นวิญญาณบาปทั้งหมดต่างก็ได้รับพุทธรั้งสีปกปัก ร่างกายรวมทั้งมือและเท้าของวิญญาณบาปหวนกลับคืนสู่สภาพเดิมเริ่มแรก เชี่ยเจี้ยตามพระศรีอาริยมุตไตรยกขึ้นบันไดเมฆไป ได้รับการส่งตัวข้ามแดน นอกจากนี้วิญญาณบาปทั้งหลายอีกประมาณ 900 กว่าชีวิตล้วนได้รับพระคุณปกแผ่ ต่างได้รับการพยากรณ์และกำชับเตือนสติจากพระศรีอาริยมุตไตรยก ต่อไปหลังจากที่สลายกรรมแล้วก็จะได้ไปเกิดยังแดนกามาพรหม นำกรรมติดตัวไปบำเพ็ญ จากนั้นสภาพในคุกก็ค่อยๆ กลับคืนสู่สภาพเดิม)

พุทธะจีกง : คีนนี้ดีกแล้ว กลับกันเถอะ

ชีวเซ็ง : ขอบคุณท่านเชียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เชียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีกงและท่านเมธี

พุทธะจีกง : ถึงสำนักก่งเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซ็ง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 29 อยู่ท่ามกลางระหว่างลอยกับจม ขึ้นไปเจอก้อน ลงมาเจอไฟ
พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

ความเปลี่ยนแปลงพลิกผัน ในอาชีพของขุนนาง

ตั้งฟ้าสูงเรื่องรุ่ง เย็นตกต่ำลงทางลาด

เฝ้าครุ่นคิดแสวงหา ให้ได้มาซึ่งอำนาจ

เหมือนกระสวยพุ่งพรวดพรวด คิดกลัดกลุ้มวุ่นวาย

พุทธะจีง : ชีวิตคนบนโลกนี้ ไม่ว่าจะรับตำแหน่งหน้าที่การงานใดก็ตาม จะต้องพยายามอย่างสุดกำลังความสามารถ ทำงานในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบให้ออกมาดีที่สุด นับแต่อดีตโบราณมา ทุกคนล้วนต้องเจอกับความผันผวนในตำแหน่งหน้าที่การงาน เกิดความพลิกผันเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นอาจจะเกิดความผันผวนเปลี่ยนแปลงขึ้นบ่อยครั้ง แต่ไม่ว่าจะดำรงตำแหน่งหน้าที่ใด แล้วถูกสับเปลี่ยนโยกย้ายไปอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ไหนก็ตาม ทุกคนจะต้องใช้ความตั้งใจเพื่อให้ภาระหน้าที่ในตำแหน่งที่ตนเองรับผิดชอบอยู่นั้นสำเร็จลุล่วง ภาระหน้าที่ต่างๆในโลกนี้ ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ล้วนแล้วแต่จำเป็นที่จะต้องมีคนไปแบกรับ ก็เหมือนกับตาข่ายที่ไม่สามารถขาดปมใดปมหนึ่งไปได้แม้แต่ปมเดียว แต่ทว่า ผู้ที่มีตำแหน่งสูง ถ้าหากถูกลดตำแหน่งลงมา ก็ไม่ควรไปยึดติดคิดเล็กคิดน้อย ตามหลักแล้วควรที่จะต้องย้อนมองสำรวจตนว่าสาเหตุที่แท้จริงนั้นอยู่ตรงไหน ตนเองได้ทำอะไรผิดพลาดไป? ค้นหาข้อผิดพลาด

ของตัวเอง แล้วคิดหาวิธีแก้ไขให้ถูกต้อง จึงจะสามารถมีความหวังที่จะได้เลื่อนขั้นจนกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมในวันหนึ่งข้างหน้า แต่ถ้าหากไม่สามารถสงบใจลง แล้วขย่มมองสำรวจตัวเอง ก็จะไม่สามารถรู้ว่าความผิดพลาดของตัวเองนั้นอยู่ที่ตรงไหน ทำให้ตัวเองเกิดความโอหังอวดดี พอใจกับผลงานของตัวเองอยู่อย่างนั้นตลอดไป ไม่รู้จักปรับปรุงแก้ไข สุดท้ายก็ถูกสังคมทอดทิ้ง ดังนั้นหากคนๆหนึ่งใช้ความสามารถที่มีอยู่ทำหน้าที่ในตำแหน่งของตัวเองอย่างสุดความสามารถแต่ไม่เกินขอบเขตภาระหน้าที่อันพึงปฏิบัติ ที่เรียกว่า “ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งไหนก็ไม่ต้องคิดวางแผนในกิจการนั้น” เพียงแค่สามารถช่วยเสนอความคิดเห็นส่วนตัวที่มีประโยชน์ ก็จะได้ไม่ต้องตกเป็นคนเจ้าแผนการที่ขี้อิจฉาตัวร้อน นี่ก็คือวิธีการรักษาตัวรอด ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม วิญญาณจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : ศิษย์ขอบังอาจเรียนถามพระอาจารย์ ไม่ทราบเพราะเหตุใดวิญญาณบาปที่สร้างอนันตริยกรรมอันเป็นเหตุให้ต้องตกนรกอเวจีและได้รับการลงทัณฑ์อย่างโหดเหี้ยม เมื่อได้สวดท่องพุทธนามของพระศรีอาริยมุตไตรยแล้วก็สามารถได้รับการพยากรณ์จากพระศรีอาริยมุตไตรยและได้รับการนำพาไปเกิด?

พุทธะจีกง : คำตอบนี้สาเหตุสำคัญสรุปได้ 2 ข้อ ข้อที่ 1 ก็คือเหตุปัจจัยในชาติก่อน เหตุปัจจัยในข้อนี้ยังแบ่งได้เป็น 2 ข้อ ข้อ 1.1 ในชาติปางก่อนเคยผูกบุญสัมพันธ์กับเซียนพุทธะ ข้อ 1.2 เพราะในชาติปางก่อนเคยผูกบุญสัมพันธ์กับเซียนพุทธะ ก็คือเหตุบุญปัจจัยตอบสนองให้มีส่วนร่วมในการประพันธ์หนังสือ “ท่องนรกอเวจีใหม่” เล่มนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมธีทั้งหลายต่างร่วมแรงพลังปณิธาน พร้อมใจกันแบกรับภาระใหญ่ เป็นตัวแทนของฟ้าเบื้องบนป่าวประกาศเผยแพร่ธรรม ข้อที่ 2 เพราะวาระการลงทัณฑ์มาบรรจบกับเหตุบุญวาระในการท่องเทียวประพันธ์หนังสือ ซึ่งก็คือเหตุปัจจัยรวมตัวกันที่ได้ถูกจัดวางไว้อย่างแยบยล ด้วยเหตุนี้จึงสามารถได้รับคำพยากรณ์จากพระศรีอาริยมตไตรยและได้รับการนำพาไปเกิด

ชีวเชิง : แล้วจะนำพาไปเกิดยังที่ใด?

พุทธะจีกง : นำพาไปเกิดที่ “แดนกามาพรหม”

ชีวเชิง : แล้วแดนกามาพรหมเป็นโลกธาตุแบบไหน?

พุทธะจีกง : แดนกามาพรหมคือสังกัดของวิญญาณที่นำกรรมติดตัวไปเกิด ถึงแม้ว่าพระเมตเตยยะจะนำพาไปเกิด แต่ก็จะต้องบำเพ็ญอยู่ในแดนกามาพรหมนี้ด้วยความมุมานะบากบั่น ประการแรก ยากนักที่จะได้สดับฟังธรรมจากพระพุทธะ ประการที่สอง ไม่มีกุศลที่หยั่งรากลึกเป็นทุนเดิม อีกทั้งยังขาดปัญญาความรู้ที่จะช่วยแก้ปัญหา มีเพียงแต่เพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญที่ต่างก็เลอะเลือนเหมือนกันกับตนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีเพียง

แค่ต่างคนต่างบำเพ็ญด้วยความมุมานะบากบั่นจึงจะสามารถบรรลุเข้าสู่
ลานเมตเตยยะชั้นนอกได้

ชีวเชิง : ยามปกติศิษย์ก็สวดท่องพุทธานามมากมายไม่ใช่น้อย แถม
ยังตั้งใจสวดเป็นอย่างมาก แต่เหตุใดจึงไม่ได้พบเห็นพระพุทธรูปวิเศษ
อีกทั้งไม่มีความรู้สึกสัมผัสถึงพลังหนุนส่งหรือพรใดๆเลย?

พุทธะจีง : นั่นก็เพราะกายมนุษย์ถูกสามพิษร้าย (โลภ โกรธ หลง)
และขันธห้าเป็นอุปสรรคกีดขวาง กาย ใจ ปาก ไม่สามารถรวมกันเป็น
หนึ่ง ซึ่งก็คือปากสวดพุทธานาม แต่จิตใจอาจจะไม่ได้จดจ่ออยู่ที่พุทธานาม
บางทีใจอาจจะติดอยู่กับเรื่องในอดีต หรือบางทีใจอาจจะคิดถึงเรื่องใน
อนาคต ด้วยเหตุนี้ กาย ใจ ปาก จึงไม่สามารถรวมกันเป็นหนึ่ง แล้วจะ
รู้สึกสัมผัสถึงพลังหนุนส่งได้อย่างไร? ยิ่งไปกว่านั้นไม่ใช่ว่าจะไม่มีพลัง
หนุนส่ง แต่เป็นเพราะว่าจิตธรรมญาณถูกกายเนื้อพันธุการไว้จึงไม่
สามารถสัมผัสรับรู้ได้เท่านั้นเอง! ส่วนวิญญานบาปนั้นเป็นเพราะไม่มี
กายเนื้อห่อหุ้ม ดังนั้นจึงตอบสนองได้ฉับไวเป็นพิเศษ คลื่นความคิดก็มี
พลังมากเป็นพิเศษ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ยกตัวอย่างง่ายๆ มีคนอยู่สอง
คน คนหนึ่งรับทุกข์ทรมานแสนสาหัส ส่วนอีกคนหนึ่งไม่เคยเจอกับความ
ทุกข์เลย หากพูดกับพวกเขาทั้งสองคนด้วยเรื่องเดียวกัน ปฏิกริยา
ตอบสนองรวมถึงวิธีการแก้ไขปัญหาของพวกเขาทั้งสองคนก็จะแตกต่างกัน
กันโดยสิ้นเชิง ดังนั้นในทางกลับกัน ในขณะที่สวดพุทธานามนั้น เป็น
เพราะคนถูกกายเนื้อพันธุการเอาไว้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกายเนื้อนี้ก็มี
อุปนิสัยของตัวเอง ดังนั้นจึงมีคนจำนวนมากที่สงบนิ่งใคร่ครวญแล้วไม่

สามารถมีจิตใจที่จดจ่อ เลยทำให้ไม่สามารถสัมผัสรู้ แต่สำหรับวิญญาณ
บาปนั้น เป็นเพราะพวกเขาสูญเสียร่างกายเนื้อไปแล้ว ดังนั้นจึงสามารถสวด
ท่องพุทธานามด้วยความศรัทธาจริงใจ เรื่องนี้ก็เปรียบเสมือนกับคนที่มีชีวิต
สุขสบายจนเคยชิน เมื่อพบเจอกับปัญหาที่แก้ไขไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะมีคนมา
ช่วยชี้แนะวิธีการแก้ไขปัญหาให้ แต่เนื่องจากสุขสบายจนเคยชิน
ดังนั้นจึงมักจะแก้ไขปัญหาเองได้ไม่ดีนัก สุดท้ายก็ต้องรอให้คนอื่นมาช่วย
จัดการแก้ไขให้ แต่คนที่มีชะตาชีวิตที่ยากลำบากนั้น เป็นเพราะว่าเขาเต็ม
กินความทุกข์มากมาย เมื่อพบเจอกับปัญหาแล้วมีคนมาช่วยชี้แนะ
วิธีการแก้ไขปัญหาให้ เนื่องจากเขาแก้ปัญหาด้วยตัวเองจนเคยชิน
ดังนั้นจึงปฏิบัติตามวิธีการที่ได้รับการชี้แนะและสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ
ได้อย่างง่ายดาย เพราะว่าวิญญาณบาปกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือตัวเอง
อีกทั้งไม่มีกายเนื้อพันธุการ และความคิดก็มีพลังมาก จึงตอบสนองได้
ฉับไว ถึงปากทางเข้าคุกแล้ว เขียนกวนกำลังรออยู่ ศิษย์เรารีบแสดง
ความคารวะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี

ชีวเชิง : เมื่อเข้ามาในคุก เห็นเพียงวิญญาณบาปกลุ่มหนึ่งลอยอยู่
กลางเวหา แล้วที่กลางเวหาก็คือคนเหล็กขนาดใหญ่ทุบลงไปหัวของ
วิญญาณบาป ทำให้วิญญาณบาปร่วงตกลงมาที่พื้น แต่บนพื้นก็มีสัตว์ที่

มีรูปร่างคล้ายกับหมีแพนด้าพุ่งไฟขึ้นไป ทำให้วิญญาณบาปพุ่งกลับขึ้นไปบนเวหาอีก ต้องตกอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถจะขึ้นไปถึงสุดขอบฟ้า พอร่วงตกลงมาก็ไม่สามารถแตะถึงพื้นดิน นี่ไม่ใช่เรื่องที่ถูกข่มขู่มาอย่างยิงหรือหรือ?

เขียนกวน : วิญญาณบาปที่ถูกลงโทษอยู่ในคุกนี้ ส่วนใหญ่ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ใช้เล่ห์เพทุบายวางแผนใส่ร้ายผู้อื่น ทำให้ตำแหน่งหน้าที่การงานของผู้อื่นเกิดความพลิกผัน ไม่เพียงแต่ในฝั่งของเหล่าขุนนางข้าราชการเท่านั้น แม้แต่ประชาชนทุกคนก็เช่นกัน ดังนั้นให้วิญญาณบาปเหล่านี้ที่อยู่ในสภาพที่ลอยขึ้นแล้วก็ร่วงลง ขึ้นๆลงๆเช่นนี้ จึงจะสามารถทำให้พวกเขาสัมผัสซาบซึ่งถึงความรู้สึกภายในจิตใจของคนที่เคยถูกพวกเขาใส่ร้ายในอดีตว่าเป็นอย่างไร

ชีวเซิง : (เมื่อท่านเขียนกวนพูดจบ ทันใดนั้นกลางเวหาก็มีจอแสดงภาพจอหนึ่งปลิวลงมา เบื้องหน้าปรากฏภาพของขอทานกำลังขอทานตามท้องถนน สภาพถูกรังแก **500** ครั้ง ปรากฏภาพของนกนางนวล **10** ครั้ง และภาพลักษณะคล้ายงูอีก **100** ครั้ง สุดท้ายก็เป็นข้างอีก **10** ครั้ง)

พุทธะจีกง : กลับกันเถอะ

ชีวเซิง : ผู้น้อยขอขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่คอยช่วยเหลือ

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีกงและท่านเมธี

พุทธะจีง : ถึงสำนักงเหงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 30 นักโทษที่ไร้ความกตัญญูจะส่งสารไปทำไม

พุทธะจี๊ง ประทับทิพย์ญาณ

อันมนุษย์พูดว่า ความดีนั้น กตัญญู ต้องมาก่อน

ความรักของ บิดามารดร ดังห้องฟ้า ทะเลใหญ่

อกตัญญู ลืมบุญคุณ จะยกโทษ ได้อย่างไร

คนมากมาย ตกอยู่ใน อเวจีไซ้ร้ ไม่น่าเวทนา

พุทธะจี๊ง : ผู้ดำเนินมหาธรรม ทุกคนต่างก็คิดที่จะทำความดีสร้าง บุญสร้างกุศล ความดีทั้งหมดผลัดกันส่งเสริมความกตัญญูก่อนเป็นอันดับ แรก ผู้ที่มีความกตัญญูจะต้องคล้อยตามเจตนารมณ์ของพ่อแม่ ทุกๆเรื่อง จะต้องพิจารณาคล้อยตามเจตนารมณ์ของบุพการีก่อนเป็นสำคัญ จะยื่น กรานความคิดเห็นของตัวเองจนทำให้เกิดการทะเลาะโต้เถียงไม่ให้เคารพ ท่านไม่ได้ คล้อยตามเจตนารมณ์ของพ่อแม่จะต้องคล้อยตามคำชี้แนะที่ดี งามของท่านและไม่ละเมิดฝ่าฝืนต่อกฎหมายของบ้านเมือง ถ้าหากพ่อแม่ หรือบุพการีมีเจตนาละเมิดฝ่าฝืนทำผิดกฎหมาย แล้วยังกตัญญูคล้อยตาม ก็คือความกตัญญูที่โง่เขลา คนที่มีความกตัญญูอย่างแท้จริงจะต้อง พิจารณาตรวจสอบเจตนาของพ่อแม่ เลือกลงปฏิบัติตามในสิ่งที่ดีจึงจะ เรียกว่ากตัญญู บางคนไม่เพียงไม่รู้จักกตัญญูต่อพ่อแม่ กลับยิ่งอกตัญญู เนรคุณ ทำให้พ่อแม่ต้องโศกเศร้าเสียใจ ยิ่งบางคนถึงขนาดกล้าทำร้าย พ่อแม่ผู้ให้กำเนิด จิตใจของคนๆนั้นเรียกได้ว่าเข้าสู่เขตแดนของมารแล้ว

เขามักจะคิดว่าพ่อแม่และบุพการีไม่ดี มักจะคิดว่าทุกคนล้วนแล้วแต่เป็น
หนี้เขา คนแบบนี้มีเพียงผ่านการลงทัณฑ์อันเหี้ยมโหดในนรกอเวจีที่ถูก
ออกแบบมาอย่างละเอียดรอบคอบ ดำเนินการลงโทษและอบรมสั่งสอน
อย่างเข้มงวดเฉียบขาดที่สุด จึงสามารถปรับปรุงแก้ไขจิตใจดวงนี้ให้
กลายเป็นจิตใจที่ดีงามมีความกตัญญูกตเวที เออละ! ประทานยันต์ให้
ศิษย์เผ่าเดิม วิญญาณจงออกจากร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซิง : พระอาจารย์ครับ วิญญาณบาปที่ถูกลงโทษอยู่ในนรกอเวจี
คือคนที่ทำบาปร้ายแรงไม่สามารถยกโทษให้อภัยได้ เมื่อพวกเขาสวดท่อง
พุทธานามก็สามารถได้รับการจุดช่วยจากพระพุทธรูปโพธิสัตว์ แล้วอย่างนี้
จะขัดแย้งกับในพระสูตรคำสอนหรือไม่?

พุทธะจีกง : ไม่มีตรงไหนที่ขัดแย้งสวนทางกับในพระสูตรคำสอนแต่
อย่างไร ฟังรู้ว่าวิญญาณที่พระพุทธรูปโพธิสัตว์จุดช่วยไปก็คือ “จิตธรรม
ญาณ”(靈魂 หลิงหุน) แต่จิตธรรมญาณที่พันทุกขีนั่นยังคงเต็มไปด้วย
บาปหนัก แล้วจะสลายบาปกรรมเหล่านั้นได้อย่างไร? ก็จะต้องนำ
“ญาณชีวิต”(生魂 เซิงหุน) และ “ญาณรับรู้”(覺魂 เจวี่ยหุน) กักขังไว้ให้
รับโทษต่อไป ระหว่างนั้นหากว่าญาณชีวิตและญาณรับรู้ต้องไปเวียนว้าย
ตายเกิดในวัฏสงสารก็ต้องไปเวียนว้ายตายเกิดตามปกติ เมื่อต้องเข้าสู่
วัฏสงสารเพื่อไปเกิดเป็นมนุษย์ แต่ทว่ายังขาดจิตธรรมญาณควรจะทำ

อย่างไร? ก็ต้องถ่ายโอนวิญญาณธาตุจากกายปฐม(元身 เอวี่ยนเซิน)มา
เพิ่มปริมาณจนกระทั่งจิตธรรมญาณเต็มสมบูรณ์ (*กายปฐม และ สาม
วิญญาณ อ่านข้อมูลเพิ่มเติมท้ายบท)

ชีวเชิง : ที่พระอาจารย์พูดมา ไม่ใช่ว่ากลายเป็นสองคนสองร่างไป
แล้วหรือ?

พุทธะจีกง : มันไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าพูดหรือชีวเชิง เมื่อ “ญาณ
ชีวิต” และ “ญาณรับรู้” ทั้งสองวิญญาณของวิญญาณบาปที่รับโทษอยู่ใน
นรกอเวจีต้องไปเวียนว่ายในวัฏสงสาร ก็เพียงแค่ถ่ายโอนวิญญาณธาตุ
จากกายปฐมไปเพิ่มปริมาณให้จิตธรรมญาณเต็มสมบูรณ์เท่านั้น
หลังจากที่รับผลกรรมตอบสนองแล้ว ยังจะต้องแบ่งวิญญาณธาตุจากกาย
ปฐมมาเพิ่มปริมาณให้จิตธรรมญาณเพื่อไปรับโทษหรือรางวัลตามเหตุ
ปัจจัยบุญบาปที่ได้ทำไว้อีกครั้ง ต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร วิญญาณ
ธาตุอาจจะกระจัดกระจายออกไปมากมาย ดังนั้นยามปกติก็ต้องแบ่ง
สรรวิญญาณธาตุจากกายปฐมมาเพิ่มปริมาณให้กับสามวิญญาณ

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นจริงๆ แล้วกายปฐมมีวิญญาณธาตุเท่าไร?

พุทธะจีกง : มีร้อยโกฏิถึงพันโกฏิ ไม่เท่ากัน

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นสามวิญญาณของคนคือเท่าไร?

พุทธะจีกง : วิญญาณธาตุมากมายในกายปฐมแบ่งกลุ่มออกเป็น
สามวิญญาณ (ญาณชีวิต ญาณรับรู้ จิตธรรมญาณ)เนื่องด้วยจิตธรรมญาณ
จัดเป็นองค์ประกอบที่ใหญ่ที่สุด ดังนั้นจึงมีผลกระทบมากที่สุด

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นเมื่อทำบาปหนักแล้ว ก็มีบางคนที่ไม่ต้องถูกควบคุมตัวแล้วสิครับ?

พุทธะจีกง : ก็ไม่เป็นเช่นนั้น! วิญญาณทั้งสามแยกออกจากกัน บางครั้งต่างก็ไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร กล่าวคือวิญญาณทั้งสามอาจจะไปเกิดในภูมิมนุษย์ ภูมิเดรัจฉาน หรือภพภูมิอื่นๆในเวลาเดียวกัน เพียงแต่วิญญาณทั้งสามจะต้องแบ่งวิญญาณธาตุจากกายปฐุมมาเพิ่มปริมาณของแต่ละวิญญาณให้เต็มสมบูรณ์

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นเวลาลงถูกลงทัณฑ์ความรู้สึกร่วมกันของแต่ละดวงวิญญาณจะแยกออกจากกันเป็นเอกเทศ หรือทุกดวงวิญญาณต่างก็มีความรู้สึกรับรู้ร่วมกัน?

พุทธะจีกง : ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุขล้วนมีความรู้สึกร่วมกัน ดังนั้นชาวโลกจึงมักมีอาการเจ็บป่วยทุกข์ทรมานโดยไม่มีสาเหตุ อย่างเช่น อยู่ๆ ก็เป็นโรคผิวหนัง ปวดเมื่อยเอ็นและกระดูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจ็บปวดทรมานที่หาชื่อเรียกไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ หากกายปฐุมผ่านประสบการณ์ในโลกมนุษย์ **15** ชาติแล้วยังไม่สามารถกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมได้ก็จะดับสูญไปเอง ก็เป็นเหตุปัจจัยเช่นนี้ ยิ่งเวียนว่ายในวัฏสงสาร บ่อยครั้งวิญญาณธาตุก็ยิ่งแย่งแย่งน้อยลง ยิ่งมาเกิดก็ยิ่งเขลาหลง เอาละ ท่านเขียนกวนมารอพวกเราแล้ว ศิษย์เรารีบเข้าไปคารวะเร็ว

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีกง

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : ขอเชิญด้านใน

ชีวเชิง : (เข้ามาภายในคุก เห็นเสาทองแดงที่ถูกเผาจนร้อนแดง ด้านบนมีนักโทษถูกแขวนห้อยกลับหัวอยู่บนเสาทองแดงนั้น ไม่สามารถ พลิกตัวได้ ทุกข์ทรมานเป็นอย่างยิ่ง เนื้อหนังไหม้และสุกที่จะทนได้ และ ยังมียักษ์ใช้เสามาทุบตีที่อกและท้องของวิญญาณบาป ทำให้เลือดสดๆ ไหลทะลักออกมาจากปาก ทุกข์ทรมานจนพูดไม่ออก) ท่านเขียนกวนครับ วิญญาณบาปเหล่านี้ทำบาปเช่นไรจึงถูกลงโทษอย่างโหดเหี้ยมเช่นนี้?

เขียนกวน : วิญญาณบาปเหล่านี้ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ก็คือคนที่ ออกตัญญูต่อพ่อแม่ บ้างก็พูดจาเหยียดหยาม บ้างก็คุกคามบีบบังคับขู่ เชื้อ บ้างก็ฆ่าอย่างโหดเหี้ยมทารุณ ดังนั้นจึงถูกแขวนห้อยกลับหัว ทุบตี ที่อกและท้อง

ชีวเชิง : ถ้าหากว่าชาวโลกเคยเนอร์คุณออกตัญญูต่อพ่อแม่ควรทำ อย่างไร?

เขียนกวน : หากสามารถใช้ความจริงใจสำนึกขอขมากรรม วอน ขอให้พ่อแม่เห็นอกเห็นใจและวอนขอให้พระพุทธรูปอิศวรรักษ์โทษให้อภัย ใช้ความจริงใจถือศีลและกินเจเพื่อพ่อแม่ ยึดมั่นปฏิบัติเช่นนี้ตลอดชั่วชีวิต ก็สามารถสลายกรรมได้ แต่การฆ่าพ่อแม่เป็นบาปหนักที่ไม่อาจให้อภัยได้ ควรยินยอมรับโทษด้วยความสมัครใจจึงจะถูกต้องตามหลักสังฆกรรม

พุทธะจีง : กลับกันเถอะ

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เขียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจี๋กงและท่านเมธี

พุทธะจี๋กง : ถึงสำนักก่งเหิงถึงแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

*ข้อมูลเพิ่มเติม

1 กายปฐม (元身 เอวี่ยนเซิน) คือ กายแห่งคุณธรรมอันดีงาม คือ กายที่ประจักษ์ในมรรคผล แต่เนื่องจากผลบุญในตำแหน่งอริยฐานะของกายปฐมมีระยะเวลาที่จำกัด เมื่อบุญหมดก็ไม่มีอริยฐานะ กายปฐมก็จะดับสูญไป (เอวี่ยนเซิน 元身 หรือกายปฐม ไม่ใช่ เอวี่ยนหลิง 元靈 หรือจิตญาณเดิม ทั้งสองมีความแตกต่างกัน ทุกคนล้วนมีจิตญาณเดิมซึ่งเป็นจิตญาณที่มาจากฟ้าเบื้องบน แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีกายปฐม เพราะกายปฐมเกิดจากการบำเพ็ญแล้วประจักษ์ในมรรคผล)

2 สามวิญญาณ (三魂 ชันหุน) ในศาสนาเต๋ากล่าวว่า คนมีสามอมตะวิญญาณคือ วิญญาณฟ้า วิญญาณคน และวิญญาณดิน แต่สำหรับคนทั่วไปกล่าวว่า คนมีสามวิญญาณ คือ เซิงหุน (生魂) เจวี่ยหุน (覺魂) และหลิงหุน (靈魂)

เซิงหุน คือ ญาณชีวิต หรือ ญาณพัฒนาการเติบโต คือญาณที่ทำให้สิ่งมีชีวิตเจริญเติบโต

เจียหุน คือ ญาณรับรู้ ทำให้สามารถรับรู้ความรู้สึก เช่น รู้หิว รู้ร้อน
รับรู้ความเจ็บปวด รู้จักบุญคุณความแค้น

หลิงหุน คือ จิตธรรมญาณ หรือ อาตมัน คือ ดวงญาณอัน
ประกอบด้วยปัญญา พรั่งพร้อมด้วยวิจารณ์ญาณ สามารถคิดหาเหตุผล รู้
ผิดชอบชั่วดี รู้แยกแยะดี-ชั่ว

ตอนที่ 31 นรกอเวจีลงโทษคนที่ไม่กตัญญู

พุทธะจี๋กั ประทับทิพย์ญาณ

ความรักของพ่อแม่ จะหาสิ่งใดเทียบได้เล่า

ลูกกตัญญูยามแก่เฒ่า ดังพบฤดูใบไม้ผลิ

ตั้งใจบรมสั่งสอน หวังลึกๆเฝ้าดำริ

ตลอดกาลโลกนี้ดี มีแต่ลูกกตัญญู

พุทธะจี๋กั : ตั้งแต่คนเกิดมาร้องอู๊วๆ นอกจากกายเนื้อนี้แล้วก็ไม่ได้
นำอะไรติดตัวมาแม้แต่อย่างเดียว ได้รับความรักจากพ่อแม่คอยดูแลเอา
ใจใส่อย่างทะนุถนอมโดยไม่คิดราคา กลัวว่าลูกจะป่วยไข้ หากลูกป่วยไข้
แม้แต่น้อย จิตใจของพ่อแม่ก็ยากที่จะสงบลงมาได้ คอยดูแลปกป้องทั้ง
วันทั้งคืน ไม่นึกอยากอาหาร จนกระทั่งลูกค่อยๆเติบโตใหญ่ พ่อแม่ก็อายุ
มากแล้ว ตอนนี้อยากกลับรังเกียจพ่อแม่ว่าจู้จี้ขี้บ่น พ่อแม่ป่วยไข้ไม่เพียงไม่
ดูแลเอาใจใส่กลับคิดรังเกียจขยะแขยง ความกตัญญูเลือนหายทำให้ออด
ไม่ได้ที่จะทอดถอนใจ ใจคนไม่ดั่งามเหมือนเก่า ดังนั้นฟ้าจึงประทานภัย
พิบัติลงมาสู่โลกมนุษย์เพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจคนให้หวนกลับคืนสู่ความ
กตัญญู แล้วสรรค์สร้างแดนสุขาวดีที่อิสระเสรี เออล่ะ! ประทานยันต์ให้
ศิษย์เผ่าตี๋ม วิญญาณออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี๋กั : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ ฟ้ำดินกว้างใหญ่ ทำไมจึงเกิดภัยพิบัติขึ้น
มากมายไม่หยุด แล้วภัยพิบัติก็ไม่มีแบ่งเชื้อชาติ?

พุทธะจีง : ฟ้ำดินเดิมที่ไม่มีการแบ่งเขตแดน คนอาศัยเหตุ
แห่งปฏิจจสมุขปาททั้งสิบสอง และเหตุต้นผลกระทบสามชาติที่ถูกจัดวางไว้
อย่างประจวบเหมาะ ดังนั้นแต่ละยุคแต่ละชาติที่เกิดมาในแต่ละครั้งจึงมี
เชื้อชาติที่แตกต่างกัน แต่ภัยพิบัติต่าง ๆ นั้นไม่มีแบ่งสัญชาติ ไม่มีแบ่งเชื้อ
ชาติ ก็คือแรงกรรมจากเหตุต้นผลกระทบที่คอยตามติด ถึงแม้ว่าจะผ่าน
การเวียนว่ายตายเกิดมาหลายภพชาติ ถ้าหากเหตุยังไม่ส่งผล เหตุก็
ยังคงอยู่ตลอดไป ส่วนตนเองก็ยังคงอยู่ในสภาวะที่ล่อแหลมต่ออันตราย
ไม่ว่าจะเนิ่นนานซักเท่าไรเหตุต้นผลกระทบก็ยังรอเวลาที่จะส่งผล นั่นก็คือ
เหตุต้นผลกระทบที่ไม่ดับสูญ ดังนั้น คนที่ต่างเชื้อชาติกันแต่มีแรงกรรม
เหมือนกัน บางครั้งอาจจะประสบภัยในช่วงเวลาและสถานที่เดียวกัน
หรืออาจจะประสบภัยต่างช่วงเวลาต่างสถานที่กัน ทำให้เกิดปรากฏการณ์
ที่เรียกว่ากรรมร่วม แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามสรุปแล้วก็คือได้ชำระเหตุต้นผล
กรรมแล้ว เอาละ! ท่านเขียนกวนและขุนพลทั้งสองมารอพวกเราแล้ว
ศิษย์เรารีบไปคารวะเร็ว

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : ขอเชิญทุกท่านด้านใน

ชีวเชิง : (เข้ามาภายในคุก ทางด้านขวามีวิญญาณบาปถูกแขวน
ห้อยอยู่บนเสาทองแดงเรียงกันเป็นแถวๆ ในปากมีของเหลวสีขาวไหล
ออกมาซ้าๆ กลิ่นเหม็นคาว เหม็นแสบจุก) พระอาจารย์ครับ กลิ่น
เหม็นพวกนี้มันคืออะไรกันครับ? กลิ่นเหม็นจนทำให้คนรู้สึกคลื่นไส้
อยากจะอ้วก

พุทธะจิ้ง : เจ้านี่ช่างไม่มีความอดทนเอาซะเลย รีบดื่มน้ำอมฤต
แล้วกินยาสลายนพิษนี่ซะ!

ชีวเชิง : เฮ้อ! กินยากับน้ำอมฤตแล้วรู้สึกสดชื่นขึ้นเยอะเลย (ทาง
ด้านซ้ายมีวิญญาณบาปกลุ่มหนึ่งถูกทรมานจนผิวหนังสั่น เนื้อหนังแตก
กระจายไปทั่วทิศ เหมือนกับข้าวโพดป๊อปคอร์น ตรงกลางไหม้เกรียมมี
กลิ่นเหม็น มีวิญญาณบาปถูกควักหัวใจออกมารวมๆกันเป็นก้อนๆใส่ลง
ในหม้อสามขา หม้อสามขาใหญ่เท่าภูเขา หัวใจของวิญญาณบาปหนึ่ง
ก้อนเต็มอยู่ในหม้อสามขานั้น จะลึบก้อน ร้อยก้อน ต่างก็เต็มอยู่ในหม้อ
สามขานั้น บนหม้อสามขามีเสาทองแดงทูปหัวใจเหล่านั่น มองเห็นน้ำ
แดงๆเจิ่งนองรวมกันอยู่ที่พื้น ไม่ง่ายเลยที่จะหยุดทูป เมื่อหยิบหัวใจ
ออกมาปรากฏว่าหัวใจแตกกระจายเป็นเศษๆชิ้นๆ หลังจากนั้นก็
เปลี่ยนไปใช้ไม้บีบขา บีบที่ขาทั้งคู่ของวิญญาณบาป บีบจมลึกเข้าไปใน
เนื้อและกระดูก ทัวทั้งคุกเต็มไปด้วยเสียงร้องด้วยความโศกเศร้า ทำให้
รู้สึกเศร้าจริงๆ) ท่านเขียนนวนครครับ เหตุใดพวกเขาเหล่านี้จึงถูกลงโทษ
อย่างโหดเหี้ยมทารุณเช่นนี้?

เขียนกวน : วิญญาณบาปเหล่านี้ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่อกตัญญูต่อพ่อแม่ ไม่เคารพบุพการี ไม่เพียงไม่รู้จักเลี้ยงดูพ่อแม่ กลับเหยียดหยามท่าน ปฏิบัติต่อท่านอย่างโหดร้ายทารุณ ดังนั้นจึงตกอยู่ในสภาพที่น่าอนาถเช่นนี้ นี่ก็คือบาปกรรมที่ตนสร้างเอง

ชีวเชิง : จะมีวิธีสลายบาปกรรมไหมครับ?

เขียนกวน : ชาวโลกที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกหากเคยเนรคุณอกตัญญูต่อพ่อแม่ เมื่อได้ยินเรื่องราวเหล่านี้แล้วปรารถนาจะสลายบาปกรรมจะต้องสำนึกผิดขอขมาต่อหน้าพ่อแม่ สำนึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง วอนขอให้พ่อแม่ยกโทษให้อภัย ต่อจากนั้นจะต้องถวายธูปหอม ดอกไม้ ผลไม้ อาหารเจ ต่อเบื้องหน้าองค์พระพุทธรูป แล้วจุดพุทธประทิบทถวายเจ็ดรอบ ต่อมาให้สำนึกขอขมาความผิดบาป ทำเช่นนี้เป็นระยะเวลาเจ็ดเจ็ดสี่สิบเก้าวัน ทำอย่างต่อเนื่องไม่ขาดช่วงไม่ขาดตอน ทุกๆวันสวดท่องมหากรุณาจิตธารณีสูตรเจ็ดจบแล้วอุทิศ ปฏิบัติตามวิธีนี้ ไม่สร้างบาปกรรมอีกต่อไป จึงจะสามารถสลายบาปกรรมได้ไม่ถึงหนึ่งในพันหมื่นส่วน ถ้ายึดมั่นปฏิบัติอย่างแน่วแน่เคร่งครัดตลอดชีวิต ก็จะสามารถตัดกรรมได้อย่างแน่นอน

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านเขียนกวนที่ชี้แนะ

พุทธรูปจีง : กลับเถอะ

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านเขียนกวน และท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยอำนวยความสะดวก

พุทธะจีง : ถึงสำนักงเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 32 พระศรีอารียเมตไตรยคล้อยตามเหตุปัจจัยจุดช่วย “ซังใจ้ว”

พุทธรูจักง ประทับทิพย์ญาณ

อิทธิพลอำนาจเหมือนหมาป่าต้องระวัง

เดือนสติคอยยับยั้งให้เบาบางในตัณหา

พญายมยุติธรรมตัดสิ้นความไม่ไว้หน้า

หมดอำนาจวาสนาไม่ทำดีตกอบาย

พุทธรูจักง : โลกแห่งเอกภาพ เจตจำนงร่วมของสาธารณชนจะต้องไม่มีเรื่องของผลประโยชน์ส่วนตัวและจะต้องไม่ทำอย่างลวกๆ เช่นนี้จึงจะสามารถเข้าใจถึงเจตนาของฟ้า เป็นผู้นำที่เข้าใจถึงเจตนารมณ์ของประชาชน สามารถได้รับความเคารพรักจากประชาชนทั่วหล้า ที่เรียกว่า “ประชาชนสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ประเทศชาติมาเป็นอันดับสอง ราชามาทีหลัง” จะต้องรู้ว่าโลกแห่งเอกภาพก็คือเพื่อประชาชน ทำตามความมุ่งหวังของประชาชน ทำตามความต้องการของประชาชน และไม่ใช่ทำเพื่อผลประโยชน์ของคนกลุ่มน้อยที่มีอิทธิพลอำนาจ เพราะว่าถ้าหากวันใดวันหนึ่งผู้ที่มีตำแหน่งสำคัญเกิดจิตที่เห็นแก่ตัวขึ้นมาแล้ว ก็จะเริ่มรีดนาทาเร้นทำเรื่องก่อนกวรว้งแก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายประชาชนก็จะถูกน้ำลายใส่ ผู้นำที่ไร้คุณธรรมแน่นอนว่าจะต้องเป็นพวกที่โหดเหี้ยมทารุณและชื่นชอบเรื่องกามตัณหา เพราะว่าชื่นชอบเรื่องกามตัณหาจึงไม่มีใจที่จะไปปฏิบัติงานราชการ ลืมความทุกข์ยากของประชาชน ทำให้

ประชาชนลำบากยากแค้น สุดท้ายก็สูญเสียความนิยมจากประชาชน
สูญเสียเจตจำนงร่วมของสาธารณชน กลายเป็นคนที่โดดเดี่ยว ถูกคนรุ่น
หลังที่มีคุณธรรมและความสามารถเข้ามาแทนที่ คนที่มีคุณธรรมย่อมมี
กิเลสตัณหาน้อย มีจิตใจสะอาด มีความซื่อสัตย์ อ่อนโยนมีเมตตา
ตลอดเวลาคุ่นคิดถึงแต่ประชาชน ยอมเหน็ดเหนื่อยทุกข์ยากก่อนที่
ประชาชนจะได้รับความสะดวก ยินดีที่จะมีความสุขหลังจากที่ประชาชน
ได้รับความสุขแล้ว เออละ! ศิษย์เรา วิญญาณเจ้าจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : ไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (นั่งบัลลังก์บัวลงสู่นรกอเวจี เห็นท่านเขียนกวนมารอแล้ว)

พุทธะจีกง : ศิษย์เรา รีบคารวะท่านเขียนกวน

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีกง

พุทธะจีกง : ท่านเขียนกวนไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : เชิญทุกท่านเข้าไปชมด้านใน

ชีวเชิง : (เมื่อเข้ามาภายในคูก็มีกลิ่นเหม็นโชยมาแต่ที่จมูก
ทอดตามองตรงไป เห็นวิญญาณบาปกลุ่มหนึ่งกำลังถูกฟ้าผ่า เพียงแสง
ทองกระทบทันทีนั้นก็เกิดเสียงดังเปรี้ยงๆ ดังก้องแสบแก้วหู ทั่วทุกหน
แห่งวิญญาณบาปต่างถูกฟ้าผ่า ตรงที่โดนฟ้าผ่ากลายเป็นตุ่มหนอง เมื่อ

หนองแตงน้ำ หนองสีเขียวก็ไหลออกมา ทั้งเหนียวและข้น กลิ่นเหม็นมาก เป็นพิเศษ นี่เป็นการสั่งสอนคนชั่ว วิญญาณบาปทั้งหลายต่างก็มีอวัยวะที่ไม่ครบถ้วน บ้างก็ผิวหนังหลุดร่วง บ้างก็ขาดแขนขา บ้างก็ไม่มีปาก จมูก หู ตา มือ เท้า ถ้าจะบอกว่าพวกเขาไม่มีปาก จมูก หู ตา มือ เท้า มิสู้บอกว่า เดิมทีก็หาไม่เจอ ไม่รู้ว่าปาก จมูก หู ตา มือ เท้าอยู่ตรงไหน เพราะว่าแต่ละคนล้วนเหมือนตัวประหลาด ยากที่จะแยกแยะได้ว่าส่วนต่างๆของร่างกายอยู่ตรงไหน มีอีกด้านหนึ่งเป็นลวดเหล็กทั้งหมด วิญญาณบาปกลืนลวดเหล็กลงไปทีละเส้นๆ แล้วดึงออกมาทีละเส้นๆ เส้นลวดนำเลือดติดออกมาด้วย แต่ละครั้งที่วิญญาณบาปดึงเส้นลวด ออกมาก็จะอาเจียนออกมาเป็นเลือดทุกครั้ง แต่ยิ่งอาเจียนกลับดู เหมือนว่าวิญญาณบาปยิ่งพอออกพอใจ ยิ่งกลืนเส้นลวดลงไปกลับดู เหมือนยิ่งสนุก เห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะเกิดความหวาดผวา น่าเวทนา! โหดเหี้ยมทารุณได้มาตรฐานจริงๆ ส่วนอีกด้านหนึ่งเต็มไปด้วยขวานบิน ร่างของวิญญาณบาปถูกขวานบินโจมตีเข้าอย่างจัง บ้างก็โดนเข้าที่หัว บ้างก็โดนที่กลางหลังเข้าไปในกระดูกสันหลัง บ้างก็โดนเข้าที่ท้อง ทุกๆที่เต็มไปด้วยเสียงร้องโหยหวน ดังจนหูแทบแตก กลางเวหายังมีนกดำเผิงบินลงมาจิกกินหู ตา และส่วนต่างๆของวิญญาณบาปอย่างสนุกสนาน ใช้คำว่ากินเนื้อทะกระดูก เปรียบเทียบเช่นนี้ก็ไม่เกินไปนัก) ท่านเขียน กวนครับ เหตุใดที่นี้จึงเต็มไปด้วยการลงทัณฑ์ที่โหดเหี้ยมทารุณ วิญญาณบาปเหล่านี้ตอนที่มิชีวิตอยู่ทำบาปกรรมอะไรไว้?

เขียนกวน : วิญญาณบาปที่อยู่ในนี้เป็นขุนนางที่ไม่มีความเที่ยงธรรม บ้างก็เป็นกษัตริย์ที่ไม่มีความเมตตากรุณา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่ชื่นชอบเรื่องกามตัณหา

ชีวเชิง : ทำไมวิญญาณบาปจึงถูกฟ้าผ่าร่าง?

เขียนกวน : เพราะตอนที่มิชิตออยู่ไม่รู้จักบังคับตัวเอง ลืมภาระหน้าที่อันพึงปฏิบัติ ทำเรื่องที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรม ดังนั้นจึงถูกฟ้าผ่า

ชีวเชิง : เหตุใดจึงถูกลงโทษให้กลืนลาวดเหล็ก?

เขียนกวน : ก็เพราะตอนที่มิชิตออยู่ ชูตรีดเลือดเนื้อของประชาชน ยกยอกเงินเข้ากระเป๋าส่วนตัวของตัวเองจนอิมหน้า ดังนั้นจึงใช้ลาวดเหล็กมาล้างลำคอ ล้างกระเพาะและลำไส้ อาเจียนเป็นเลือดเหมือนกับที่บีบเค้นเอาทรัพย์สินของประชาชน ถ้าไม่อาเจียนก็ไม่มีความสุข

ชีวเชิง : ทำไมถึงมีขวานบินเต็มไปทั่ว?

เขียนกวน : ขวานบินก็คือผลกรรมตอบสนองที่ตอนสมัยมิชิตออยู่ใช้อำนาจปาเถื่อนบังคับชูตรีดคนที่ไม่มีความรู้ นักด่าเผิงจิกกินเนื้อของพวกเขา ก็เปรียบเหมือนผู้ที่อ่อนแอกว่ายอมตกเป็นอาหารของผู้ที่แข็งแรงกว่า

ชีวเชิง : ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง! นั่นจะมีวิธีการใดที่ไม่ต้องรับการลงโทษเหล่านี้?

เขียนกวน : ขอเพียงตอนที่มิชิตออยู่เคารพกฎหมายบ้านเมือง ทำเรื่องที่ถูกทำนองคลองธรรม ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน

ไม่มีจิตที่แบ่งแยก เบื้องบนปฏิบัติต่อบี้องล่างด้วยความรักความเมตตา
เบี้องล่างปฏิบัติต่อบี้องบนด้วยความเคารพนบอบ เช่นนี้ก็เพียงพอแล้ว
เอาละ! ขุนพลทั้งสองนำตัว “ซังใจ้ว” มา

ขุนพล : เรียนท่านเซียนกวน นำตัวซังใจ้วมาแล้วครับ

เซียนกวน : ซังใจ้ว! คึนนี้โชคดีได้พบสำนักศักดิ์สิทธิ์มาท่องเที่ยว
ประพันธ์หนังสือ ตอนนี้ได้มีส่วนร่วมในการประพันธ์หนังสือ จงเล่า
ออกมาให้ละเอียด หากมีตกหล่นจะไม่ยกโทษให้ง่ายๆ

ซิวเซิง : ไม่ทราบที่ท่านทำกรรมใดไว้จึงถูกลงโทษอย่างโหดเหี้ยม
ทารุณเช่นนี้

วิญญานบาป : เราคือผู้กุมอำนาจทางการเมืองแห่งราชวงศ์ซัง คน
เรียกเราว่า “ใจ้วหวัง” เพราะอำนาจอยู่ที่ตัวเราแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นจึง
บ่มเพาะทัศนคติที่คิดว่าความคิดเห็นของตัวเองถูกต้อง ขอเพียงปรารถนา
สิ่งใดก็ต้องพยายามให้บรรลุเป้าหมายให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็
ตาม และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราลุ่มหลงในกามตัณหา ไม่สนใจเรื่องงาน
ราชกิจ คำว่ากามเพียงคำเดียวทำให้เราตัดขาดจากกิจแห่งคุณงามความ
ดี ค่อยๆออกห่างจากผู้มีคุณธรรม เข้าใกล้ความชั่วร้าย สังหารผู้บริสุทธิ์
ทำให้เกิดความวุ่นวายทางการเมืองอย่างใหญ่หลวง ประชาชนเกิดความ
ลำบากยากแค้น บาปกรรมเช่นนี้ หลังจากที่ถูกชีวิตลง ก็รับทุกข์ทรมาน
อย่างแสนสาหัส ความทุกข์ในตอนนี้ยิ่งทุกข์ทรมานกว่าก่อนหน้านี้อีก

ซิวเซิง : สาเหตุมาจากคำว่ากามที่เกิดขึ้นจากใจตน เรียกว่า “กามไม่ลุ่มหลงคน มีแต่คนเองนั่นแหละที่ไปลุ่มหลงกาม”

พุทธะจีง : ฟังรู้ว่าผู้บริหารประเทศที่ลุ่มหลงในกาม ไม่เพียงปัญญาญาณติดขัด ยิ่งไปกว่านั้นยังทำให้การเมืองของประเทศตกต่ำเสื่อมถอย ประชาชนไม่สามารถอยู่เย็นเป็นสุข กระทั่งเกิดสงครามสู้รบรอบด้าน เช่น ฆ่าสังหารกันไม่หยุดหย่อน ดังนั้นคนที่เป็ผู้นำยิ่งสมควรปฏิบัติตนเป็นแบบอย่าง สั่งสอนกล่อมเกล่าประชาชนให้จิตใจสะอาดเบาบางในกิเลส ตัณหาจึงจะถูกต้อง

ซิวเซิง : ท่านยังมีเรื่องอะไรอีกหรือไม่?

วิญญาณบาป : ขอน้ำให้เราสักแก้วเถอะ

พุทธะจีง : นี่คือน้ำอมฤต เอาไปดื่มซะ

วิญญาณบาป : (ดื่มน้ำอมฤตแล้วร่างกายรู้สึกสบายขึ้นทันที ความหิวกระหายหมดสิ้นลง)

ซิวเซิง : ตอนนี้ชีวิตชีวาขึ้นแล้ว

วิญญาณบาป : (หายใจลึกๆหนึ่งครั้ง) รู้สึกดีขึ้นมากเลย! ขอบคุณทุกๆท่าน! ได้โปรดช่วยเราออกไปจากที่อันมืดมนไร้แสงตะวันนี่ที ถ้าหากเราสามารถออกไปจากที่นี่ได้ จะให้เราทำอะไรก็ได้เรายินดี

ซิวเซิง : ผู้ที่จะสามารถช่วยท่านได้มีแต่ผู้ที่มีคุณธรรมอันยิ่งใหญ่เท่านั้น ตัวเราเองไม่มีความสามารถขนาดนั้น

วิญญานบาป : ท่านสามารถมาถึงที่นี่ได้ ทั้งยังมีท่านเขียนกวนคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ คิดว่าจะต้องมีภูมิหลังที่ไม่ใช่ธรรมดา รีบช่วยเราออกไปที่ เกิดตายทุกภพชาติเราจะขอเป็นผู้พิทักษ์ของท่าน

ชีวเชิง : เราแค่เพียงสามารถให้ท่านลองๆดู แต่เราไม่กล้ารับประกันหรอกนะ!

วิญญานบาป : ขอเพียงมีวิธีออกไปจากที่นี่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เราจะไม่ยอมปล่อยให้โอกาสนั้นผ่านไป

ชีวเชิง : ถ้าอย่างนั้นโปรดทำจิตใจให้สงบ นั่งขัดสมาธิ หลับตาลงแต่ไม่ต้องปิดสนิท รวบรวมสมาธิ รักษาทวารวิเศษ ตามองที่ปลายจมูก จมูกมองไปที่จิต พนมมือนอบน้อมคุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์ หันหน้าไปทางทิศตะวันตก สวดพุทธนาม “นะโม หมีเล่อฝอ” จิตไม่ห่างจากพุทธะ พุทธะไม่ห่างจากจิต ระลึกรสวดท่องไม่ขาดช่วง ไม่คิดฟุ้งซ่าน พิจารณากายตนคือพุทธะ กายเรากับกายของพุทธะไม่ต่างกัน สวดท่องออกมาจากจิต

วิญญานบาป : (สวดพุทธนาม “นะโม หมีเล่อฝอ” หลังจากที่สวดอยู่นาน ตรงระหว่างคิ้วก็บังเกิดแสงสีแดงขึ้นมานิดหน่อย ทันใดนั้นกลางเวหาก็เปล่งแสงสว่างเจิดจ้า แผ่นดินสั่นสะเทือน ทั่วทุกที่เปล่งแสงโชติช่วงชัชวาล ปรากรฎาลำแสงเป็นหมื่นสาย ลักษณะไม่เป็นระเบียบ ตอนนี้อยู่ในคุกกลายเป็นทะเลแสง ทศนียภาพแบบนี้ หากไม่เห็นด้วยตาของตัวเอง ก็ยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ สามารถพูดได้เพียงแค่ว่า “มหัศจรรย์”

คำเดียวเท่านั้น ชั่วพริบตา ท่ามกลางแสงก็ปรากฏนิรมานกายของพระศรี
อารียเมตไตรยนับพันนับหมื่น แต่ละนิรมานกายมีลักษณะที่แตกต่างกัน
ทุกนิรมานกายต่างแสดงธรรม ต่างแสดงนิมิตอันเป็นมงคล วิญญาณ
บาปทั้งหลายถูกทำให้สยบลงด้วยความมหัศจรรย์นี้ ต่างคุกเข่ากราบลง
ด้วยความนอบน้อมแบบเบญจางคประดิษฐ์ สวดพุทธานาม “นะโม หมีเล่อ
ฝอ” ชั่วพริบตาเดียวร่างของวิญญาณบาปก็หวนกลับคืนสู่สภาพเดิม
“ใจหวัง” ก็ตามพระศรีอารียเมตไตรยขึ้นบันไดสวรรค์ไปและได้รับการจุด
ช่วย ตอนนี่วิญญาณบาปทั้งหลายที่อยู่ภายในคุกต่างก็ได้รับพุทธรังสีสาด
ส่อง และได้รับการพยากรณ์อีกทั้งกำชับเตือนจากพระศรีอารียเมตไตรย
หลังจากที่สลายกรรมแล้วต่อไปภายหน้าก็จะได้ไปเกิดยังแดนกามาพรหม
นำกรรมติดตัวไปบำเพ็ญ ทันใดนั้นคุกก็กลับคืนสู่สภาพเดิมเหมือนตอน
แรก)

พุทธะจีง : คีนนี้ดีกแล้ว สมควรกลับได้แล้ว

ชีวเซิง : ผู้น้อยขอบคุณท่านเซียนกวน และท่านขุนพลทั้งสองที่
ช่วยเหลือ

เซียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธะจีงและท่านเมธี

พุทธะจีง : ถึงสำนักกังเหิงถั่งแล้ว ศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 33 เหล่าพุทธะช่วยหนุนส่งพระศรีอาริยมุตไตรยเก็บงานสมบุรณ์

พุทธะจี้กง ประทับทิพย์ญาณ

พุทธะจี้กง : ศิษย์เรา วิญญาณจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี้กง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : พระอาจารย์ครับ คึนนี้จะมีภารกิจพิเศษอะไรหรือครับ?

พุทธะจี้กง : ทำไมถามอย่างนี้?

ชีวเชิง : เพราะว่าเห็นสีหน้าของพระอาจารย์แสดงออกถึงความมีเมตตา ไม่เคร่งขรึมเท่าครั้งที่ผ่านๆมา ศิษย์จึงถามเช่นนี้

พุทธะจี้กง : ศิษย์เราเจ้าช่างสังเกตนัก คึนนี้มีเรื่องพิเศษกว่าทุกๆครั้งจริงๆ

ชีวเชิง : เป็นเรื่องอะไรหรือครับ?

พุทธะจี้กง : ถึงแล้วเดี๋ยวค่อยบอก

ชีวเชิง : (เดินทางมาถึงตำหนักนรกขุมที่เก้า ท่านเซียนกวนมารอดอยู่ก่อนแล้ว)

พุทธะจี้กง : ศิษย์เรารีบเข้าไปคารวะท่านเซียนกวน

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๊กง เชิญตาม
เรามา

ชีวเชิง : (เดินตามหลังท่านเขียนกวนลงไปที่ใจกลางโลก ท่านเขียน
กวนนำพาเข้าสู่อาคารแขกผู้มีเกียรติ มองดูภายนอกตัวอาคารลักษณะ
การก่อสร้างดูคล้ายเจดีย์ป่า-กว่า อาคารทั้งหลังสร้างขึ้นจากไม้จันทร์
หอมชั้นเลิศ นอกจากมีสิ่งโตทองแดงนั่งรักษาความสงบแล้ว ด้านบนยังมี
นกกระจอกขาว มองดูสง่างาม ภายในตัวอาคารประดับตกแต่งด้วย
ดอกไม้หอม มีคทาว์ชระเป็นเสา มีฉัตรหนึ่งคู่ พัดสุริยันจันทราหนึ่งคู่ มี
กลิ่นหอมประหลาดอ่อนๆโชยมา สูดดมแล้วเพิ่มพลังสมาธิเป็นร้อยเท่า
ช่างยอดเยี่ยมมหัศจรรย์จริงๆ มองตรงเบื้องหน้า ด้านบนมีภาพแกะสลัก
ของสามอริยเจ้า ส่วนข้างหลัง ด้านบนมีภาพหมื่นพระพุทธรูป ทาง
ด้านซ้ายมีภาพพระกษิติครรภโพธิสัตว์และพญายมทั้งสิบขุม ทาง
ด้านขวามีภาพพระศรีอริยเมตไตรยและถ้ำที่อยู่อาศัยของเหล่าเทพเขียน
ต่างๆ แต่ทว่าถ้ำที่อยู่อาศัยของเหล่าเทพเขียนกลับดูคล้ายถ้ำที่ไม่มีใคร
พักอาศัยอยู่ ไม่รู้ว่ากำลังรอคอยให้ผู้ที่มิบุญสัมพันธ์เข้าไปพักอาศัยอยู่ใช่
หรือไม่? ส่วนภาพหมื่นพระพุทธรูป พระพุทธรูปก็ดูกระจัดกระจายไม่ต่าง
อะไรกัน ไม่รู้ว่ากำลังรอคอยผู้ที่มิบุญสัมพันธ์ประจักษ์ในพุทธผลอยู่ใช่
หรือป่าว? แล้วที่ด้านหลังของพระกษิติครรภโพธิสัตว์และพญายมทั้งสิบ
ขุมก็มีเวไนย์มากมายราวกับดวงดาวที่ดารดาษปกคลุมอยู่อย่างหนาแน่น
แต่กลับดูเหมือนว่าเวไนย์เหล่านั้นบางครั้งก็ปรากฏรูปกายเป็นเทพ เขียน
พุทธะ โพธิสัตว์ บางครั้งก็ปรากฏรูปกายเป็นบุรุษคนธรรมดาที่รับทุกข์

สภาพน่าเวทนา ไม่รู้ว่านี่คือสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเวไนยทั้งหลายเดิมทีก็คือพุทธบุตรจากแดนนิพพาน เมื่อมาเกิดกายบนโลกแล้วก็ลุ่มหลง ลืมโฉมหน้าเดิมแท้ของตัวเอง จมปลักอยู่ในความรักความปรารถนาในวัตถุ รวมถึงความโลภ โกรธ หลง สามพิษร้ายในโลกโลกีย์นี้ไม่ยอมรู้ตื่นไซ้หรือไม?)

เขียนกวน : ทุกท่านเจริญนั่ง

ชีวเชิง : (ทุกคนต่างหาที่นั่งนั่ง ดนตรีสลับสับเปลี่ยนกันบรรเลงเองเป็นช่วงๆ นางฟ้าไปรยบุปผาลงมา เพียงชั่วพริบตาสถานที่นี้ก็มีชีวิตชีวาอีกทั้งไม่สูญเสียดวงสว่างงามน่าเกรงขาม ทันใดนั้นก็ปรากฏแสงสีทองเป็นระยะๆ ที่แท่นสามอริยเจ้าแห่งแดนสุขาวดี ซึ่งก็คือพระอมิตาภะพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิม และพระโพธิสัตว์มหาสถามปรাপต์ รวมทั้งพระมหาไวโรจนพุทธเจ้า พระโภชชยคุรุพุทธเจ้า พร้อมด้วยแปดเขียนระดับ บน กลาง ล่าง พระกษิติครรภโพธิสัตว์ พญายมทั้งสิบขุม และเขียนพุทธะทั้งหลายต่างเสด็จมาถึงแล้ว ทันใดนั้นในที่ชุมนุมก็ประกาศว่า “ทุกท่านสำรวจเคารพ น้อมสดับฟังเสียงธรรม”)

พระอมิตาภะพุทธเจ้า : สาธุ! สาธุ! พุทธะ โพธิสัตว์มหาสัตว์ทั้งหลาย! คืบนี้เพราะคล้อยตามเหตุปัจจัยจึงมาที่นี่ เราไม่เคยมายังแดนยมโลกแห่งนี้ ถึงแม้ว่าจะไม่เคยมา แต่เราก็ไม่เคยละทิ้งเวไนยในแดนยมโลก แท้จริงแล้วเวไนยก็คือพุทธบุตรขององค์ธรรมมารดา ก็เพราะในครั้งอดีต บ้างเพราะสมควรกับเวลาแห่งกัป บ้างเพราะสนองตามเกณฑ์

วาระ บ้างเพราะเวทนาสงสารเวไนย์ จึงตั้งปณิธานลงมาอุดหนุนบ้น
โลก แต่เพราะลุ่มหลงอยู่ในโลกโลกีย์นี้ นับวันกามตัณหาก็ยิ่งคุโชน ดังนั้น
จิตเดิมแท้แห่งตถาคตจึงถูกบดบัง สร้างบาปกรรมครั้งแล้วครั้งเล่า ก็เพราะ
จิตเดิมแท้เลอะเลือนลุ่มหลง มีสามพิษร้าย โภภ โภธ หลง เป็นอุปสรรค
ขัดขวาง ไม่ยอมปล่อยวางโลกแห่งความเสื่อมทั้งห้าประการ ถึงแม้ว่าเรา
จะใช้พุทธานุภาพแต่ก็สุดวิสัยที่จะอุดหนุนได้ มีเพียงตัวเองเท่านั้นที่จะ
สามารถช่วยตัวเองได้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ก็เพราะว่าหลังจากภายนอก
จะถ่ายทอดให้ แต่ตัวเองกลับไม่ยอมขอคำชี้แนะ ต่อให้ตำหวัจเงินเขียนก็
ไม่สามารถอุดหนุนได้! แล้วนับประสาอะไรกับเวไนย์ที่เวียนว่ายตายเกิด
ได้รับความทุกข์ยากอยู่ในหกภูมิวิถีมามากหลายกับหลายภพชาติอย่าง
โชกโชนจนกลายเป็นผู้โง่เขลาเบาปัญญา หลงลืมว่าตัวเองคือใคร พุทธจิต
ถูกบดบัง มีเพียงพุทธะและโพธิสัตว์มหาสัตว์ทั้งหลายเท่านั้นที่รู้ตื่นไม่
เขลาหลง เราขอฝากพวกท่านทั้งหลายอย่าได้ทอดทิ้งเวไนย์ที่ลุ่มหลง ใช้
กุศโลบายต่างๆนำคนหลงเข้าสู่ความตื่นแจ้ง ละบาปบำเพ็ญบุญ ศาสนา
ต่างๆ นิกายต่างๆ จะต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลังความสามารถในการปก
โปรดอุดหนุนเวไนย์ บัดนี้เมตเตยะโพธิสัตว์มหาสัตว์รับสนองเกณฑวาระ
ของยุคทำลายสัทธิธรรม รับภาระปกโปรดกล่อมเกลาคูดหนุนเวไนย์เก็บ
งานชิ้นสมบูรณ์

พระศรีอารียเมตไตรย : พุทธองค์ทรงเมตตา ไม่ทอดทิ้งแกะน้อยที่
หลงทาง พวกเราจะปฏิบัติตามคำโอวาท ถึงแม้จะผ่านไปร้อยพันหมื่นกับ
ขอปฏิญาณว่าจะปฏิบัติตามคำสอนของตถาคต

พระอมิตาภะพุทธเจ้า : สาธุ! เมตเตยยะโพธิสัตว์มหาสัตว์! บัดนี้ท่านได้กล่าวคำอันเป็นสัจพจน์ เราขอกำชับพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลาย โลกมนุษย์นี้มีกรรมวิถีมามากมายให้เวไนยทั้งหลายได้บำเพ็ญปฏิบัติ ถึงแม้ว่าเวไนยจะไม่สามารถบำเพ็ญจนบรรลุถึงเงื่อนไขตามมาตรฐานการรับอนุเคราะห์เวไนยเข้าสู่แดนวิสุทธิภูมิต่างๆของพวกท่าน หากแต่เวไนยมีความปรารถนาที่จะไปเกิดยังแดนวิสุทธิภูมิของเมตเตยยะ ก็ขอให้พวกท่านพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายช่วยปกป้องคุ้มครอง นำพาเวไนยไปเกิดยังแดนวิสุทธิภูมิของเมตเตยยะด้วยเถิด

โพธิสัตว์กวนอิมเป็นตัวแทนของเหล่าพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายในที่ชุมนุมกล่าวว่า : ขอพระพุทธองค์โปรดอย่าได้เป็นกังวล พวกเราจะปฏิบัติตามคำโอวาท ถึงแม้ว่าเวไนยบนโลกมนุษย์จะบำเพ็ญปฏิบัติในกรรมวิถิต่างๆ แล้วไม่สามารถบรรลุถึงจิตอันวิสุทธิ และไม่สามารถเข้าสู่วิสุทธิภูมิของพวกเราได้ พวกเราก็จะปกป้องคุ้มครองพวกเขาตามคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ให้พวกเขาทั้งหลายได้ไปเกิดในแดนวิสุทธิภูมิของเมตเตยยะ

พระอมิตาภะพุทธเจ้า : บัดนี้ผู้กันทรจะมีเอกแห่งสำนักงเหงถึงบนโลกมนุษย์ ได้รับเทวราชโองการให้พุทธะจี้กงนำพามาท่องเที่ยวรอกอเวจีทุกสัปดาห์ เพื่อประพันธ์หนังสือธรรมะถ่ายทอดสู่โลกมนุษย์ เราดีใจยิ่งนัก รีบนำผู้กันทรมาพบเราหน่อย

(เวลานี้พระโพธิสัตว์กวนอิมลงจากอาสนะแล้วนำพาชีวเซิงมาเบื่องหน้า)

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะพระอมิตาภะพุทธเจ้า

พระอมิตาภะพุทธเจ้า : เมธีไม่ต้องมากพิธี! เธอสวดภาวนานามของเรา เราจะบอกว่าเธอคือเวไนย์ได้อย่างไร เธอคือพุทธะ พุทธะก็คือเธอ ทุกคนต่างก็มีพุทธจิต อยู่ที่ฝีมือความสามารถของแต่ละคนว่าจะสามารถชำระล้างจิตได้ตั้งลึกขนาดไหนเท่านั้นเอง เราถ่ายทอดแจกันกับกิ่งหย่างให้เธอ นับจากนี้ไปเพิ่มระดับการบำเพ็ญปฏิบัติให้ลึกซึ่งมากยิ่งขึ้นหวังว่าเธอจะเหมือนกับโพธิสัตว์กวนอิมและโพธิสัตว์มหาสถามปราปต์สามารถดับฟังเสียงและปลดปล่อยทุกข์ให้แก่มวลเวไนย์ ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถนิรมานกายได้พันร้อยโกฏิ แต่ก็สามารถทำให้เวไนย์ผู้ทุกข์ยากได้รับพระคุณ

ชีวเชิง : ผู้น้อยด้อยสติปัญญา เกรงว่าจะทำให้พระพุทธองค์ต้องผิดหวัง

พระอมิตาภะพุทธเจ้า : มีความจริงใจอย่างถึงที่สุด ศีลาทองคำยังแตกออกได้ อย่าได้ดูแคลนพลังปณิธานและความสามารถของตัวเอง พุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายล้วนแล้วแต่เคยผ่านช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ผ่านความทุกข์ยากนานัปการ บำเพ็ญท่ามกลางความทุกข์ยากที่ละชั้นทีละตอนจนสำเร็จโพธิ มีปัญญาที่ไร้สิ่งกีดขวาง (ครั้นแล้วพระอมิตาภะพุทธเจ้าก็ใช้พระหัตถ์สัมผัสที่ศีรษะของชีวเชิงแล้วกล่าวว่า : “พึงรู้การสนองเกณท์วาระของเมตเตยยะโพธิสัตว์ อาณาจักรธรรมเหวยชินจงแห่งสำนักกังเหิงถัง เธอต้องปกป้องอย่างถึงที่สุด ชาติที่แล้วเธอบำเพ็ญ

กุศลและปัญญาจนสำเร็จ วันนี้จึงมีโอกาสได้มาท่องเที่ยวบนรกอเวจี
ประพันธ์หนังสือ วิญญาณบาปในคุกทั้งหมดที่ได้รับการช่วยเหลือแล้ว
แล้วแต่เป็นวิญญาณบาปที่เธอตัดสินคุมขังด้วยตัวเองนับตั้งแต่สร้างนรก
อเวจีขึ้นมา บัดนี้จึงได้รับการช่วยเหลือตามเหตุปัจจัยตอบสนอง ท่ามกลาง
ฟ้าดินนี้เดิมที่ไม่มีนรกอเวจีมาก่อน แต่เพราะเวไนยแต่ละกัปสร้าง
บาปกรรมอย่างต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า จิตใจของเธอมีความสงสาร ทน
ไม่ได้ที่เห็นคนดีถูกรังแก จึงสร้างนรกอเวจีขึ้นมาพร้อมด้วยกฎที่เข้มงวด
ทำให้ต่อมาในภายหลังนรกทั้งสิบขุมสามารถเพิ่มโทษตามกฎเพื่อตักเตือน
ชาวโลก แท้ที่จริงแล้วเพราะเธอทุ่มเทแรงกายแรงใจ ตอนนี้อยู่ควรสนอง
โอกาสแห่งเหตุปัจจัยนี้ อาศัยช่วงระหว่างที่ท่องเที่ยวประพันธ์หนังสือ
ค่อยๆปลดปล่อยวิญญาณบาปที่ถูกละเมิดไว้ นั่นคือความโชคดี!”)

ชีวเชิง : ผู้น้อยเข้าใจแล้วครับ

พระอมิตาภะพุทธเจ้า : พวกเรากลับเถอะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยน้อมส่งพระพุทธรูปและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆท่าน

พุทธรูปจีง : กลับเถอะ

ชีวเชิง : ขอบคุณท่านเซียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เซียนกวน : ท่านเมธีค่อยๆไป น้อมส่งท่านพุทธรูปจีง

พุทธรูปจีง : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว ศิษย์เรา วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

พระอมิตาภะพุทธเจ้า

พระโพธิสัตว์มหาสถาภะปราชิต์

พระโพธิสัตว์กวนอิม(อวโลกิเตศวร)

ตอนที่ 34 เลื่อมใสศรัทธาสวดท่องพุทธานาม พ้นจากคุกนรก

พุทธะจีง ประทับทิพย์ญาณ

หนึ่งคำพูดก่อภัย ตนนำมา หนึ่งวาจาพาชาติรุ่ง หรือเสียหาย

คำกษัตริย์ต้องคำนึงให้ยาวไกล จะปกป้องแผ่นดินได้ สุขร้อยปี

พุทธะจีง : คัมภีร์หลุนอวกกล่าววว่า “หนึ่งคำพูดทำให้ประเทศชาติรุ่งเรืองได้ หนึ่งคำพูดทำให้ประเทศชาติล่มจมได้” หนึ่งวจี หนึ่งคำพูด หากไม่ผ่านการไตร่ตรองอย่างละเอียดรอบคอบ เกรงว่าจะก่อให้เกิดภัยที่ไม่สามารถขจัดออกไปได้หมดสิ้น คนมุทะลุมักจะทำดีด้วยกันเพียงเพราะคำพูดที่ไม่ถูกหูเพียงคำเดียว โดยไม่สนใจความปลอดภัยของผู้อื่นที่อยู่บริเวณรอบๆ ทำให้ผู้อื่นรู้สึกโมโห บางครั้งเพราะคำพูดที่ไม่สมควรพูดเลยทำให้มิตรสหายทะเลาะแตกแยกกัน บางครั้งเพราะคำพูดที่ไม่สมควรพูดเลยทำให้ความสัมพันธ์หยุดชะงัก คำพูดแบบนี้ พูดแล้วคุ้มค่ากันหรือไม่? ยิ่งในอดีต ขุนนางและอาณาประชาราษฎร์ต่างก็อยู่ภายใต้คำประกาศิตขององค์ราชา แต่คำประกาศิตนี้กลับเป็นมูลเหตุก่อให้เกิดภัยพิบัติถึงชั่วลูกชั่วหลาน เพราะว่าทำให้ประชาชนทั้งแผ่นดินพลัดที่นา คาที่อยู่ ราษฎรเจ็บปวดรวดร้าว ยิ่งไม่คุ้มค่าเอาซะเลย! เรื่องนี้ไม่เพียงแต่เคยเกิดขึ้นในครั้งอดีต แม้แต่นานาอารยประเทศที่มีชื่อเสียงในยุคปัจจุบันก็มีเรื่องประเภทนี้เกิดขึ้นมากมาย แต่โบราณมา เพราะคำพูดที่ผิดพลาดไป กลับกลายเป็นการทิ้งหายนะไว้จนถึงชั่วลูกชั่วหลาน หลังจากที่ตายไปแล้ว ถูกขังอยู่ในนรกอเวจีก็มีจำนวนไม่น้อย ชาวโลกสนใจแต่ผลประโยชน์

ที่อยู่ตรงหน้า แต่กลับไม่สนใจว่าต่อไปในภายหน้าจะส่งผลกระทบต่อในระดับ กว้าง ลึก หรือยาวไกลแค่ไหน เพื่อสร้างโชควาสนาให้แก่ลูกหลานรุ่นหลัง บางทีอาจจะกลายเป็นการนำภัยพิบัติเข้ามาใช่หรือไม่? ถ้าหากไม่คิดถึง จุดนี้ก็ไม่รู้จริงๆว่าเขามีเจตนาอะไร? เพราะว่าใจคนชั่วร้ายจึงถูกฟ้าดิน พันธนาการ ต้องการที่จะหลุดพ้นออกจากพันธนาการนี้ เกรงว่าจะไม่มี วัน หวังว่าทุกคนจะพิจารณาไตร่ตรองแนวความคิดและคำพูดของตัวเอง อย่างละเอียดรอบคอบ เอาล่ะ! ศิษย์เรา วิญญาณจงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (นั่งบัลลังก์บัว ค่อยๆเดินทางลงสู่ใต้ดิน ช่วงขณะหนึ่ง เหมือนกับปะทะชนอากาศ เซไปเซมา ระหว่างทางเห็นแสงเป็นจุดๆ ะยิบระยับคล้ายหิ่งห้อยมากมายบินไปบินมาไม่เป็นระเบียบ ลงมาสู่ชั้น ใจกลางโลก ร้อนสุดขีด ทำให้รู้สึกเวียนหัว)

พุทธะจีง : ท่านเขียนกวนมารออยู่เบื้องหน้าแล้ว ศิษย์เรารีบเข้าไป
คารวะ

ชีวเชิง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจีง

พุทธะจีง : ไม่ต้องมากพิธี รีบเทียวเถอะ

เขียนกวน : เชิญด้านใน

ชีวเชิง : (เมื่อเข้ามาด้านในก็เห็นแต่แสงฟ้าแลบฟ้าผ่า แสงฟ้าผ่ามีลักษณะแปลกประหลาด บ้างแตกออกเป็นหลายเส้น บ้างก็มีลักษณะย้อนทวนกระแส บ้างผ่าลงพื้นแล้วหักกลับขึ้นกลางเวหา แตกออก แล้วก็แตกออกต่อไปอีก เป็นทัศนียภาพที่มหัศจรรย์ เหมือนจุดดอกไม้ไฟมหัศจรรย์จำนวนมาก! เห็นวิญญาณบาปมากมายถูกฟ้าผ่า บ้างโดนฟ้าผ่าที่ปากและจมูก บ้างฟ้าผ่าโดนสมอง บ้างโดนฟ้าผ่าที่หัวใจ ทำไมฟ้าถึงได้ผ่าแต่เฉพาะที่เหล่านี้ตลอดเวลาและไม่ผ่าที่อื่น ทำให้รู้สึกสงสัย? เมื่อดูจากตำแหน่งที่ฟ้าผ่า ฟ้าผ่าที่สมอง สมองก็มีสภาพถูกไฟลวกบาดเจ็บอย่างรุนแรง ได้กลิ่นไหม้และกลิ่นเหม็นคาว ทำให้คลื่นไส้อายากจะอ้วก แล้วตรงที่สมองไหม้ ก็เห็นสมองกำลังเต้น ไม่นานนักสมองก็แตก สภาพเหมือนกับเต้าฮวยไหลตกพื้น กลายเป็นมดมากมายนับพันนับหมื่นตัวเดินไต่ขึ้นทั่วตัววิญญาณบาป เห็นวิญญาณบาปทั้งร้องและกระโดด สลัดปัดมดออก ถึงแม้จะร้องจนเสียงแหบเสียงแห้งแล้ว แต่ก็ยังร้องฮือๆไม่หยุด มองดูวิญญาณบาปที่ถูกฟ้าผ่าที่ปาก ก็เห็นปากไหม้เกรียมบวมโตเท่าหัวมัน ในริมฝีปากมีน้ำหนองสีเหลืองแถมเขียวไหลหยดตุงๆออกมา กลายเป็นหนองแมลงวันนับไม่ถ้วน วิญญาณบาปทุกซ์ทรมานด้วยความคัน ยื่นมือออกมาอยากจะเกาแต่กลับไม่กล้าเกา ได้แต่กระที่บเท้าร้องเสียงดัง ส่วนวิญญาณบาปที่ถูกฟ้าผ่าที่หัวใจ หน้าอกก็เปิดออก หัวใจเต้นรัวเป็นกลอง หัวใจทั้งดวงเต้นเขย่าไปเขย่ามา ไม่นานนักหัวใจก็แตกหลุดออกมาข้างนอก ร่วงตกพื้นกลายเป็นกบกระโดดไปกระโดดมากันวุ่นวาย ตอนนี่ถึงแม้ว่าวิญญาณบาปจะยังคงร้องเสียงแหบ

แห้งไม่หยุด แต่ก็ดูคล้ายกับเอ่อๆเซ่อๆไม่ค่อยเต็มบาท สติไม่อยู่กับตัวเสียแล้ว ในคุกเห็นแต่แสงฟ้าแลบฟ้าผ่า เสียงร้องอันโศกเศร้าดังก้องสะท้อนไปทั่วบริเวณ วิญญาณบาปนอนกลิ้งอยู่กับพื้น ไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดได้ ตอนนี้มีรถไฟคลิฟท์(รถยกของ)ตรงเข้ามาเสียบวิญญาณบาปดันเข้าเครื่องปั้นเนื้อ เห็นใบพัดมีดหลายอันเรียงต่อกัน หมุนขึ้นๆลงๆ บางครั้งก็หมุนทวน ทั้งแนวขวางและแนวตั้งตามลำดับ ไม่นานนักก็มีเนื้อเหลวหนืดข้นไหลออกมาจากปากเครื่อง น่าสงสารวิญญาณบาป แม้แต่ซากกระดูกก็ไม่มีเหลือ) ท่านเขียนกวนครับ ดูแล้ววิญญาณบาปที่นี่มีชีวิตที่ลำบาก คุณนี่จริงๆแล้วใช้ขังวิญญาณบาปประเภทไหนครับ?

เขียนกวน : คุณนี่ใช้กักขังวิญญาณบาปที่เมื่อครั้งสมัยตอนมีชีวิตอยู่ใช้คำพูดสร้างความหายนะ รวมทั้งพวกที่มีความคิดชั่วร้าย มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ต้องถูกอสณิบาตลงโทษเช่นนี้

พุทธะจีง : นำ “หลี่ซือ” มา

เขียนกวน : ท่านขุนพลทั้งสองไปนำตัวหลี่ซือมาซิ

ขุนพล : นำตัวหลี่ซือมาถึงแล้วครับ

เขียนกวน : ผู้ที่คุกเข่าอยู่คือใคร! ตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่ทำบาปกรรมอะไรจึงมาอยู่ที่นี่? รีบเล่าออกมาให้ละเอียด

วิญญาณบาป : ข้าชื่อ “หลี่ซือ” ขอนำข้าดื่มที่

พุทธะจีง : นี่คือน้ำอมฤต ดื่มซะ!

วิญญาณบาป : (ตื่นแล้วก็ไม่รู้สึกหิวหรือกระหายอีก) ข้าคือคนดังหน้าบัลลังก์ของฉินสี่หวงตี้(จีนสี่ฮ่องเต้)แห่งราชวงศ์ฉิน เพราะข้าเป็นผู้เสนอให้ฉินสี่หวงตี้เผาตำราและฝังบัณฑิตทั้งเป็น กวาดล้างบัณฑิตที่โอหังอวดดี คัดค้านการใช้แนวคิดของปราชญ์ขงจื้อในการปกครองประเทศ ทั้งยังยุแหย่ให้กษัตริย์และขุนนางของหกแคว้นพันธมิตรเกิดความแตกแยก ทำให้แต่ละแคว้นต่างหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ใช้ทั้งการขู่บังคับและการหลอกล่อด้วยผลประโยชน์ แล้วค่อยๆปราบทีละแคว้นๆ รวมหกแคว้นเป็นแผ่นดินเดียว ด้วยบาปกรรมจากการเผาตำราและฝังบัณฑิตทั้งเป็นนี้ ทำให้ประชาชนสูญเสียโอกาสได้เรียน ข้าจึงถูกลงโทษอยู่ในคุกนี้

พุทธะจี๋กิง : ฟังรู้ว่าตำราก็คือรัตนะอันล้ำค่าที่ตกทอดสู่โลกนี้ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งปัญญาความรู้ คือผลึกทางปัญญาของปราชญ์เมธีในกาลก่อน เป็นเครื่องมือที่ใช้เบิกความสว่างทางปัญญาให้แก่ชาวโลก นำทางคนหลงเข้าสู่รัตนะคลังแห่งความตื่นแจ้ง เพราะว่าคำพูดของเจ้าเพียงคนเดียว ทำให้คนมากมายไม่รู้ตั้งเท่าไรจะถูกตัดขาดจากชีวิตแห่งปัญญาญาณ และยังทำให้ประชาชนทั้งแผ่นดินไม่สามารถเปิดปัญญา ไม่มียุทธวิธีและหลักการในการปกครองประเทศชาติให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข ดังนั้นจึงทำให้ประเทศชาติล่มจม

วิญญาณบาป : ข้าผิดไปแล้ว! โปรดช่วยข้าด้วยเถอะ!

พุทธะจี๋กิง : ศิษย์เรา เจ้าชี้แนะเขาหน่อยสิ

ชีวเซิง : ศิษย์ทราบแล้วครับ! หลีซือ! เพราะในอดีตท่านไม่เข้าใจ ในเหตุต้นผลกรรม ทำให้วันนี้ต้องตกอับอยู่ในสถานที่เช่นนี้ คนฉลาด กลับถูกความฉลาดของตัวเองทำร้ายให้ได้รับความเสียหาย หากท่าน ปรรารถนาที่จะได้รับการชดเชยก็ขอให้สงบจิตลงก่อน

วิญญานบาป : หากข้าสามารถออกไปจากที่นี่ได้ ข้าจะสำนึกใน บุญคุณของท่านไปตลอดทุกภพชาติ และขอติดตามเป็นผู้พิทักษ์

ชีวเซิง : ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น! ท่านตั้งใจฟังให้ดี พนมมือแล้วใช้ ความศรัทธาจริงใจอย่างที่สุด น้อมสวดพุทธนามว่า “นะโม ตังไหฺลเซียงเซิง หมี่เล่อจุนฝอ”

วิญญานบาป : (พนมมือค่อยๆ สวด “นะโม ตังไหฺลเซียงเซิง หมี่เล่อจุน ฝอ” ทีละคำๆ สิบครั้ง ทันใดนั้นพื้นปฐพีเกิดสั่นสะเทือน มีแสงสีรุ้งลงมาจากฟากฟ้าและมีดอกบัวปรากฏขึ้นมากมาย ดอกบัวแต่ละดอกต่าง ปรากฏรัตนเมฆาออกมาร้อยโกฏิ รัตนเมฆาแต่ละก้อนต่างปรากฏมังกร ทองออกมาร้อยโกฏิ มังกรทองแต่ละตัวต่างคายแก้วจินดามณีออกมาร้อย โกฏิ แก้วจินดามณีแต่ละดวงต่างเปล่งแสงรัศมี ในแสงรัศมีต่างปรากฏ กระจดิงคทาว์ชระออกมาร้อยโกฏิ ในกระจดิงคทาว์ชระทั้งมวลล้วนปรากฏ นิรมานกายของพระศรีอาริยมตไตรยเป็นพันโกฏินิรมานกาย นิรมาน กายทั้งพันโกฏิล้วนแตกต่างกัน พระศรีอาริยมตไตรยกระซิบเบาๆ กลาง หว่างคิ้ว เวไนย์ทั้งหลายตื่นตระหนก พระศรีอาริยมตไตรยเผยวจนะ “คำ กุศลบารมี” วิญญานบาปทั้งหลายต่างได้สดับฟังธรรม แต่ละคนร้องให้

น้ำตานองพูดว่า “บาปกรรมทั้งหลายที่พวกเราได้ทำไว้ นับแต่อดีตเป็นต้น
มา บัดนี้ ณ เบื้องหน้าองค์พระพุทธรูป กราบสำนึกขอขมากรรม ได้โปรด
เมตตาประทานนิรโทษผ่อนผัน” ทันใดนั้นพุทธรังสีก็ปกแผ่เต็มไปทั่ว รูป
กายของวิญญานบาปที่ถูกลงทัณฑ์แล้ว ที่กำลังถูกลงทัณฑ์อยู่ และที่
กำลังจะถูกลงทัณฑ์ล้วนได้รับพุทธรังสีปกแผ่ พื้นฟูกลับคืนสู่สภาพเดิม
เริ่มแรก เหล่าวิญญานบาปทั้งหลายในสถานที่แห่งนี้ต่างได้รับคำ
พยากรณ์และกำชับเตือนจากพระศรีอาริยมฤตไตรย ครั้นแล้วต่อมา หลี่ซือ
ก็ตามพระศรีอาริยมฤตไตรยออกจากรุกไป เชียนกวนผู้เป็นพัศดีประจำ
พื้นที่พนมมือน้อมส่งพระศรีอาริยมฤตไตรยจากไป ทศนียภาพอันนำ
มาห้ศจรรย๋หวนกลับคืนสู่สภาพเดิม)

พุทธรังสี : ควรกลับกันได้แล้ว

ชีวเซิง : ขอบคุณท่านเชียนกวนและท่านขุนพลทั้งสองที่ช่วยเหลือ

เชียนกวน : น้อมส่งท่านพุทธรังสีและท่านเมธี

พุทธรังสี : ถึงสำนักกังเหิงถึงแล้ว วิญญานศิษย์จงกลับเข้าร่าง

ชีวเซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 35 “ฝ่าหิ้วเทียนจน”เรียกเข้าพบและให้กำลังใจ

พุทธะจี๊ง ประทับทิพย์ญาณ

อเวจีน่าสะพรึงกลัว หนาวสะท้าน

เกิดมหาปณิธาน จิตเมตตา

แปรเปลี่ยนโลกมนุษย์เป็นแดนวิสุทธา

ใบหน้าที่กรุณาเพื่อนร่วมทางผู้ทุกข์ตรม

พุทธะจี๊ง : ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตัม เออละ! วิญญาณจง
ออกจากร่าง

ชีวเซ็ง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจี๊ง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเซ็ง : (นั่งบัลลังก์บัวแล้ว แผล็บเดียวก็เดินทางมาถึงพื้นทะเลอัน
กว้างใหญ่ไพศาล สี่ทิศรอบด้านมีเกล็ดหิมะโปรยปลิวไปทั่ว ลมหนาว
หนาวเข้าไปถึงกระดูก ทำให้ตัวสั่น ตัวแข็งเคลื่อนไหวร่างกายได้ลำบาก
ไม่รู้ว่ตอนนี้อยู่สถานที่แห่งใด?)

พุทธะจี๊ง : ท่านเขียนกวนมารอแล้ว ศิษย์เรารีบเข้าไปแสดงความ
คารวะ

ชีวเซ็ง : ผู้น้อยคารวะท่านเขียนกวนและท่านขุนพลทั้งสอง

เขียนกวน : ท่านเมธีไม่ต้องมากพิธี คารวะท่านพุทธะจี๊ง

พุทธะจีง : สหายธรรมไม่ต้องมากพิธี

เขียนกวน : เชิญทุกท่านด้านใน

ชีวเชิง : (เข้ามาภายใน ที่แท้ก็อยู่กันบึงทะเลหนาว เมืองใต้ทะเลเต็มไปด้วยอาคารสิ่งปลูกสร้างแบบปราสาท แดนลงทัณฑ์ก็ตั้งอยู่ทางด้านซ้ายและด้านขวาของเมืองใต้ทะเล ทางด้านซ้ายเต็มไปด้วยเครื่องทรมานนักโทษรูปแบบต่างๆเช่นมีด เข็ม ตะปู หอกง่าม เลื่อย ดาบ กระบอง พลอง กระบี่ แล้ เครื่องประหาร กงจักร ธนู จอบ และเครื่องมือทรมานนักโทษใหญ่เล็กจำนวนมากตั้งโชว์อยู่ในแดนลงทัณฑ์ แดนลงทัณฑ์บางแดนมีวิญญาณบาปอยู่เป็นจำนวนมากทำให้เกิดความยากลำบาก นอกจากทั้งตัวจะเปลือยเปล่าอ่อนแอแล้ว ยังถูกความหนาวเย็นทำให้ร่างกายยิ่งเพิ่มความทรมานมากยิ่งขึ้น บริเวณที่จับตัวเป็นน้ำแข็งยิ่งบวมแดงมาก แค่ขยับตัวเพียงนิดเดียวร่างกายแขนขาหักขาดออกจากกัน ได้ยินเสียง เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ ตลอดเวลา ชายหญิงที่ถูกลงโทษต่างก็ร้องไห้เสียใจ ร้องจนไม่มีเสียง ในเสียงร้องไห้แฝงไว้ด้วยความโศกเศร้า สภาพเหตุการณ์เช่นนี้หากไม่เจอด้วยตัวเองคงยากที่จะจินตนาการออกว่าการลงโทษที่โหดเหี้ยมทารุณนั้นเป็นอย่างไร และคงยากที่จะจินตนาการออกว่าคนที่ทำความชั่วตอนที่มิชีวิตอยู่จะต้องตกนรกแบบนี้ แดนลงทัณฑ์อีกแดนลงโทษโดยใช้ใบเลื่อย เลื่อยไปเลื่อยมา นักโทษชายหญิงบางส่วนถูกเข็มแทงที่นิ้วมือ ฝ่าเท้า ออก บ้างก็ถูกบีบตา บีบหู ทำให้พวกเขาร้องครวญครางออกมาด้วยความเจ็บปวด ร้องไห้จนเสียงแหบแห้ง ยังมีแดนลงทัณฑ์อีกแดนหนึ่งตัดองคชาติของผู้ชาย ตัด

ตำนานของผู้หญิง ไม่รู้ว่าเพราะสาเหตุใด? แดนลงทัณฑ์ทางขวาเต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดนานาชนิดเช่น มด แมงเม่า ตั๊กแตน แมลงสาบ หมัด เหา ไล่เดือน หนอนผีเสื้อ งูพิษ แมงป่อง กุ้งพิษ ตะขาบ เสือ สิงโต ช้าง เสือดาว หมาป่า หมาไม้(มาร์เทิน) อินทรี เม่นทะเล ปลาไหล แมงกะพรุน ปลาหัวช้าง ฉลาม ตะพาบ และสัตว์ประหลาดอื่นๆที่ไม่รู้จักชื่อ ต่างก็กัดนักโทษไม่ยอมปล่อย บ้างก็ลาก บ้างก็แย่งกันกินเป็นอาหาร บ้างก็ซ่อนไซ ไม่ใช่เพียงแค่อ่างใดอ่างหนึ่งเท่านั้น ได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังทอดยาวไม่ขาดสาย ความโศกเศร้าทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้น ณ ที่แห่งนี้ไม่สามารถบรรยายออกมาได้อย่างละเอียดในระยะเวลาสั้นๆ เห็นนักโทษชายหญิงถูกสัตว์นานาชนิดแย่งกันกินเป็นอาหาร ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้าสลดขึ้นภายในใจ ถ้าหากพูดว่าคนกินสัตว์เป็นสิ่งที่สมควรแล้วละก็ ถ้าอย่างนั้นสัตว์นานาชนิดกินคนก็ควรเป็นเรื่องปกติเช่นเดียวกัน ท่านเขียนนวนิยายพาคุณะผู้เดินทางเดินลงเข้าไปในตำหนัก ป้ายที่แขวนเหนือประตูเขียนว่า “ตำหนักคานัน” ภายในตำหนัก ด้านหน้าประดับตกแต่งเป็นรูปนกยูงรำแพนหาง ด้านขวาเป็นภาพเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้านซ้ายเป็นภาพบุตรทั้งห้าสอบติดข้าราชการ ชื่อสร้างจากทองแดงบริสุทธิ์ เสาต่างๆสร้างขึ้นจากหอยและปะการัง ด้านบนเป็นมณฑลละ (ศิลปะการทำรูปวงกลมบรรจุรูปเคารพในศาสนาพุทธฝ่ายมหายานและวัชรยาน) ยังมีสิ่งของล้ำค่าที่ประณีตงดงามแบบต่างๆเช่น ร้อยสกฤต ร้อยบุปผา ยังมีบัวหิมะ ศิลาเหมันต์ มังกรเก้ากงเล็บ หมวกอำพัน แพรทอง

บุปผาน้ำแข็ง และสิ่งของอันเป็นศิริมงคลต่างๆที่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร ใน
ตำหนักยังจัดอาหารเลิศรสมากมายราวกับจะใช้เลี้ยงแขก)

เขียนกวน : ทุกท่านเชิญนั่ง

ชีวเชิง : (เมื่อคณะผู้เดินทางต่างเข้าประจำที่นั่งแล้ว ทันใดนั้นก็ได้ยิน
เสียงประกาศว่า “ทุกคนสำรวจ แสดงความเคารพ” ต่อจากนั้นชายวัย
กลางคนแต่งกายแบบปัญญาชนก็เดินออกมาจากภายในตำหนัก มี
ผู้หญิงอีกสองท่านค่อนข้างจะอาวุโสกว่าตามหลังออกมา ผู้หญิงหนึ่งใน
นั้นเข้าประจำที่นั่งตำแหน่งตรงกลาง ส่วนที่เหลืออีกสองท่านเข้าประจำที่
นั่งตำแหน่งซ้ายและขวา

เขียนกวน : กราบเรียนท่านเทียนจุน ท่านพุทธะจี๊กั้งและชีวเชิง
เอเวียนจ้งฟู่กันทรงมือเอกแห่งสำนักกังเหิงถึงมาถึงแล้ว

เทียนจุน : นำฟู่กันทรงมาพบเราสิ

ชีวเชิง : (มองเห็นทุกคนทั้งด้านซ้ายและด้านขวาต่างก็มีรัศมีสีทอง
แผ่ไปทั่ว รู้สึกว่าทำตัวไม่ค่อยถูก ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ได้แต่ก้าวไป
ข้างหน้า คุณเข้าทำอันชลี) ผู้น้อยคารวะท่านเทียนจุนและท่านเอินซือทุกๆ
ท่าน

เทียนจุน : ชิวเชิงไม่ต้องมากพิธี

ชีวเชิง : (เงยหน้าขึ้นมอง) ผู้น้อยขอบังอาจเรียนถามอริยนามของ
ท่านเทียนจุน?

เทียนจุน : เราคือ “ฝ่าหลัวเทียนจุน”

ซิ่วเซิง : (นึกในใจว่าอริยนามของเทียนจุนออกจะแปลกประหลาดอยู่บ้าง?) ท่านเทียนจุนเมตตา! ไม่ทราบว่าท่านมีอะไรจะชี้แนะผู้น้อยหรือครับ?

เทียนจุน : เราเป็นลูกครึ่งอังกฤษ-ฝรั่งเศส นับตั้งแต่บรรลุนิติภาวะจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ก็เกือบพันปีมาแล้ว ได้ยินว่าทุกท่านทรงซิ่วเซิงเอวี่ยนจั้ง ได้รับเทวราชโองการให้ประพันธ์หนังสือ “ท่องนรกอเวจีใหม่” เราจึงเรียกพบเป็นกรณีพิเศษและให้ซิ่วเซิงได้มีโอกาสเสนอปัญหาขึ้นมาถาม

ซิ่วเซิง : ไม่ทราบว่าท่านเทียนจุนอยู่ที่นี้รับตำแหน่งหน้าที่อะไร แล้วตำแหน่งของท่านเป็นหัวหน้าของหน่วยงานใด?

เทียนจุน : เราดำรงตำแหน่งประธานในตำหนักนี้ ทางซ้ายคือรองประธานถ่าหลัวซือ ทางขวาคือฉิมู่จู้ ล้วนเป็นโพธิสัตว์ชั้นสูงที่หมุนเวียนสับเปลี่ยนกันมาดำรงตำแหน่ง เป็นผู้ชำนาญการด้านการกล่อมเกลานักโทษ และที่นี้ยังเป็นศูนย์กลางในการจัดสรรเจ้าหน้าที่ส่งต่อไปยังภาคส่วนต่างๆ

ซิ่วเซิง : ไม่ทราบว่าจัดสรรตำแหน่งและเจ้าหน้าที่ไว้อย่างไรบ้างครับ?

เทียนจุน : จัดตั้งตำแหน่งเซียนกวนไว้ 100 ตำแหน่ง เซียนลี่ 400 ตำแหน่ง และทหารอีก 9000 นาย

ชิวเซ็ง : ใช้หน่วยงานไหนจัดการเรื่องการลงโทษครับ?

เทียนจุน : ทหารเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านการลงโทษ การแบ่งทหาร 9000 นาย คือ ทหาร 100 นายเป็น 1 หมู่ ทหาร 10 หมู่เป็น 1 กอง จัดตั้งหัวหน้ากอง 1 ตำแหน่งและเขียนกวน 14 ตำแหน่งแบ่งเป็นฝ่ายควบคุมดูแลและฝึกอบรม ตอนนี้อยู่ที่เชียวทุกท่านรับประทานอาหารได้ ชิวเซ็ง! มานี้ซี (เทียนจุนวางมือลงบนศีรษะของชิวเซ็งแล้วกล่าวว่า “จงยึดมั่นในจิตศรัทธาจริงใจอย่างถึงที่สุด เป็นตัวแทนของฟ้าเบื้องบน ประกาศธรรมกล่อมเกลาวาไนย์ ต่อบนในภายหน้ามีผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่ได้อยู่บนสวรรค์ วันนี้พบหน้ากันเป็นครั้งแรก เราขอมอบดอกบัวทองหนึ่งดอกและร่วมแก้าสूरียันหนึ่งคันให้เป็นของขวัญ”)

โพธิสัตว์ซ้าย-ขวา : พวกเราก็ขอมอบหมวกทองคำและจี้หยกให้เป็นของขวัญด้วยเช่นกัน

ชิวเซ็ง : ขอขอบคุณท่านเทียนจุนและพระโพธิสัตว์ทั้งสองที่เมตตาประทานของขวัญอันล้ำค่า แต่ไม่ทราบว่าของเหล่านี้เอาไว้ทำอะไรครับ?

เทียนจุน : มันจะช่วยให้ยังมีชีวิตวิริยะพากเพียรบำเพ็ญมรรคผลในภายหน้า

พุทธะจีง : คีนนี้ดีกแล้ว ควรกลับแล้ว สงฆ์เฒ่าขอลาท่านเทียนจุน และสหายธรรมทุกๆท่าน

ชีวเชิง : ผู้น้อยกราบลาท่านเทียนจุนและท่านเอินชื่อทุกๆท่าน

เทียนจุน : ท่านพุทธะจี้กงและชีวเชิง ค่อยๆไป

พุทธะจี้กง : ถึงสำนักก่งเหิงถึงแล้ว วิญญาณจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

ตอนที่ 36 ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้หนังสือมาขจัดกรรม

พุทธะจี๊ง ประทับทิพย์ญาณ

มหาเมตตา พรารถนาให้นรก ว่างไร้สิ้น

ปกโปรดเวไนยทั่วถิ่น สู่โลกแห่ง เอกภาพ

ศาสตายมโลก ประกาศคำแนะนำ ให้ทราบ

จากนี้ไป ความผิดบาป หักล้างบัญญัติกัน

พุทธะจี๊ง : การประพันธ์หนังสือ “ท่องนรกอเวจีใหม่” เล่มนี้ ขณะนี้ ประพันธ์ได้หลายสิบแผ่นแล้ว เกือบหนึ่งปีที่เมธีทั้งหลายต่างร่วมแรงร่วมใจโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากนานัปการ ไม่คำนึงถึงระยะทางอันแสนไกล สามารถมารวมตัวกันภายในตำหนักแห่งนี้ ถ้ายทอดเหตุการณ์จริงประพันธ์หนังสือ ร่วมพลังกุศลปณิธาน ปกป้องพิทักษ์ธรรมช่วยเหลืองานธรรม ทำให้การประพันธ์หนังสือเป็นไปด้วยความราบรื่นทุกๆสัปดาห์ การประพันธ์หนังสือเล่มนี้สอดคล้องกับมหาเมตตาปณิธานของพระกษิติครรภโพธิสัตว์ที่ว่า “หากนรกไม่ว่างเว้นจากหมู่สัตว์ที่ทุกข์ทรมาน จะไม่ขอสำเร็จเป็นพุทธะ” และยังสอดคล้องกับมหาปณิธานของเหล่าเซียนพุทธะ อริยเจ้าทั้งหลายที่เมตตาสงสารไม่อาจทนเห็นเวไนยในยุคสามปลายก็ปต้องตกต่ำถลำลึก อีกทั้งมีพลังกุศลจากเมธีทั้งหลายรวมกันจึงบันดาลให้มีการประพันธ์หนังสือเล่มนี้ตกทอดสู่โลกมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงสามารถกล่าวได้ว่าหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากกุศลปณิธานของฟ้าและคนร่วมกัน

อย่างแท้จริง วันนี้มาถึงตอนจบแล้ว ดังนั้นคืนนี้จะไปเยี่ยมชมศาสนาดู
แห่งยมโลกเพื่อเขียนตอนจบของหนังสือ เผื่อหวังว่านับจากนี้เป็นต้นไป
เมธีทั้งหลาย ใจธรรมจะยิ่งแข็งแกร่งขึ้น งานธรรมยิ่งเจริญก้าวหน้าขึ้น
เอาละ! ประทานยันต์ให้ศิษย์เราเผาตี๋ม วิญญาณศิษย์จงออกจากร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์คารวะพระอาจารย์

พุทธะจีกง : ศิษย์เราไม่ต้องมากพิธี รีบขึ้นบัลลังก์บัวเถอะ

ชีวเชิง : (นั่งบนบัลลังก์บัว ระหว่างเดินทางมีลมหนาวพัดมาแต่กลับ
ไม่รู้สึกรว่าหนาว เดินทางผ่านปากทางสามแพร่ง เห็นห้องพักสองหลัง
หลังหนึ่งใหม่กว่า ส่วนอีกหลังหนึ่งเก่ากว่า แต่มีคนอยู่ภายในห้องพักเพื่อ
รอกการดำเนินการตรวจสอบว่าจะได้ขึ้นหรือลงเพียงแค่นี้ก็คน ห้องพัก
หลังเก่าชื่อว่า “ห้องพักเทียนเต๋า” ส่วนห้องพักหลังใหม่ชื่อว่า “ห้องพักหลี่
เจี้ยวหลวนเหมิน” มองดูภายในเพิ่งตกแต่งได้ไม่นาน ด้านนอกมีถนนปิด
ด้านข้างเขียนว่า “ตำหนักจัดตั้งเพื่อกิจของหลวนเหมิน ไม่มีกิจห้ามเข้า”
แค่แป๊บเดียวก็มาถึงตำหนักพระกษิติครรภแล้ว)

พุทธะจีกง : เขียนน้อยออกมารออยู่ด้านนอกแล้ว พวกเราเข้าไป
เถอะ

เขียนน้อย : ผู้มาเยือนคือใคร?

พุทธะจีกง : สงฆ์เต๋าจีเตียน นำพาชีวเชิงเอวี่ยนจ้งฟู่กันทรงมือเอก
จากโลกมนุษย์มาประพันธ์หนังสือ

เซียนน้อย : ที่แท้คือท่านพุทธะจี้กงและท่านเมธีชีว เซียนด้านในถออะ

ชีวเซิง : ผู้น้อยคารวะศิษย์พี่เซียนน้อย

เซียนน้อย : ไม่ต้องเกรงใจ รีบเข้าไปข้างในถออะ

ชีวเซิง : (เดินเข้าไปในห้องรับแขก ภายในจัดเรียงโต๊ะและเก้าอี้ไว้เต็มห้อง บนโต๊ะมีอาหารเลิศรสและชาชั้นดี)

เซียนน้อย : ทุกท่านเชิญนั่ง

ชีวเซิง : (หลังจากที่ทุกคนนั่งลงเรียบร้อยแล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังเข้ามา เป็นเสียงที่ก้องกังวานยิ่งนัก เพียงชั่วพริบตาก็บังเกิดแสงสีทองสว่างไสวไปทั่วทั้งห้อง ทันใดนั้นก็ปรากฏพุทธกายอันสง่างามของพระกษิติครรภโพธิสัตว์)

พุทธะจี้กง : สงฆ์เฒ่ามาเยี่ยมพบสหายธรรม

ชีวเซิง : ผู้น้อยคารวะพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ : สหายธรรมและเมธีชีวไม่ต้องเกรงใจ ทุกท่านเชิญดื่มน้ำชา

ชีวเซิง : (ชาหอมหวานชุ่มคอเป็นอย่างยิ่ง ดื่มหนึ่งครั้งพลังสมาธิเพิ่มขึ้นเป็นร้อยเท่า เมื่อดื่มอีกครั้งทั้งตัวก็เบาสบาย) ชาชั้นดี!

พระโพธิสัตว์ : ชิวเซิง! เธอบันทึกการเดินทางท่องเที่ยววนรกอเวจีจนถึงตอนนี้ ได้สัมผัสรู้อะไรบ้าง?

ชีวเชิง : ผู้น้อยโง่เขลา สัมผัสรู้เพียงแค่ว่า คนที่ทำชั่วสุดท้ายก็จะต้อง
รับผลกรรมที่ตัวเองทำได้

พระโพธิสัตว์ : คำพูดนี้ถูกต้องเป็นอย่างยิ่ง! แต่คนที่ทำความชั่ว
ไม่ใช่ว่านิสัยของเขาจะแปดเปื้อนความชั่วร้ายเพียงแค่ว่าชั่วข้ามคืน ดังนั้น
ฟ้าดินจึงประทานโอกาสให้คนได้สำนึกขอขมากรรม แล้วละบาปบำเพ็ญ
บุญ กลายเป็นผู้ที่มีคุณธรรมสมบูรณ์พร้อมอย่างแท้จริง ตอนนี้เราจะให้
คำแนะนำดังต่อไปนี้

1 ทุกคนที่เคยทำบาปอกุศล ทำเรื่องที่ผิดทำนองคลองธรรมต่างๆ
แต่สถานการณ์ไม่ถึงขั้นร้ายแรง หากได้ยินหรือได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว
รู้จักสำนึกผิดแก้ไขกลับตัวใหม่ก็ไม่ต้องรับผลกรรมตอบสนอง

2 ทุกคนที่เคยทำอนันตริยกรรม ถึงแม้ว่าจะทำไม่สำเร็จ หากได้ยิน
หรือได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วรู้จักสำนึกผิด ขอขมากรรม แก้ไขกลับตัวใหม่
ยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกหนึ่งหมื่นเล่มก็จะขจัดกรรมในอดีตได้

3 ทุกคนที่เป็นราชการหรืออาจจะเป็นคนที่ดำรงตำแหน่งสูงๆ หาก
เคยรับสินบน ยักยอกข้อโกง วางแผนใส่ร้ายป้ายสีคนที่มีความซื่อสัตย์
จงรักภักดี เมื่อได้ยินหรือได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วรู้จักสำนึกผิดแก้ไขกลับ
ตัวใหม่ อีกทั้งสถานการณ์ก็ไม่ถึงขั้นร้ายแรง ยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจก
หนึ่งหมื่นเล่มก็จะขจัดกรรมในอดีตได้

4 นักเรียน นักศึกษา นักวิชาการ ชาวเกษตรกร พ่อค้ายันธุรกิจ
ทหาร ตำรวจ นักการเมือง รวมทั้งประชาชนทุกคนที่เคยมีพฤติกรรมที่

ละเมิดต่อคุณธรรมแปดหรือแม้กระทั่งความคิดที่ละเมิดต่อคุณธรรมแปด แต่สถานการณ์ไม่ถึงขั้นร้ายแรง หากได้ยินหรือได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว รู้จักสำนึกผิดแก้ไขกลับตัวใหม่ ยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกห้าพันเล่มก็จะ สลายกรรมในอดีตได้

5 นักเรียน นักศึกษา นักวิชาการ ชาวเกษตรกร พ่อค้านักธุรกิจ ทหาร ตำรวจ นักการเมือง รวมทั้งประชาชนทุกคนที่เคยประพฤตินอก ใน กาม หากได้ยินหรือได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วรู้จักสำนึกผิดแก้ไขกลับตัว ใหม่ ยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกหนึ่งพันเล่มก็จะสลายกรรมในอดีตได้

6 นักเรียนนักศึกษาที่ปรารถนาเกียรติยศชื่อเสียง ยอมพิมพ์หนังสือ เล่มนี้แจกห้าร้อยเล่มจะช่วยให้มีเกียรติยศชื่อเสียง

7 ทุกคนที่กิจการไม่ราบรื่น หากยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกห้าร้อย เล่มก็จะช่วยเสริมโชคลาภ

8 ทุกคนที่ร่างกายเจ็บป่วยทุกข์ทรมานรักษาไม่หาย หากยอมพิมพ์ หนังสือเล่มนี้แจกห้าร้อยเล่ม โรคภัยจะหายได้

9 คนที่มีปัญหาเรื่องบุพเพสันนิวาส หากยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ แจกห้าร้อยเล่มจะขจัดบาปกรรมแห่งกามช่วยในเรื่องบุพเพสันนิวาส

10 คนที่มีเคราะห์ภัยมาก หากยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกห้าร้อย เล่มจะช่วยสลายเคราะห์ภัย

11 หากมีเด็กทารกแรกเกิด พิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกหนึ่งร้อยเล่มขึ้นไป สามารถช่วยป้องกันปีศาจร้ายได้

12 คนที่วิกลจริต หากยอมพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกหนึ่งพันเล่ม สุขภาพจิตจะแข็งแรงได้เริ่มต้นชีวิตใหม่

ประกาศขอแนะนำเฉพาะกาลนี้ ต่อไปในภายหน้าอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มหรือลดคำแนะนำอื่นๆนอกเหนือจากนี้

ชีวเชิง : พระโพธิสัตว์ครับ ในประกาศข้อแรกของท่านไม่ได้บอกให้ทราบว่าจะต้องพิมพ์หนังสือจำนวนกี่เล่ม

พระโพธิสัตว์ : ชิวเชิงฉลาดเฉียบแหลม แสดงให้เห็นว่าเธอมีความตั้งใจในการติดตามพุทธะจึงมาประพันธ์หนังสือ ในข้อนี้ควรพิมพ์หนังสือแจกหนึ่งหมื่นเล่ม

ชีวเชิง : นอกจากนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ยากจะขอคำแนะนำ ทำไม่ถึงได้มีห้องพักเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งแห่ง?

พระโพธิสัตว์ : นั่นก็เพราะตอบสนองตามเหตุปัจจัยของยุคสมัย ในปัจจุบันอาณาจักรธรรมหลวงเหมินได้แผ่ขยายไปทั่ว เป็นตัวแทนของฟ้าเบื้องบนประกาศธรรมกล่อมเกลาวงเวไนย ดังนั้นผู้บำเพ็ญในหลวงเหมินนับวันก็ยังมีเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งคนที่บำเพ็ญอยู่ที่บ้านแล้วปฏิบัติตามคำสอนของหลวงเหมินก็มีไม่น้อย และด้วยเหตุนี้จึงเปิดห้องพักสำหรับหลวงเหมินขึ้นเป็นกรณีพิเศษ

ชีวเชิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

พุทธะจีกง : ดีมากแล้ว ชิวเชิงรีบเตรียมตัวกลับ

ชีวเชิง : พระอาจารย์โปรดรอสักครู่ รอศิษย์กินอาหารว่างที่เหลืออีก
ครึ่งหนึ่งให้หมดก่อน จะได้ไม่เป็นการทิ้งบุญวาสนา ขอบคุณพระโพธิสัตว์
อีกครั้งที่ดูแลต้อนรับ

พระโพธิสัตว์ : เมธีอาจารย์-ศิษย์ค่อยๆไป

พุทธะจีกง : ถึงสำนักง่เหงถึงแล้ว วิญญาณศิษย์เราจงกลับเข้าร่าง

ชีวเชิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

พุทธะจีกง : หนังสือท่องนรกอเวจีประพันธ์ถึงตรงนี้จบบริบูรณ์ เมธี
ทุกคนมุนานะเหน็ดเหนื่อยอุทิศตัวปกป้องพิทักษ์ธรรม เราเป็นกำลังใจให้
มีบุญสัมพันธ์โอกาสหน้าพบกันใหม่

เฉาเทียนกงเทียนซังเซิ่งหมู่ ประทับทิพย์ญาณ

ความลับอเวจีแดนทุกติแยกให้เห็น

ทัศนรกเหี้ยมไม่เว้นแพรงพรายสุโลกาแดน

คนประเภทเดียวกันกับ“ท่องอเวจี”มีดมัวแสน

งานเสร็จเป็นมั่นแม่นเขียนบทความชมเชย

บทส่งท้าย

ยินดีด้วย นายินดี! อาณาจักรธรรมก่งเหิงถึงได้รับเทวราชโองการให้
ท่องเทียวนรกอเวจี ประพันธ์หนังสือธรรมะเปิดเผยการลงโทษที่โหดเหี้ยม
และทรมานต่างๆในนรกอเวจีให้ชาวโลกได้รับรู้อย่างละเอียด เพื่อโน้มน้าว
เปลี่ยนแปลงกระแสสังคม ทำให้ชาวโลกสามารถตื่นตระหนกและเกิด
ความระมัดระวัง อีกทั้งค้นหาจิตเดิมแท้อันดีงามที่สูญเสียไปกลับคืนมา
หวังว่าชาวโลกจะสามารถขจัดความชั่วบำเพ็ญบุญเพื่อเข้าสู่ความเป็น
มงคลสมานฉันท์ ถึงแม้ว่าใจคนจะไม่เก่า และสูญสิ้นศีลธรรมจรรยาไป
นานแล้วก็ตาม แต่เมื่อหนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ก็จะมีแหล่งเปลี่ยนถ่าย
เลือดใหม่ของฟ้าดินที่ใช้ตักเตือนชาวโลกให้เป็นคนใหม่เพิ่มมากขึ้น
สามารถกล่อมเกลาสั่งสอนคนให้กลายเป็นคนที่มีคุณธรรมปัญญาสูงส่ง
ในระดับกว้างก็สามารถทำให้เวไนยทั้งที่มีบุญสัมพันธ์และเวไนยที่ไร้ซึ่ง

บุญสัมพันธ์ที่กำลังหลงทางอยู่สามารถสำนึกตัวตื่นจากบาปกรรมในห้วง
เหวลึก รู้ตื่นปฏิบัติตามความดีทั้งปวง เข้าสู่การบำเพ็ญธรรม สามารถ
ประจักษ์มรรคผลในวันข้างหน้า นี่ก็คือความหวังเมื่อการประพันธ์หนังสือ
เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์

เฉาเทียนกงเทียนซั่งเซ็งหมู่ ประธานบทธสังคายนาไว้ ณ สำนักธรรมก่งเหิงถึง
ปีฉีเหม่า เดือน 6 วันที่ 11 (ค.ศ.1999)

เป่ยเทียบนอวีหมอด้าชื่อเจียง ประทับทิพย์ญาณ

หนังสือเสร็จ พลังกลมเกลตา แม่ขยาย

ยินดีด้วย ได้หนังสือสอนความดี เพิ่มขึ้นใหม่

เวลานี้ เสร็จสมบูรณ์ แสนสบายใจ

ภายหน้าไซร์ ได้ต้อนรับ คนละชั่วไฟความดี

บทส่งท้าย

ขอแสดงความยินดีด้วย อาณาจักรธรรมก่งเหิงถึงประพันธ์หนังสือ
“ท่องนรกอเวจีใหม่” สำเร็จแล้ว หนังสือเล่มนี้แพร่กระจายความลับสภาพ
เหตุการณ์ความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสจากไฟชำระในนรกอเวจีจน
หมดสิ้น หวังเพียงว่าชาวโลกจะนำมาเป็นศีล เกิดความระมัดระวัง
เพราะความไม่รู้จึงทำผิด ทำให้ตัวเองต้องตกอับนานนับหมื่นกัปไม่ได้
ออกมา

ความทุกข์ทรมานในนรกนั้นทุกข์ทรมานจนยากที่จะสามารถใช้ชีวิต
ให้ผ่านพ้นไปได้ แล้วนับประสาอะไรกับความทุกข์ทรมานในนรกอเวจีที่
ขึ้นชื่อว่า “ปราศจากคลื่น” การลงโทษทุกอย่างไม่มีช่วงเวลาที่จะหยุดพัก
ไม่มีช่องว่างของเวลาที่ขาดช่วง ปราธนาอยากจะได้หยุดพักแม้เพียงแค่
ครึ่งเสี้ยววินาทีก็ยังเป็นไปไม่ได้เลย ไฟลูกโหมไหม้ตลอดเวลา ไฟจาก

ด้านบนลงมาถึงด้านล่าง ไฟจากด้านล่างขึ้นไปถึงด้านบน ดังนั้นจึงเรียกว่า “ปราศจากคลื่น” หวังว่าชาวโลกจะคิดดีทำดีตลอดทุกเวลาทุกนาที่ ความคิดอกุศลและการกระทำที่ไม่ถูกต้องทั้งปวงจะต้องปฏิเสธต่อต้านและชุตราภอนโคณทำลายให้สิ้น

คนที่ทำชั่วอย่าได้คิดว่าตัวเองไม่ได้รับผลตอบแทนแล้วจะไม่ยอมเปลี่ยนแปลงแก้ไข อย่าได้คิดว่าชั่วมากชัวน้อยก็คือความชั่วเหมือนกัน ทำผิดครั้งแล้วครั้งเล่า ผ่าฝืนครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนคนที่ทำความดีก็อย่าได้คิดว่าทำดีแล้วไม่ได้ดี และอย่าได้คิดว่ากรรมดีตอบสนองเพียงน้อยนิดแล้วจะไม่ทำความดี จะต้องรู้ว่าที่ทำชั่วแล้วไม่ได้รับผลตอบแทน นั่นเป็นเพราะในอดีตชาติอีกทั้งบรรพชนในชาตินี้มีบุญกุศลหลงเหลือเอาไว้ให้ ส่วนที่ทำดีแล้วไม่ได้ดี นั่นก็เพราะว่าในอดีตชาติรวมทั้งบรรพชนในชาตินี้ได้หลงเหลือบาปกรรมทิ้งเอาไว้ บุญบาปทั้งหมดถึงที่สุดแล้วก็ต้องรับผลตอบแทน ดังนั้นคนที่ทำความดี ถึงที่สุดแล้วจะต้องเจริญรุ่งเรือง คนที่ทำชั่ว สุดท้ายก็ต้องพบกับหายนะ

“ห้องนรกอเวจีใหม่” ได้นำสภาพที่น่าเวทนาของคนบาปหนักที่ถูกคุมขังอยู่ในนรกอเวจีบรรยายออกมา ไม่เพียงบอกอย่างชัดเจนว่าคนที่ทำความชั่วตอนสมัยที่มีชีวิตอยู่จะต้องได้รับการลงโทษตามกฎหมายของโลกยากที่จะหลบหนี แต่ยังบอกอย่างชัดเจนด้วยว่า บาปน้อยผลตอบแทนก็น้อย บาปหนักผลตอบแทนก็หนัก บาปหนักมากผลตอบแทนก็ยิ่งรุนแรงมาก สุดท้ายก็ไม่มีวันได้หลุดพ้นจากความทุกข์ยาก ทุกข์ทรมานหมื่นกัปไม่ได้ออกมา ที่นี้เต็มไปด้วยเครื่องมือทรมาน

นักโทษ และไม่มีกรล่อมเกลาสั่งสอนอีกต่อไปแล้ว มีเพียงแค่การชำระล้าง แล้วจะชำระล้างอย่างไร? ก็คือชำระล้างด้วยการลงโทษ และเป็น การลงโทษขั้นรุนแรงสูงสุด ดังนั้นหลังจากที่ชาวโลกได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แล้วจะต้องตั้งความมุ่งมั่นที่จะละบาป มีความกระตือรือร้นที่จะบำเพ็ญบุญ ขจัดความผิดบาปในครั้งอดีต

ในระหว่างที่หนังสือกำลังใกล้จะเสร็จสมบูรณ์ เราเห็นความปรารถนาของคนบนโลกนี้ช่างเอ้อลั่น ทำชั่วกันไม่หยุดหย่อน ความจงเกลียดจงชังมากมายท่วมท้นจนไม่อาจที่จะกล่าวสรรเสริญชื่นชมต่อไปได้ มีเพียงคำว่า “ละบาป” สองพยางค์นี้ จะต้องมีควมระมัดระวัง นี่คือบทส่งท้าย!

เป่ยเทียนอวี๋หมอด้าชื่อเจียง ประธานบทส่งท้าย ณ อาณาจักรธรรมก่งเหิง

ปีจีเหมา เดือน 6 วันที่ 18 ยามเ้า (ค.ศ.1999)

*หนังสือเล่มนี้แปลจากหนังสือธรรมะฉบับภาษาจีน หากการแปลมีข้อผิดพลาด หรือขาดตกบกพร่องประการใด ขอให้ผู้อ่านทุกท่านโปรดโอบอุ้มให้อภัย และขอฟ้าเบื้องบนอีกทั้งนรกเบื้องล่างโปรดเมตตาประทานอภัย

ภาคผนวก

หลักคุณสัมพันธ์ห้า

1 คุณสัมพันธ์ระหว่างราชากับขุนนาง (ผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา) องค์ราชาใช้ขุนนางด้วยจริยธรรม ขุนนางรับใช้องค์ราชาด้วยความซื่อสัตย์ จงรักภักดี

2 คุณสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยา สามีทำหน้าที่รับผิดชอบต่อภรรยาด้วยดี ให้ความรักและคุ้มครองภรรยา ภรรยาปฏิบัติต่อสามีด้วยความอ่อนโยน ให้ความเคารพรักต่อสามี สามีภรรยาปรองดองกัน

3 คุณสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูก พ่อให้การอบรมสั่งสอนลูกด้วยความเมตตาปราณี ลูกปรนนิบัติรับใช้พ่อแม่ด้วยความกตัญญู

4 คุณสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง พี่ให้ความรักความเอ็นดูน้อง รู้ให้อภัยใจกว้าง น้องเคารพนับถือพี่ มีความอดทน อยู่ร่วมกันด้วยความสมัครสมาน ไม่โลภมาก ไม่แก่งแย่งสมบัติ

5 คุณสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน คบหาเพื่อนให้มีวาจาสัตย์ เพื่อนมีสิ่งใดผิดพลาดต้องช่วยตักเตือน เพื่อนทำสิ่งที่ดีต้องช่วยสนับสนุน คบเพื่อนต้องคบกันที่คุณธรรมไม่คำนึงถึงความร่ำรวยหรือยากจน

ชั้นกึ่ง-หลักปกครองสาม

- 1 บิดาเป็นหลักแก่ลูก
- 2 ราชาเป็นหลักแก่ขุนนาง
- 3 สามเณรเป็นหลักแก่ภรรยา

อุ้งนาง-คุณธรรมสามัญห่า

คุณธรรมสามัญห่า ได้แก่ เมตตาธรรม มโนธรรม จริยธรรม ปัญญาธรรม สัตยธรรม คุณธรรมสามัญห่าของปราชญ์ขงจื๊อมีความใกล้เคียงกับศีลห้าในศาสนาพุทธแต่ก็ไม่ได้เหมือนกันซะทีเดียว มีความหมายค่อนข้างกว้างกว่า แต่เพื่อให้ความหมายแคบลงและให้ผู้อ่านชาวพุทธสามารถนึกภาพออกและเข้าใจง่ายขึ้น จึงขอเอามาเทียบเคียงกับศีลห้าในศาสนาพุทธดังนี้

เมตตาธรรม เทียบกับ ศีลข้อที่หนึ่ง เว้นจากการฆ่าชีวิต

มโนธรรม เทียบกับ ศีลข้อที่สอง เว้นจากการลักทรัพย์หรือสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้

จริยธรรม เทียบกับ ศีลข้อที่สาม การละเว้นจากการประพฤตินอกใจในกาม

ปัญญาธรรม เทียบกับ ศิลข้อที่ห้า การละเว้นจากการดื่มของมึนเมา

สัจธรรม เทียบกับ ศิลข้อที่สี่ การละเว้นจากการพูดปดมดเท็จ

* สำหรับ มโนธรรม จริยธรรม และสัจธรรม สามารถอ่านเพิ่มเติม
ได้ในคุณธรรมแปด

ปาเต๋อ-คุณธรรมแปด

ได้แก่ กตัญญู พี่น้องปรองดอง ซื่อสัตย์จงรักภักดี สัจธรรม
จริยธรรม มโนธรรม สุจริตธรรม ละอายต่อความชั่ว

1 กตัญญู กตัญญูเป็นคุณธรรมอันดับแรก เป็นต้นกำเนิดของความ
ดีงาม เป็นคุณธรรมสำนึกที่ควรปฏิบัติรักษาเป็นสำคัญ ซึ่งคนจะขาดเสีย
มิได้ ขาดความกตัญญู เหมือนต้นไม้ไม่มีราก เหมือนน้ำไม่มีต้นน้ำ

พ่อแม่เลี้ยงดูลูกจนเติบโตใหญ่ บุญคุณลึกล้ำกว่ามหาสมุทร คุณธรรม
ท่านสูงกว่าขุนเขาไท่ซัน ทุกคำทุกเช้า ทุกสิ่งทุกอย่าง พ่อแม่ให้ความรัก
ดูแลเอาใจใส่ลูก จนสุดที่จะบรรยายได้ ไม่ว่าจะลำบากฝ่าฟันอันตราย
อย่างไรก็ไม่เหนื่อยหน่ายทอดอวย ความรักลูกนั้นไม่เปลี่ยนผันจนวันตาย

คนที่เป็่ลลูกจึงควรสำนึกตอบแทนพระคุณ แม้นอยากให้ลูกกตัญญู
ต่อเรา จงเริ่มที่ เรากตัญญูต่อพ่อแม่ เราเป็นลูกเป็นสะใภ้ในวันนี้ ภายหน้า
เราก็ต้องเป็นพ่อแม่ของลูกสะใภ้ วันนี้หากเราเป็นลูกสะใภ้ที่ไม่กตัญญู

ผลกรรมนั้นย่อมตอบสนองเป็นธรรมดา ลูกกตัญญู ย่อมได้ลูกกตัญญู
ลูกอกตัญญู ย่อมได้ลูกที่อกตัญญู เพราะตนเป็นแบบอย่างให้ลูก
เลียนแบบทำตาม อีกทั้งกรรมชั่วย่อมตอบสนองด้วยกรรมชั่ว อันเป็นกฎ
แห่งกรรมของฟ้าดิน กฎการสนองตอบของฟ้าดินนี้มีอยู่ชัดเจน ไม่อาจไม่
เชื่อ

คนเรามีลูกไว้เพื่อหวังได้ฝากผีฝากไข้ยามแก่เฒ่า สะสมอาหารไว้ใช้
กินเมื่อยามขาดแคลน พ่อแม่เลี้ยงเรา แต่เรามีรู้ตอบแทน ท่านจะเหนื่อย
ยากเลี้ยงเราเพื่ออะไร ท่านทุ่มเททั้งกายใจ แล้วได้ประโยชน์อะไรจากลูก
และสะใภ้ที่ไม่กตัญญู คนที่เป็นลูกจึงควรสงบจิตคิดพิจารณา ร่างกาย
ของเราได้มาจากไหน ใครเลี้ยงจนเติบโตใหญ่ ใครให้การศึกษาวินัย
ความรู้ จัดการตกแต่งคุ้มครองให้ ให้ที่กินอยู่หลับนอนตั้งแต่เกิดจนบัดนี้

เมื่อรู้พระคุณอันสุดคณาแล้ว จงรู้ตอบแทน ทั้งพ่อแม่ของตนเองและ
พ่อแม่ของสามี หลักใหญ่ของการเคารพกตัญญูก็คือ ไม่ทำให้ท่านโกรธ
เคือง ไม่ทำให้ท่านเศร้าโศกเสียใจ คับแค้นใจ ปวดร้าว ผิดหวัง ตื่นตกใจ
กลัดกลุ้ม หรืออับอาย ฯลฯ และมีได้หมายความว่า การซื้อ หมู เป็ด ไก่ ไป
ให้ท่านกิน จะเป็นความกตัญญู

เรารักลูก รักภรรยามากเท่าใด ยิ่งต้องเคารพรักพ่อแม่ยิ่งขึ้นไปอีก
เพราะเหตุว่าร่างกายนี้พ่อแม่เป็นผู้ให้มา ขาดพ่อแม่แล้ว เราหาใหม่ไม่ได้
อีก แต่ขาดลูก ขาดภรรยา เรายังหาใหม่ได้ คนที่เป็นลูกสะใภ้ ให้เร่งถาม

ใจตนเองว่าได้กตัญญูต่อพ่อแม่ถึงที่สุดแล้วหรืออย่างไร คนที่เป็นพ่อแม่ ควรให้ความรักความกรุณาต่อลูก และต่อสะใภ้โดยไม่มี ความลำเอียง

โบราณกล่าวว่่า ไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ บุษาพระไม่เกิดคุณ กตัญญูเป็น ธรรมข้อแรกของคุณธรรมแปด ผู้ขาดความกตัญญู จะต้องประสบเคราะห์ ภัยในวันข้างหน้า และเคราะห์ภัยนั้นจะตกทอดถึงลูกหลานแห่งตน น่า สงสารสำหรับผู้ไม่รู้ยิ่งนัก คนเรามีใ้จะจะไม่รู้เรื่องกตัญญูเสียทีเดียว คน เป็นสัตว์ประเสริฐ แต่ก็ทำผิดทั้งๆที่รู้ เดรัจฉานเสียอีกที่ยังรู้จักกตัญญู แพะแกะยังรู้จักคุกเข่าลงขอตีมนมแม่ อีกายังรู้จักคาบเหยื่อมาป้อนแม่ แก่ๆของมันเป็นการตอบแทนคุณ ไฉนคนจึงไม่กตัญญู

ขอเตือนคนทั้งหลาย จงกตัญญูเมื่อพ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ ดีกว่าเช่นไห้ว มากมายเมื่อท่านตายไปแล้ว เมื่อท่านยังอยู่ เลี้ยงท่านด้วยถั่วเพียงเมล็ด เดียว ยังดีกว่าเช่นไห้วด้วยอาหารพิเศษสูงค่าราคาแพง เมื่อท่านมีชีวิตอยู่ ไม่รู้จักกตัญญู เมื่อท่านตายแล้วจึงได้ทำบุญสวดมนต์บั้งสุกุลเลี้ยงพระ อุทิศไปให้จะมีประโยชน์อันใด

ในคัมภีร์กตัญญูตาธรรม (เขี้ยวจิง) กล่าวไว้ว่า

เงินทองเป็นของมีค่า แต่บิดามารดามีค่ามากกว่า เหตุใดหรือ ด้วย เหตุว่า เงินทองอาจหามาได้ใหม่ แต่มารดาบิดาสิ้นไป จักหาใหม่มิได้

ภรรยาน่ารัก มารดาบิดาน่ารักยิ่งกว่า เหตุใดหรือ ด้วยเหตุว่า ภรรยาอาจหาใหม่ได้ แต่มารดาบิดาหาใหม่มิได้เลย

การงานพึงเอาใจใส่ มารดาบิดาพึงเอาใจใส่ยิ่งกว่า เหตุใดหรือ ด้วยเหตุว่า การงานหาใหม่ได้ แต่มารดาบิดาหาใหม่มิได้อีก

ชีวิตของตนต้องรักษา ชีวิตของมารดาบิดาต้องรักษายิ่งกว่า เหตุใดหรือ ด้วยเหตุว่า ชีวิตร่างกายของตนนี้ มีอยู่ได้ด้วยแม่พ่อเลี้ยงดูฟูมฟักมา ไม่มีแม่พ่อจะมีชีวิตเราได้อย่างไร ชีวิตของมารดาบิดาจึงสำคัญกว่าชีวิตตน

ปราชญ์ท่านกล่าวไว้ว่า “หมิ่นพันตำลึงทองมากมาย ยากจะซื้อชีพกายพ่อแม่ ท่านยังอยู่ไม่เครพคุณแล ท่านนิ่งแนรื่องให้ให้ปวยการ พระคุณพ่อนั้นตั้งพื้นพสุธา คุณมารดาตั้งมหาสมุทรใหญ่ รักลูกผูกถวิลจนสิ้นใจ จะหมายใครตั้งพ่อแม่แท้ไม่มี”

จะเกิดมีชีวิตอย่างนี้ได้ รู้ใหม่แม่ต้องอุ้มท้องสิบเดือน ให้นมสามปี เจ็ดปีที่ฟูมฟัก มีพักอบรม ดูแลรักษาอีกสิบปี ลำบากยากเข็ญ กว่าลูกจะเจริญวัย พระคุณท่านสุดคณาเหมือนฟ้าสูงแผ่นดินกว้าง ไม่อาจทดแทนได้ แม้ส่วนเสี้ยว หากเราไม่กตัญญู จะอยู่เป็นคนอย่างสบายใจได้อย่างไร บาบนั้นเราจะหลบเลี่ยงไปทางไหน จะอยู่ร่วมกับคนทั้งหลายด้วยความรู้สึกอย่างไร ความกตัญญูเป็นบ่อเกิดแห่งกุศลทั้งมวล พระอริยเจ้าจึงกำหนดว่ากตัญญูเป็นรากฐานแห่งคุณธรรม

ความกตัญญูตามปกติที่ทุกคนพึงปฏิบัติ คือ

-ไม่นำความเสื่อมเสียมาสู่พ่อแม่ เรียกว่า อัน หมายถึง ให้ความสงบสุขใจ

-ช่วยรับภาระความทุกข์กังวลของท่าน เรียกว่า เว่ย หมายถึง
ปลดอบใจช่วยยให้คลายทุกข์

-ให้เสื้อผ้าอาหารด้วยกิริยาที่ยินดี เรียกว่า จิ้ง หมายถึง เคารพ

-พ่อแม่โกรธว่า ไม่ขัดเคืองโกรธตอบ เรียกว่า ชุ่น หมายถึง โอนอ่อน
ไม่ขัดใจ

เมธอาจารย์ได้กล่าวไว้ว่า

จะนับพระคุณพ่อแม่ แท้ไม่ถ้วน ฟ้ำดินล้นกว้างใหญ่ไม่รู้ได้

เส้นผมฉันนับถ้วนทุกเส้นไป คุณท่านไซ้รู้ให้ไม่อาจนับมากเท่าไร

ลองพิจารณาดูว่าก่อนที่จะมีเลือดเนื้อตัวเรา กายนี้ใครเป็นผู้ให้ เมื่อ
เกิดกายนี้แล้วใครเป็นผู้เลี้ยงดู ยามหิวใครเป็นผู้ห่อหุ้ม ยามร้องไห้ใคร
เป็นผู้อุ้ม ขับถ่ายใครเป็นผู้ชำระล้าง ออกหัดอึสุกอึใส่ใครดูแลรักษา
พูดจาตีมนกินใครเป็นผู้สอน เมื่อพิจารณาแล้วจึงรู้พระคุณของท่าน แรงใจ
เลือดในอกของพ่อแม่ท่วมเททั้งหมัดให้แก่ลูก ฉะนั้น สิบเดือนที่อุ้มท้อง อีก
สามปีที่ให้นม ท่านต้องเหนื่อยยากลำบากเพียงไร แบกทุกข์หวาดภัย
เพียงใด อุ้มเปียกอุ้มแห้งอย่างไร พลีชีวิตเพื่อช่วยลูกได้ทุกเมื่อ มิให้น้ำ
ไฟ มีด ไม้ สิ่งใดทำอันตรายแก่ลูกได้ ลูกหัวเราะท่านก็เป็นสุข ลูกอแง
กวนใจท่านก็ทนได้ ตนเองยังไม่ได้กิน แต่หวังลูกจะหิว ดูแลให้ลูกได้นอน
ก่อนที่ตัวเองจะได้นอน ลูกหนาวร้อน อิมหรือหิว ก็ดูแลให้พอเหมาะ
เมื่อลูกเจ็บป่วยท่านไม่บ่นว่าลูกเลี้ยงยาก กลับโทษตัวเองที่เลี้ยงลูกไม่ถูก
วิธี จะหาหมอ หายา หาเจ้าเข้าทรง ขอเพียงให้ลูกหาย แม้นเจ็บป่วย

แทนลูกได้ก็ยินดี เมื่อลูกเติบโตใหญ่ออกเดินทางไกล ก็เป็นห่วงเป็นใย
ชะงัดคอย เมื่อไรลูกจะกลับมา ฯลฯ ท่านให้กำเนิดเรา เลี้ยงดูเรา อบรม
เรา ให้ทุกสิ่งแก่เรา หวังดีมีพระคุณต่อเรา ฯลฯ เหล่านี้ เราจะลืมเสียมิได้
เลย

บรมครูขงจื้อ สอนธรรมะในข้อกตัญญูแก่ศิษย์ไว้ว่า

ลูกกตัญญู ฟังปฏิบัติต่อมารดาบิดา คือ เมื่ออยู่กับท่านให้เคารพ
ท่าน เมื่อเลี้ยงดูท่าน ให้ท่านได้รับความสุข เมื่อท่านป่วยไข้ ให้ห่วงกังวล
เมื่อท่านสิ้นไป ให้อาลัยโศกเศร้า เมื่อบุชาเช่นไหว้ ให้ยำเกรงเต็มใจ ทั้ง
ห้าประการนี้ดีพร้อม จึงได้ชื่อว่าปฏิบัติ กตัญญู

ความอีกตอนหนึ่งว่า “ร่างกายตลอดจนปลายเท้าและเส้นผม ได้จาก
มารดาบิดา มิกล้าทำลาย นี่คือ กตัญญูในเบื้องต้น สำรวมตนบำเพ็ญ
ธรรม สร้างคุณงามไว้ในโลก เกียรติปรากฏแก่บิดามารดร นี่คือกตัญญู
ในเบื้องปลาย”

ฉะนั้น ชายหญิงอย่าลืมรากฐานชีวิตที่ได้มา จงกตัญญูต่อพ่อแม่ จึง
จะได้ชื่อว่า เป็นผู้บำเพ็ญธรรม

2 *พี่น้องปรองดอง* สายเลือดที่สนิทชิดเชื้อที่สุด คือ พี่น้อง เหมือน
กิ่งก้านสาขาของต้นไม้ต้นเดียวกัน ให้สำนึกว่าเกิดมาจากแม่เดียวกัน ดื่มนมจากแม่เดียวกัน พี่จึงควรรู้ให้อภัย น้องให้รู้อดทน ความเจริญของ
ครอบครัวเกิดได้เพราะพี่น้องปรองดองกัน

3 **ซื่อสัตย์ จงรักภักดี** จะทำการใดๆต้องถูกต้อง ยุติธรรม ไม่ไปปิด หลอกลวง ไม่ทำสิ่งที่น่าละอายต่อตนเองและผู้อื่น ถูกต้องต่อฟ้าดิน ต่อ บ้านเมือง ต่อสังคม ต่อพ่อแม่ ต่อพี่น้อง บุตร และภรรยา ทุกสิ่งที่ทำ ไปต้องไม่ผิดต่อมโนธรรม

4 **สัตยธรรม** วาจาสัตย์ เป็นบรรทัดฐานแห่งมนุษยธรรมอันล้ำค่า กิจการใดจะรุ่งเรืองล้มเหลวอย่างไร เริ่มต้นได้ที่วาจาสัตย์ ดังคำที่กล่าวว่า

กัลยาณชนเมื่อเอ่ยวาจาใด ต่อให้ฆ่าผีเท้าไวก็ไม่อาจตามคืนมา กัลยาณชนเมื่อลั่นวาจาไป คำไหนเป็นคำนั้น การใดที่ได้พูดจានัดหมาย กับใคร จะเป็นการซื้อขาย หรือการงานใดก็ตาม หากคำหนึ่งถึงแต่ ผลประโยชน์แห่งตนแล้วผิดสัญญาคำสัตย์ หลอกลวงเหลวไหลล้วนถือ เป็นการขาดความสัตย์จริง

ฉะนั้น เมื่อพูดให้คิดถึงการกระทำ เมื่อจะกระทำให้คิดถึงที่พูด ปาก กับใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซื่อสัตย์ต่อการกระทำตามสัจวาจา

5 **จริยธรรม** คนประเสริฐสูงกว่าสรรพสัตว์ใดๆ หากไม่มีจริยธรรมก็จะ ไม่ต่างอะไรกับเดรัจฉานและจะไม่ได้รับการยกย่อง จริยธรรมแสดงให้เห็น ถึงคุณสมบัติของตน ด้วยอาการที่อ่อนน้อมถ่อมตน ท่าทีสุภาพสง่างาม อยู่ในระเบียบแบบแผนอันดีงาม มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่มีความกรุณา ปรานีต่อผู้น้อยทั่วไป เรามีจริยธรรมต่อเขา เขาย่อมตอบสนองต่อเรา ด้วยจริยธรรม

บรมครูของจี้กกล่าวไว้ว่า “ผิดจริยธรรมจงอย่ามอง ผิดจริยธรรมจงอย่าฟัง ผิดจริยธรรมจงอย่าพูด ผิดจริยธรรมจงอย่าทำ”

เราจะไม่ทำในสิ่งที่ทำให้ประเพณีอันดีงามต้องเสื่อมทรามลง จริยธรรม เป็นอัญมณีอันล้ำค่าที่ต้องพกติดตัวอยู่เสมอ หากไม่รักษา จริยธรรม ระเบียบแบบแผนก็จะยุ่งเหยิง เราจะมักเห็นเรื่องที่ผิดประเวณี เสียจริยาทำอนาจาร จุดคร่ำใช้กำลังต่างๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ ผู้กระทำความผิดเหล่านี้จะแตกต่างอะไรกับเดรัจฉาน หากใบหน้าเป็นคน แต่ใจเป็นสัตว์ ยังจะเป็นคนได้อย่างไร ในที่สุดชีวิตชื่อเสียงก็จะย่อยยับ ไม่มีหน้าจะพบกับพ่อแม่พี่น้องและเพื่อนฝูงได้เลย เพราะเสียจริยธรรมอันดีงามไป

ฉะนั้น จึงต้องให้ความสำคัญต่อแบบแผนจริยธรรม รักษาวลสงวนตัว รักผู้อื่นเคารพให้เกียรติผู้อื่น เช่นนี้ จึงเป็นผู้มีคุณสมบัติสูงส่ง ไม่ละอายต่อจริยธรรม

6 มโนธรรม เป็นคนไม่ควรทำทุจริต ทรัพย์เงินทองแม้เป็นของ น่ายินดี แต่ควรได้มาอย่างชอบธรรม หากแข็งขันช่วงชิงมา ทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหายเพื่อที่ตนเองจะได้รับผลประโยชน์ เช่นนี้ ภายหลังย่อม ได้รับภัยพิบัติเสียหาย

ฉะนั้น กัลยาณชนผู้มีมโนธรรม ไม่เพียงแต่ไม่โลภ ยังจะต้องสละ ทรัพย์เพื่อมนุษยธรรม ช่วยเหลือผู้คนและงานธรรมต่างๆ เป็นที่ชื่นชมต่อ เทพยดา เป็นที่เคารพของคนทั้งหลาย

7 **สุจริตธรรม** ผู้มีสุจริตธรรมจะต้องปฏิบัติตนด้วยความจริงใจ ทำการใดๆ ให้เสมอต้นเสมอปลาย ไม่ฉวยโอกาสเมื่อใกล้เงิน ไม่หลงไหลเมื่อใกล้สตรี มีจิตใจสงบเยือกเย็น ละกิเลสความอยาก คุณค่าเหล่านี้อยู่ที่ใจกาย มิได้อยู่ที่เสื้อผ้าที่สวมใส่ จิตใจที่สุจริต แม้มีฐานะจะยากจนก็ไม่โลก ไม่อยากได้แต่ผลประโยชน์อันไม่ควรได้ เจียมตัวรักษาดน รักษาหน้าที่การงานด้วยความสุจริตไม่เปลี่ยนแปลง

8 **ละอายต่อความชั่ว** ความรู้สึกละอายต่อความชั่ว มีอยู่ในใจของทุกคน เมื่อรู้ละอาย จึงรู้การอันควรกระทำที่ถูกต้องชัดเจน ตรงกันข้ามหากมิรู้ละอาย ใจกายจะไม่สำรวม สวมใส่เสื้อผ้าไม่สุภาพ ไม่ระวังความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ก่อให้เกิดข้อครหาที่น่าอัปอายต่างๆ เหล่านี้ล้วนเกิดจากไม่รู้ละอายต่อความชั่วทั้งสิ้น

ข้อเหวี่ยง-จตุธรรม

ได้แก่ จริยธรรม มโนธรรม สุจริตธรรม ความละอายต่อความชั่ว (ทั้งสี่ข้อนี้อยู่ในคุณธรรมแปด สามารถอ่านข้อมูลได้ในคุณธรรมแปด)